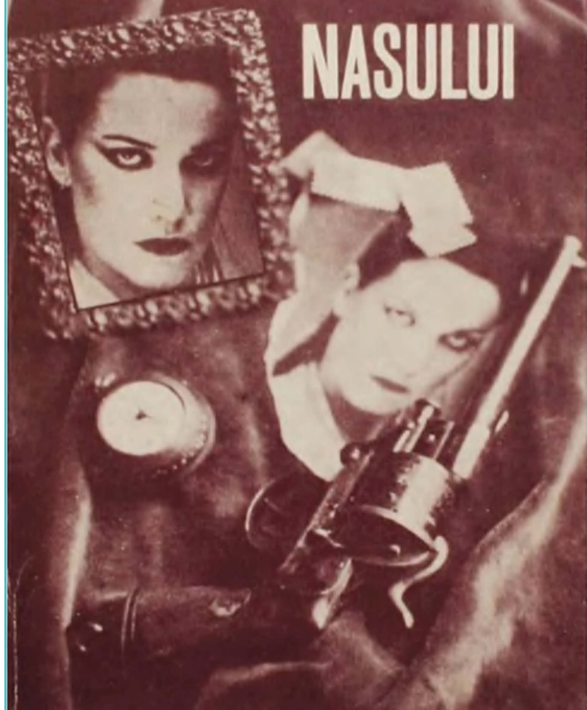
dinu băcăuanu

LUNGUL NASULUI

Dinu Băcăuanu/LUNGUL NASULUI

DINU BĂCĂUANU

LUNGUL NASULUI

roman

CARTEA ROMÂNEASCĂ
1983

Coperta de *TUDOR JEBELEANU*

Pentru Anca

Viaţa este o permanentă pune-te masă, scoală-te masă. O singură dată însă eşti invitat la cina cea de taină, acolo unde nimeni n-a suflat încă în ciorba altuia.

Scîrbit de gîndul că va muri, fachirul şi-a bătut pe fundul coşciugului, cu vîrful în afară, o mulţime de cuie. Asta pentru cei ce-l vor purta pe umeri.

CUPRINS

PERSONAJE

UN PEȘTE MORT	ce de la cap se-mpute.
UN PEȘTE RĂPITOR	căruia nu-i mai ajunge marea.
UN RECHIN	întors cu burta-n sus la timpul potrivit.
UN PEȘTE PUR ȘI SIMPLU	visînd doar gloria.
PEȘTELE CEL MARE	șade la fund.
UN PEȘTIȘOR PILOT	convins mereu că e pe drumul cel bun.
O SIRENĂ	care cîntă să joace ceilalți.
UN PESCAR	deprins cu ape turburi.
O BALENĂ	taciturnă.
UN PEȘTE CU SPADĂ	zeflemitor.

SCOICI, MEDUZE,CRABI, GARIZI, FITOPLANCTON.

ACȚIUNEA SE PETRECE, ÎN MARE, ÎN ZILELE NOASTRE.

Întîmplările relatate sînt cu totul imaginare. Orice asemănare dintre personaje și persoane în viață nu poate fi decît întîmplătoare (sau eronată).

PARTEA ÎNTÎI

„Din fericire infractorii au fost prinşi în scurt timp: nu apucaseră să înstrăineze decît o parte din timbrele sustrase (în valoare de peste un milion şi jumătate de lei) ; unele dintre ele n-au fost însă recuperate nici pînă astăzi.

Pînă la un punct s-a făcut lumină ; infractorii au fost prinşi şi legea şi-a spus cuvîntul..."

„FILATELICĂ ŞI NU PREA"
SCÎNTEIA
18 iunie 1978

I. MIȘMAȘURI CU CĂRȚI ȘI FEMEI

„Lasă, jupîne, mă știi că consimt la onoarea dumitale de familist !..."

Era o femeie parcă anume menită de soartă să sucească mintea bărbaților. I-am simțit brațele încolăcindu-mi și mai strîns gîtul. Fierbințeala sînilor ei îmi dădea amețeli, mi-am spus însă că e ceva trecător și mi-am propus să rămîn calm. Cînd nu ești legat de una anume, toate femeile ți se par superbe.

Dansam, fără să fi schimbat o singură vorbă, de aproape o oră. Nu o mai văzusem pe acolo, deși în ultimul timp — fără să fi fost de-ai casei — venisem cam des. Petrecerea — nici prea snoabă, nici prea libertină — era din genul acelor neagreate de femeile selecționate de marile enciclopedii pentru a ilustra cuvîntul „nevastă". Camerele se cufundaseră în obscuritate, luminile se stinseseră una cîte una și doar ici-colo, rătăcită printr-un colț, mai lumina palid o veioză sau agoniza cu pîlpîieli scurte o lumînare... Muzică bună, mobilă stil, divane, perne, draperii porfirii și alte chestii dintr-astea, pretențioase. Mirosea a gineceu și obișnuiții casei chiar porecliseră locul „Cloaca". Altfel era un stabiliment cît se poate de serios.

În spatele unei cataracte senile se putea întîmpla să fie mai multă lumină decît în camera noastră. De aceea, dînd să-și vîre nasul, cele cîteva persoane prea serioase se întorseseră din drum, de parcă deasupra ușii ar fi stat scris : „Aici a bolit Gauguin !...". Adevărul este că toți doreau să treacă drept plictisiți. Mîine, 3 ianuarie, începea un nou an de muncă și mi se părea normal ca

la vîrsta lor să se păstreze pentru a sfîrși cu bine goana după plăcerea diurnă care este viața.

Începusem și eu să mă plictisesc, așa că mi-am luat inima în dinți și am zis :

— Aș fuma o țigară... Prințesă !

A avut o mică tresărire și în momentul cînd a încetat să mă mai confunde cu colacul ei de salvare și-a ascuțit în ochi o luminiță subțire aducînd a vergea unduioasă de alun, iar pe chip i s-a cățărat o capodoperă de mutriță, ceva de genul : „Prințe cutare — sictir !" N-a exprimat însă nimic din ceea ce întrezărisem eu că ar fi putut gîndi, mă resemnasem și mă așteptam să mă asuprească în continuare, încît mare mi-a fost mirarea auzind-o murmurînd :

— Foarte bine. Eu una am să și beau ceva.

Am răsuflat ușurat, am condus-o spre două fotolii așezate mai la lumină, i-am aprins țigara pe care și-o aninase între buze și am dat să plec. Acum, mai aprig decît mai înainte, mă bătea gîndul să mă evapor. Nimeni nu mișca în sensul dorit de mine. M-am îndreptat totuși spre bar, căci îmi ardea gura după un păhărel.

Am început prin a încerca să trag în țeapă două măsline, eram tocmai pe punctul de a reuși, cînd m-a bătut cineva pe umăr. Era un tip oarecare — mișunase și în alte seri pe acolo —, unul dintre aceia din care nu rețîi decît barba.

— Vezi că s-au așezat la mese, mi-a șoptit. În bibliotecă. Am impresia că te căutau.

I-am zîmbit recunoscător și i-am plantat în brațe cele două pahare pline jumătate cu gin, jumătate cu Martini. Am renunțat de a mai chinui măslinele, le-am pescuit cu mîna și le-am lăsat să cadă în cîte un pahar, în așa fel încît din fiecare a sărit cîte un strop care a aterizat pe reverele smochingului său. I-am scos batista din buzunarul de la piept, m-am șters cu ea pe mîini, apoi i-am băgat-o la loc și, arătîndu-i-o pe roșcată, l-am împins ușurel spre ea.

— Cred că ești așteptat, i-am spus. Nu-mi mulțumi, că n-ai de ce !

La una din mese se așezase gazda, un arhitect plin de bani, un gras anost jucînd prea academic pentru a mă tenta să mă înfrunt cu el. De altfel își imprimă stilul și vecinilor săi, întotdeauna aceiași sau cam aceiași.

La cealaltă masă, Sfînta Treime era în păr.

— Pe unde umbli, fiule ? m-a iscodit, afectînd enervare, Dumnezeu Tatăl : un individ bătrîn, domn Mimi, fratele gazdei, cîștigătorul cu regularitate al poturilor mici.

L-am privit strîmb. Universul domestic din ochii săi stătea gata să explodeze.

— Umblu pe unde ai fost și dumneata, odată.

— Aha, femei ! a urlat el, zbîrlindu-și smocul firav de păr care-l împiedica să intre în tagma chelioșilor. Cînd o să vă astîmpărați oare ?

Se părea că pe domn Mimi Alboteanu îl încerca un ultim rol, acela de Mare Inchizitor. Neoprit la timp ar fi putut trece la întrebări mai mult decît stînjenitoare.

— Ia mai lasă-ne, domn Mimi ! a intervenit doctorul, un tip fără nume care-și plătea cu bani grei distincția de jucător. Mai treacă-meargă, dacă n-am ști cine-ai fost !... Toate însă la vremea lor. Ce lume ar fi aceea în care copiii ar vrea să facă politică, adulții copilării și moșii amor ?!...

— Ar fi raiul de pe pămînt ! mi-am dat eu cu părerea, tăind cărțile pe care domn Mimi mi le întinsese sub nas.

Mi-am aprins o țigară. Gîndeam că nu mi-ar fi prins rău să-mi încep anul cîștigînd ceva, jucam dezinvolt, mă simțeam în formă și am reușit mult timp să mă mențin așa, adjudecîndu-mi cu ușurință pot după pot.

Domn Mimi era din nou uluit. Aproape de fiecare dată, exclama :

— Ce baftă, domnule, ce baftă !

Îmi venea foarte greu să-l bag în seamă. Fața lui rozalie, ca fundul unui macac, era întruchiparea nevinovăției.

— Am cunoscut un tip — am zis doar ca să zic și eu ceva —, un tip cu o baftă într-adevăr de invidiat. A jucat o noapte întreagă cu doi trișori și dimineața tot el era în

cîştig. Pare neverosimil, cum par mai toate adevărurile la început. Oricum, ficţiune sau nu, ăla noroc !

Manafu m-a fulgerat cu privirea :

— Înseamnă că eu unul nu mai am nici o şansă ! s-a căinat el. Nu mă-ndoiesc că aţi fi trişori, numai că eu sînt silit să renunţ la speranţa unui noroc matinal. La noapte plec din Bucureşti.

— Şi noi, a precizat domn Mimi, referindu-se la el şi, probabil, la fratele său. Dăm o fugă pînă la Sinaia. Dumneata unde pleci ?

— La Iaşi.

— Ee, Iaşul !... Iaşul de-aldată !... Cu oraşul ăsta se întîmplă un lucru curios. La-nceput displace oricui. Cu timpul însă, începi să-l iubeşti cu o dragoste statornică. Cam cum îţi iubeşti strada pe care ai copilărit...

— Ce, nu cumva te dai la patetisme ?! s-a speriat doctorul.

Se pare că Mimi nu l-a auzit. A dat să continue :

— Ehe, pe vremea mea !...

Iritat, doctorul i-a retezat-o, exclamînd declamativ :

— Adiooo, dragă Nella: plec, se face seară!... Oooo!... Pe vremea dumitale, pe vremea dumitale! Cîte nu erau pe vremea dumitale! Întrebarea e : mai jucăm sau nu mai jucăm ?

— Dar ce-ai, frate, cu mine, de mă tot iei peste picior ? Cu ce ţi-am greşit ?

— Cu nimic. Numai că e trist cînd bătrînii îşi aduc aminte de tinereţe şi, mai ales, cînd vor să şi-o imite.

— Să şi-o imite !?

— Da, da. Să şi-o imite.

— Asta de unde-ai mai scos-o ?

— Cine — înţepă doctorul — era mai zilele trecute la Lido şi oferea flori blondinelor ? Nu cumva dumneata?

— Împuţit tîrg, frate ! se văicări Mimi. Nu mai poţi face nici o mişcare fără să nu dai nas în nas ba cu unul, ba cu altul... Ei, şi ce, ţi-am stat în cale ?

— Mie nu. Numai că te caută ea, moartea, pe-acasă, dar s-ar putea să dea o raită şi prin tîrg. Şi-atunci, să nu te găsească cum nu trebuie !

— Adică cum ?

— Cu limba pe umăr, în pat străin şi cu soţul la uşă. De cîte ori nu ţi-am spus...?

— Gata, gata! Iar începi? Spion al morţii ce eşti!... Ţi-am zis o dată: mulţumesc! Doar n-ai vrea să-ţi zic, toată ziua bună-ziua: Săru-mîiîna, dom' doctor?!

— Jucăm? a întrebat, agasat, Manafu.

L-am privit. Părea măcinat de gînduri imposibil de dezvăluit. Ţinea cărţile încruntat, de parcă în mînă ar fi avut un retevei. Eram singurul care îl înţelegea. Arcadie Manafu era o făptură prea orgolioasă, care, tocmai de aceea, pierdea regulat. Intim al casei, de cîte ori îmi făcusem apariţia pe acolo, mă provocase — în amintirea primei seri, cînd, literalmente, îl lăsasem lefter — cu asiduitate la joc, dorindu-şi o revanşă răsunătoare.

A observat că-l fixam şi s-a crezut dator să-mi zîmbească trist:

— Dacă, avînd în mînă doar cartoafe, te poţi numi cartofor — a suspinat el — atunci eu sînt regele ăstora!

— E-n regulă, l-am asigurat. Sînteţi un adevărat bărbat.

Apoi am început să pierd. Se pare că mă părăsea norocul. De fapt jucam prea relaxat, mai mult atent la povestirea monotonă debitată de la masa vecină de gazdă. Serafim Alboteanu îndruga cai verzi pe pereţi despre pedigriul — n-am înţeles prea bine: al lui, sau al unor cai adevăraţi, cai pe care-i stăpînise nu ştiu ce strămoş, mare proprietar de grajduri.

Au urmat cîteva poturi fără importanţă, cîştigate, în fine, de bătrînul domn Mimi, redevenit subit jovial. Manafu pîndea, pierzînd cu eleganţă, în aşteptarea cărţii celei mari. M-am hotărît să nu-l mai las să aştepte. Venise momentul. Am făcut *oblige*.

— Aşa de amuzament, am să fac *blind!* s-a hazardat domn Mimi.

Nu i se mai întîmplase, era o coincidenţă norocoasă şi mai că-mi stătea pe limbă să-i mulţumesc.

— *Over!* a anunţat, calm, Manafu.

Am ridicat din umeri — doar şi-o făceau cu mîna lor! — şi am împărţit cărţile. Am mers toţi la *over*,

domn Mimi a făcut însă pe de trei, Manafu pe de şase, aşa că doctorul s-a retras.

Domn Mimi a cerut o carte.

— Cîte ? l-am întrebat pe, la fel de înnouratul, Manafu.

— Servit ! mi-a răspuns el sec, aprinzîndu-şi o ţigară.

Chibritul l-a aruncat, cu un gest precis, direct în scrumieră. Pe sub pielea arămie, încă bronzată, muşchii feţei lui păreau a fi din ciment pe cale să se întărească.

Am luat două cărţi şi am spus cip. Tot cip a spus şi domn Mimi. Era stacojiu la faţă şi capul începuse să-i bîţîie imperceptibil.

— O sută ! a cerut Manafu.

Hîrtia a plutit deasupra mesei şi a căzut legănîndu-se ca un apel stoico-moralizator aruncat de Scaraoschi sibariţilor. Reuşise. Folosise exact tonul şi gestul despre care un plin de sine ca el crede că pot sublinia distanţa dintre oameni. Se făcuse tăcere. Tăcerea leilor în faţa biciului — norocul.

Mi-am filat îndelung cărţile, apoi i-am aruncat o privire scrutătoare. Eram calm. Avea un aer placid, de comanş supus la torturi. Pînă şi fumul ţigării lui urca liniştit şi drept spre tavan.

După un filaj minuţios, domn Mimi îşi aruncase cărţile scîrbit şi acum îşi frămînta mîinile cu nelinişte. Buzele i se umeziseră şi dintr-un colţ al gurii i se prelingea un firicel subţire de salivă. Doctorul se prefăcea că-şi bea nepăsător băutura. Se dorea impenetrabil ca o frunte de ţap ajuns la mijlocul punţii. Antinomia vieţii sale : frunte-naltă sau chelie ? — asudase însă.

M-am uitat încă o dată în cărţi şi, după o lungă chibzuinţă, am zis :

— Plus o mie.

— Sec ! a replicat Manafu repede, nerăbdător parcă să termine un joc stupid. Ce ai ?

— Care de valeţi, am zis, şi mi-am etalat mîna.

— Eşti bun ! a murmurat el.

Domn Mimi a dorit să i se uite în cărţi, dar la privirile lui reprobative a renunţat. Apoi Manafu s-a ridicat

în picioare, parcă pentru a-și expune și mai bine înaltele-i rațiuni în virtutea cărora disprețuia norocul.

— Domnilor, pentru astă-seară sînt din nou lefter, a conferit el, privind cu subînțeles spre mine. De cinci săptămîni, de cînd ne cunoaștem, n-ai pregetat, meștere Anatol Berberi, să-mi ușurezi buzunarele de o grea povară, povară pe care n-o regret însă. Joc cu un maestru, doar !... Mi-a făcut plăcere !

Butaforie verbală. Tirada lordului care-și repudiază, demn, soția adulteră. Arcadie Manafu îi redase șansei libertatea.

— Fii serios, domnule, a sărit doctorul, nu ne strica plăcerea ! Te creditez eu ! a promis, magnanim, el.

— Și eu... dacă dorești ! s-a oferit, ezitant însă, domn Mimi.

Manafu a clătinat din cap.

— Vă mulțumesc, dar, după un astfel de pot, mi-ar fi imposibil... Prea m-ar obseda toată seara !... Și-apoi, pentru azi, îmi propusesem o cu totul altă distracție, mult mai relaxantă. Dacă nu vă deranjează, am să vi-l răpesc pe Anatol. Vreau să mă prezinte unei anume domnișoare. Ce zici, Anatol ?

— Zic că, în momentul de față, nu e chiar cel mai plăcut lucru pe care aș fi avut de gînd să-l fac.

Domn Mimi a ținut să se remarce. A rostit plin de venin :

— Parcă erai însurat, domnule !

— Sarcasmele dumitale, domn Mimi, mă lasă rece ! s-a crispat Manafu.

— Hi, hi, hi ! a chicotit moșulică cu un rîs care se vroia mai mușcător decît o falcă de rechin. Glumeam. Ce mai face frumoasa doamnă ?

— Bine, i-a răspuns, în doi peri, Manafu. Vii, domnule, sau nu vii ? mi-a strigat el, impacientat de faptul că începusem să-mi strîng, cu prea multă meticulozitate, banii.

— Voi veni. Se pare că nu am încotro. O fac însă fără plăcere. Întîi, pentru că nu cunosc nici o domnișoară pe care aș putea să v-o prezint și, în al doilea rînd, pentru că nu v-aș da pe mînă nici o femeie, fie ea însăși

old gran'ma. Nu v-aş da-o pe mînă nici măcar puţinul timp cît ar fi necesar ca s-o treceţi strada.

— Chiar dacă nu au sens, nu te credeam în stare să înşirui atîtea cuvinte unul după altul, a oftat Manafu. L-am privit. Înalt, solid, aştepta în picioare. Părul alb, costumul impecabil, aerul de fost rugbist îl prindeau de minune. Domnule, te mai aştept mult ? şi-a ieşit el din pepeni, iritat de tergiversările mele.

— Nu, i-am promis eu, ridicîndu-mă. Numai că, mai înainte de a mă folosi drept codoş, mă voi duce să mă spăl pe mîini. Chiar dacă încă nu miros, banii ăştia vehiculează microbi.

— Mi-ai luat banii, ia-mi şi microbii ! a rînjit el, arătîndu-se dispus la sacrificii suplimentare. Vrei să te speli pe mîini ? Ca Pilat, probabil !... De altfel, nu e rea ideea. Te însoţesc !

În clipa cînd s-a întors cu spatele, m-am uitat în cărţile rămase pe masă. Cele patru dame cu care-l servişem continuau să-l bîrfească. Nu, nu fusese o greşeală. Arcadie Manafu umbla cu subterfugii naive.

În baie vomita cineva. A trebuit să aşteptăm cîteva clipe bune. Mi-am privit ceasul. Era trecut de zece. Petrecerea era încă în toi. Acum se dansa aproape peste tot. Se auzeau rîsete, glasuri care vociferau.

Din baie a ieşit o femeie cu fardul luat de pîraie de transpiraţie. Şi-a cerut murmurat scuze şi s-a strecurat ca o umbră pe lîngă noi. În urma ei Manafu a deschis larg fereastra, îngînînd ceva cu scîrbă. Apoi a pulverizat îndelung un întreg spray găsit pe cristalul de sub oglindă. „Tîrfe", a şoptit el.

Baia era imensă şi de un lux nebun. În cada de marmură, îngropată pe jumătate în podea, s-ar fi putut zbengui în voie chiar şi un hipopotam.

Mă spălam pe mîini şi nu m-am mirat prea tare cînd Manafu a închis uşa cu cheia. M-a mirat mult mai mult întrebarea lui :

— Cine dracu eşti dumneata, Anatol Berberi ?

Mă privea rece, urît. Presimţeam că va începe un

nou joc, dar scena uşii închise cu cheia, a scrîşnirilor din dinţi şi a privirilor agresive nu o prevăzusem.

— Cine sînt ?!!... Pulcinela, prea plecată slugă ! m-am recomandat, continuînd să mă spăl pe mîini. Vedeţi...

Lovitura a venit pe neaşteptate. Fusese un pumn aşa de bine dat, încît m-a aruncat cu picioarele în sus în cada de baie. În cădere m-am lovit rău la cap, dar am rămas tot timpul lucid. Apoi, apucîndu-mă de guler, m-a ridicat şi m-a lovit de două ori în plex. Două upercuturi ca două lovituri de berbec. După isprava asta, m-a aşezat, învins, pe capacul closetului.

— Minunat, i-am zis. Dacă ai urmărit să-mi simt stomacul ca un bidon turtit, ai reuşit !

Mă durea capul şi-mi venea să vomit. În stomac mi se înfipsese o gheară care nu-mi dădea voie să respir. Stătea în faţa mea, cu picioarele larg desfăcute, gata să mă pocnească iar. Se holba la mine fără pic de umor în priviri şi asta m-a scos din sărite. Nu mint, puteam să-l fac fărîme, dar asta n-ar fi folosit nimănui.

Fără să mă ridic, am tras de lanţ. Apa a trecut pe sub mine huruind.

— Următoarea rundă nu va mai avea loc. M-a luat valul.

— Te-ai ostenit degeaba. Eu unul nu am avut niciodată îndoieli că n-ai fi exact ceea ce doar ai insinuat că ai putea fi.

Se întrecuse cu gluma — astfel de maliţiozităţi la adresa mea pot rosti doar eu — aşa că i-am apucat repede mîna şi i-am întors-o la spate cu uşurinţa cu care aş fi sucit braţul unei păpuşi de cauciuc. Îl întorsesem de tot, il ţineam zdravăn, tocmai mă gîndeam cum să-l pedepsesc pentru insolenţa lui, cînd m-a lovit năprasnic cu tocul pantofului în tibie şi a trebuit să-i dau drumul. M-am reaşezat, nu înainte însă de a fi apucat să-mi spargă gura cu dosul palmei.

Şi-a trosnit degetele şi şi-a dezinfectat conştiincios cu spirt miinile zdrelite în dinţii mei.

— Mă crezi şarpe veninos ?

— Nu, cel mai mare tîmpit din cîţi am văzut ! a precizat el, fără nici o urmă de condescendenţă în glas

Părea satisfăcut şi foarte sigur de el. Te întrebam cine eşti. De fapt n-am nevoie să-mi răspunzi.

Începea să-mi placă. Cineva a bătut la uşă, întrerupîndu-l. A răcnit „ocupat!“, apoi a deschis unul din robinetele minipiscinei. Umoare romantică, îşi dorea probabil ca sunet de fond, care să-i estompeze şuşotelile infamante, o mare-n furtună. Cine ştie ce Piri Reis i-o fi fost strămoş, căci zgomotul de apă curgătoare l-a pacificat ca prin farmec. Dar, pentru că deschisese robinetul apei calde, cusurgiu cum sînt, l-am sîcîit :

— Nu pe cea caldă, te rog ! Mi-ajung spumele şi aburul pe care le faci cînd vorbeşti.

Pe chip i s-a ivit din nou acea intenţie belicoasă care-l animase toată seara. De data asta, chiar împotriva intereselor mele, aveam de gînd să-l pocnesc. N-am avut însă prilejul pentru că şi-a făcut de lucru cu robinetele căzii. I-am privit spatele. Avea un pogon mai sus de şale, ceea ce era ceva, mai ales pentru vîrsta lui. Să tot fi avut cincizeci, cincizeci şi cinci de primăveri.

S-a îndreptat şi şi-a început peroraţia. Mi-am dat seama din start că era bine informat ; vorbea cu patosul unui misionar la început de carieră, iar eu muream de nerăbdare să aflu cam cît de lung va fi şiragul de mărgele cu care avea de gînd să mă momească.

Rezumată, vorbăria lui ar fi sunat cam aşa :

— Furt de şi din automobile. Conducere fără carnet. Bişniţar. Traficant. Excroc. Trişor. Printre alte studii : Şcoala de corecţie şi Universitatea cu uniforme în dungi.

În timp ce vorbise — eu nu opusesem nici o rezistenţă — mi-a scos cărţile de joc din mînecă, mi le-a vînturat pe sub nas, le-a rupt în bucăţele şi mi le-a vîrît în buzunarul de la piept.

Îl priveam amuzat. Se înfierbîntase.

— Mă rog, am zis, mi-au dat lacrimile, m-ai înduioşat, dar acum ce-ţi doreşte inima ? Nu înţeleg la ce bun toată mascarada asta. Ai regizat frumos scena balconului, felicitări ! Dacă intenţionezi însă să-mi şantajezi inocenţa demascîndu-mă ca trişor, te anunţ că nu-mi pasă. Nu ţin cîtuşi de puţin la prestigiul meu. Mă doare-n cot de el ! Şi-acum, înainte de-a te întreba ce

vrei de la mine, țin să-ți aduc la cunoștință că nu lucrez nimănui pe gratis.

S-a răstit la mine :

— Cît ai cîștigat astă-seară ?

— De ce, îi vrei înapoi ?

A surîs superior. Am renunțat la remarca referitoare la noblețea de care dădea dovadă, găsind că e mai cuminte să-i răspund la întrebare. I-am arătat o distanță oarecare dintre policele și indexul mîinii stîngi, loc unde ar fi încăput foarte bine și cel mai gros dintre obraze. Și-a scos portofelul și a luat din el un plic.

— Îți intră perfect între gheare și ăsta !, a constatat el.

— Ciripește ! l-am îndemnat, cîntărind plicul în palmă. Ce dorești să întreprind pentru marafeții ăștia ?

— Dacă totul se termină cu bine, a ținut el să mă supraîncînte, mai primești încă o dată pe-atît !

— Înseamnă că e ceva cu mult mai murdar decît m-am așteptat... E murdar rău ?

— Nu. Nu tocmai.

Am cîntărit din nou plicul în mînă.

— Și de ce, mă rog, m-ai ales tocmai pe mine ?

M-a privit lung, scîrbit :

— Nu ai nevoie de bani, probabil ! a pus el capăt întrebărilor mele.

Am mormăit un „hm !" circumspect și am vîrît plicul în buzunar.

— Ce trebuie să fac ?

— Ai aparat de fotografiat ?

— Nu, dar se aranjează.

A făcut o pauză lungă. Părea, de abia acum, stînjenit. Din cauza încordării, liniile feței i se aspriseră și mai mult. În ciuda vîrstei, era un bărbat bine. Genul de dur ale cărui coarne și le dorește în panoplie orice femeie.

Din străfundurile casei răzbătea aceeași larmă de chermeză. I-am făcut semn să-și dea drumul.

— Vreau dovezi certe de infidelitate, dovezi de divorț. La noapte, sînt sigur, nevasta mea...

Nu m-am putut abține să nu zîmbesc. Era exact ceea ce bănuisem.

— Nu ești cumva, un pic mai mult decît trebuie, masochist ?

— Ce-ţi pasă ? s-a răstit el.

— Mă rog, te priveşte. Unde se filmează ?

— La mine acasă. Strada Alexandrina 12. Diseară, mîine adică, plec la ora unu noaptea la Iaşi. Soția mă conduce la gară. După ora asta, în mod sigur...

— De unde atîta siguranță ?

— I-am auzit la telefon... Derivație.

S-a bătut din nou la uşă. I-am făcut semn să se grăbească. Mi-a întins nişte chei.

— Poftim cheile de la uşa din față şi de la cea din spate ! mi-a şoptit el foarte aproape de ureche. Folosea un deodorant bun, discret, mirosind a lemn de cedru. Intri pe unde vrei. Dormitorul e sus.

— O clipă, Clausewitz !... Ce fac dacă soţia ta blochează ușile ?

— Ai dreptate ! a mormăit el. Am să las deschisă una din ferestrele terasei din spatele casei. Nu bănuieşte nimic, aşa că nu va controla. Urci scările, să n-ai grijă, nu scîrțîie nici o treaptă. Sus e un salon. Din salon, pe mîna stîngă, dai într-un mic hol. Uşa din stînga e a dormitorului ei. N-o să-ți fie greu să...

Vorbise tot timpul în şoaptă, precipitat. Părea stăpîn pe situație, pe chip i se citea însă nerăbdarea cu care aştepta să ader la planurile lui. Mi-am aprins o țigară. Mă durea buza pe care mi-o spărsese, ar fi trebuit să-i mai pun o grămadă de alte întrebări, eu mă gîndeam însă cum ar arăta lumea dacă fiecare dintre noi ar face numai ceea ce e bine.

— Ei, ai înțeles ? Am dat din cap. Atunci eu plec. Succes !

— De ce m-ai lăsat să cîştig ?

Iată o întrebare neaşteptată. Oarecum nepotrivită. M-a privit, o clipă, mirat. Sprîncenele i se arcuiseră caraghios, distonînd cu morga afișată pînă atunci. Nu semăna chiar cu un iepuraş în frac adormit pe o canapea de pluş trezit dintr-un vis în care i se arătase regina morcovilor, dar nici mult nu mai avea.

— Ar fi trebuit să mă întrebi atunci. Acum, unul dintre motivele pentru care ai fost plătit este să nu pui prea multe întrebări. Se pare că ești mai deștept, totuși, decît mi-am închipuit !

— Mulțumesc !... Pe unde vine strada Alexandrina ?

— Venind de la Arcul de Triumf pe Aleea Trandafirilor, a doua la dreapta.

— Bine.

A descuiat ușa, mi-a făcut din prag un semn de succes cu mîna și a dispărut. Mă pregăteam să mă ridic, cînd ușa s-a deschis și peste mine a năvălit roșcata cu care dansasem la începutul serii. M-am reașezat.

— Ce-i aici, a bîiguit ea, closet public ?!... Ce făceați aici amîndoi ?

— Am dat un anunț și acum nu fac nimic altceva decît să aștept.

— Ce ?! Ce-aștepți ?!... Ce anunț ?

— Bărbat cu experiență rodez tinere căsătorite.

— Măgar ! a murmurat ea ca pentru sine. Mutra ei nedumerită mă făcea să zîmbesc. A închis robinetele căzii, apoi m-a privit mai atentă. Ce-i cu buza ta ? Parcă ai fost bătut !

— Te bucuri ?

— Din ce v-ați luat ? m-a întrebat, răsucind și ea cheia în ușă.

— De la femei. I-am zis că și tu ai dat un anunț, numai că el nu a fost de acord cu enunțul lui. Nu-mi mai dădea atenție. Căuta ceva pe etajeră. Ei, nu ești curioasă să știi despre ce anunț este vorba ?

— Ba da, s-a întors ea spre mine. Găsise ce căutase. Zi, dă-i drumul !

— Domnișoară tînără, manierată, sensibilă și liniștită, caut stabiliment corespunzător...

Pe lîngă că am văzut stele verzi, palma ei mi-a spart și mai rău buza. Asta a fost norocul meu. Un firicel cald mi-a alunecat pe bărbie și o picătură de sînge mi-a aterizat în poală. Se pare că sîngele e un liant de suflete universal. S-a înmuiat toată, mi-a tras capul spre ea și mi-a apăsat pe buza care sîngera un tampon de vată înmuiat în alcool iodat, după care s-a iscălit în fundul

rănii cu creionul folosit în caz că te tai cu lama de bărbierit. Am gemut și am cuprins-o cu brațul de talie, poate ceva prea jos.

— Fii cuminte ! m-a plesnit ea peste mînă.

Mi-a dat drumul și a început, uimită și ea de compasiunea de care dăduse dovadă, să-și înnegrească ochii și să-și retencuiască fardul, încercînd să facă complet abstracție de mine. Mi-am aprins o nouă țigară, lucru care a enervat-o cumplit.

— Nu pleci odată ?! s-a răstit ea la mine. Ieși afară !... Vreau să rămîn cîteva clipe singură !

O priveam consternat, ca și cum nu aș fi înțeles ce dorea de la mine.

— N-ai decît ! am ridicat eu din umeri. Eu unul nu aștept decît să-mi dai drumul. Cu toate că, atunci cînd ai închis ușa cu cheia, credeam că ai alte intenții cu mine.

A deschis înfuriată ușa și m-a îmbrîncit afară.

— Să știi că mă uit pe gaura cheii ! am amenințat-o.

Mi s-a părut că o aud mîrîind.

Lumea începuse să plece. Serafim Alboteanu — gazda, și frati-su — stupidul domn Mimi, făceau onorurile casei. Serafim asudase, și vînatul mare, înghițit cu mult timp în urmă și pe care nici pînă astăzi nu reușise să-l mistuie, îl stînjenea din nou la încovoiat spinarea pentru ritualul levantin cu care-și lua rămas bun de la oaspeții săi.

Roșcata a stat în baie destul de puțin, a tras conștiincioasă apa și n-a părut prea mirată văzîndu-mă că sprijineam zidul din fața ușii.

— M-am ținut de cuvînt. M-am uitat pe gaura cheii.

— Și ce-ai văzut ?

N-am știut ce să-i răspund, m-am oferit în schimb s-o conduc acasă cu mașina. Asta a mai îmbunat-o un pic.

II. POZE PORNO

„Ca dumneata, bobocule, mai rar cineva".

Dintr-un cer — imensă cergă, umflat și gata să dea pe dinafară ca spuma laptelui în șiștar — cădeau fulgi mari cît coada veverițelor atinse de albinism. Era atîta alb în jur încît se putea rătăci pînă și oaia cea neagră a familiei. Nu ningea de mult timp, casele însă își și pierduseră din dimensiuni, căpătînd proporții de basm. Filtrate prin încrengătura copacilor de zahăr, luminile din ferestre : calde, galbene — culoarea cozonacilor — aveau o fluiditate meliferă. Peste parcul Ioanid se lăsa o noapte feerică.

Am tras mașina lîngă bordură. Ieșind din umbra porticului baroc, unde o lăsasem să mă aștepte, s-a apropiat plutind odată cu fulgii de nea prin aerul străveziu. Purta un mantou alb de hermină care-i sublinia talia înaltă. Părul de un roșu Tițian și-l prinsese într-o eșarfă de catifea verde.

— Urcă ! am poftit-o, după ce-i deschisesem portiera cu un gest demn chiar și de un american la Paris.

A avut un moment de șovăială. În lumina argintie a străzii, ochii ei de un verde intens, smarald, au lucit rece, fulgurant.

— Bine, dar asta, asta e mașina casei Alboteanu !

— Ce-are a face ? Urcă !

Mi-a întors spatele și-a luat-o din loc repede, bocănind ascuțit cu tocurile ei înalte prin zăpada care de abia se așternea. Am lăsat-o să se îndepărteze puțin, după care m-am afundat și mai adînc în scaunul meu și am demarat atît de lin încît am auzit scîrțul pingele-

lor de cauciuc ale mașinii care tasau zăpada. Am depășit-o și m-am oprit la cîțiva metri înaintea ei. I-am deschis din nou portiera, dar a trecut îmbufnată mai departe, de parcă nici n-aș fi existat. Din sens opus s-a apropiat un taxi căruia i-a făcut semne disperate cu mîna, mașina însă a virat la dreapta, fără ca șoferul s-o fi observat.

Am depășit-o din nou și m-am suit cu mașina pe trotuar, barîndu-i calea. Odată ajunsă în dreptul meu, a smucit portiera și s-a urcat. Cînd și-a așezat picioarele unul peste celălalt, ciorapii i-au foșnit plăcut.

— Încotro ?

— Mai întîi, cum ai ajuns în mașina asta ?

— Am împrumutat-o.

— Fii serios, Albotenii nu împrumută nimănui nimic ! De la ăștia nici de ciumă n-ai putea să te molipsești..

— Încotro ?

— Ești nebun !... Nu ți-e teamă că te reclamă ?

— N-au decît ! Ar fi ca și cum peștișorii ar acuza-o de cruzime pe tanti Știuca, iar reclamația lor ar înainta-o lui nenea Rechinu.

— Ești polițist ?!

— Îhî.

A fluierat lung, admirativ. Am întrebat-o din nou unde dorea s-o duc. Mi-a dat numele unei străzi de pe lîngă Facultatea de Medicină. Am coborît de pe trotuar și m-am așternut la drum. Conduceam încet, gînditor. Străzile erau pustii și în lumina farurilor păreau o nesfîrșită foiță de staniol. Înăuntru se făcuse deja cald. Luminile bordului, roșii-verzui, clipoceau plăcut. Prezența ei, căldura, și chiar Aznavour cu a sa tristă Veneție nu reușeau să mă sustragă de la gîndurile mele. M-am uitat la ceas. Pînă la miezul nopții nu mai era decît o oră.

Da, aveam nevoie de bani. Mulți, cu mult mai mulți decît cei pe care mi-i oferea Manafu, și pentru ei aș fi intrat într-o și mai mare dandana decît cea în care mă împingea el. Eram totuși îngrijorat. Prevedeam o pîndă lungă și pe mine m-au iritat întotdeauna vînăto-

rile cu locuri fixe de pîndă. Cele mai multe accidente la astfel de vînători se produc.

Îmi trebuiau un alibi și un martor. Chiar și atunci cînd ai asentimentul soțului, nu poți viola oricum un domiciliu conjugal — fie el și cuibușor de nebunii ! — pentru a incrimina o femeie în divorț. Ca să te-nhațe, doar atît așteaptă lungul braț al legii.

Îmi trebuia un martor a cărui probitate să nu îngăduie nici un dubiu, și care, în caz de eșec, bineînțeles, să fie în stare să jure cu mîna prinsă de însuși rotativa care tipărește biblii că mă aflam la locul eventualului delict în chiar interesul persoanei lezate, în cazul de față — soția lui Manafu.

Mă gîndisem la omul potrivit — avocatul lui Parandărăt. Amintirea lui însă îmi dădea de-a lungul spinării furnicăturile pe care trebuie că le încercau pacienții doctorului Guillotin gîndindu-se la bisturiul acestuia. Omul acela m-ar fi convins să împart cu el mica mea agoniseală, căci setea lui de foloase necuvenite era la fel de mare ca și adevărata sete a unei țări aflate în plină prohibiție.

Îmi trebuia un naiv corect. Dacă n-ar fi fost, pare-se, chiar prea corectă, făptura de lîngă mine ar fi fost numai bună de așa ceva. Cum să aduci însă vorba despre exploatarea naivității feminine tocmai cu o ființă atît de orgolioasă, o ființă convinsă că tot ce i se întîmplă se datorează frumuseții sale ? Pe femei de la multe le împiedică frumusețea, ca aripile pe un anume albatros.

Eram mulțumit de un singur lucru, de singurul punct cîștigat : mașina. Îmi asigurasem mijlocul rapid de locomoție de care aveam nevoie. Mașina asta stătuse, din cauza iernii și a zgîrceniei proprietarilor ei, atîta timp în garaj, încît uitaseră toți de ea. În ultimul moment, în clipele în care o așteptasem pe roșcată să iasă din baie, îl auzisem pe domn Mimi întrebînd-o pe Roza — fata bătrînă cu priviri veșnic lubrice, slujnica celor doi frați — dacă terminase de făcut bagajele și dacă chemase taxiul. Albotenii plecau din București și era păcat ca Opel Capiten-ul lor, model 1964 (cam hodorog, e drept),

să zacă în garaj, în timp ce eu aş fi bătut drumurile fie apostoliceşte, fie la cheremul cine ştie cărui şofer de taxi.

Aparatura de care aveam nevoie era o problemă ca şi rezolvată. Rămînea doar să mă reped pe la bătrînul artizan şi hoţ specializat altădată în aparatură tehnică. În arsenalul său stăteau în mod sigur şi armele mele şi nu cred că m-ar fi costat prea mult peste litra de promisiuni pe care o aveam deja pregătită pentru a le face să iasă din teacă. Nopţile hoţilor ieşiţi la pensie sînt la fel de lungi ca şi cele ale proaspetelor văduve. Deosebirea e că insomnia primilor e incurabilă. A-i promite unuia dintre aceştia că-l vei ajuta cu puţină gargară să treacă pragul cîtorva lungi seri de iarnă valorează pentru el cît deţinerea secretului de fabricaţie a marmeladei din cutii goale de chibrituri, secret în schimbul căruia poţi obţine orice, chiar şi o reducere de 33 la sută a tarifelor.

— Am ajuns ! m-a trezit din speculaţii glasul pasagerei mele. Vrei să bei un ceai fierbinte ?

— De unde atîta amabilitate, aşa, dintr-o dată ?... O cafea, însă, nu mi-ar strica. M-am întors şi-am privit-o cît puteam eu de virginal în momentele acelea. Nu cumva ai de gînd să te dai la mine ?

— Gata, m-ai convins ! Eşti tîmp de-a binelea !

A coborît fără nici o altă vorbă. Am lăsat maşina în faţa casei şi am alergat după ea. Am ajuns-o din urmă şi cu mîinile în buzunare, fluierînd, am început să ţopăi mărunt pe lîngă ea. Ningea în continuare. Fluieratul meau avea o rezonanţă cristalină, şi-mi venea să hăulesc, să chiui, căci şi un behăit de beţiv înrăit ar fi putut părea ieşit din harfa unui zeu.

Am urcat nişte scări interminabile. Ocupa un apartament la etajul cel mai de sus al unei clădiri înalte. Între paliere lumina se stingea enervant, exact în clipa în care încercam să-mi imaginez modul în care ar fi reacţionat dacă aş fi ciupit-o de fund.

Decorul în care vieţuia era o îmbinare fericită de practic şi feminin. Se înmormîntaseră ceva bani acolo, dar numai pe lucruri de un gust desăvîrşit. Aşa erau

mobilele — puține, de o mare valoare însă ; așa erau vazele chinezești, covoarele de Buhara și de Tabriz, cîteva pînze semnate Luchian, Tonitza, printre ale căror flori și ochi mari de copii îngeri se rătăciseră cîteva stranii gravuri realizate în maniera Oamenilor-monștri ai unui Megenberg sau Grünpeck, ceva mai stilizate însă, dar mișunate obsedant de aceiași besi, tarasce, sciapozi și acefali înfiorători, dar tandri ; așa erau miile de cărți care umpleau aproape toți pereții. Printre toate acestea, lucrurile de o necesitate strict practică se încadrau perfect, și apartamentului nu-i lipsea nici una din înlesnirile tehnicii moderne. N-am văzut nimic inutil acolo. Lipseau bibelourile de preț, statuetele, tișlaifărele, suvenirurile, fie ele cît de scumpe. Totul trăda un gust solid. Ai fi spus că acolo e mai degrabă un cuib de bărbat, dacă în aer n-ar fi plutit inefabilul, dar indiscutabilul miros de femeie singură. De abia acum îmi explicam pe de-a întregul de ce epiderma ei mirosea a *First*, a cărți și a tutun, în același timp.

— Scuză-mă, te rog, două minute ! Pînă mă schimb, poți să-ți faci singur cafeaua. Ai în bucătărie tot ce-ți trebuie.

M-a lăsat singur în camera aceea imensă a cărei destinație era incertă. Putea fi, la fel de bine, sufragerie, bibliotecă, salon de primire, studio. Nu-i lipsea nimic, dar nici nu-ți lăsa impresia că un turc s-ar fi simțit acolo ca-n bazarul de acasă.

Am ridicat un colț al draperiei, un goblen imens reprezentînd jertfirea Iphigeniei. Acoperișurile caselor din jur — vile vechi, cochete — păreau o haotică îngrămădire de burți albe, burțile unor grăsani urși polari tolăniți pentru siestă pe o banchiză nesfîrșită.

— Eram sigură că ai să lenevești !... Primăvara, de-acolo de unde privești tu, poți înțelege, cel mai bine, de ce : „Se-naltă abur moale..."

— „...din grădină. Pe jos pornesc furnicile la drum. Acoperișuri veștede-n lumină întind spre cer ogeacuri fără fum."

— Minunat ! s-a bucurat ea, bătînd din palme.

Erau exact versurile la care mă gîndisem și eu. Arăta foarte bine în rochia ei simplă de casă. Mai marele lor, al femeilor, îi dăduse în primire absolut tot, în cantități savante, și ea și le pusese pe sine la țanc, și-n ordinea cuvenită.

— Cu ce te ocupi ?

— Reportaje, dar, mai ales, critică de film.

— Trebuie că ești — în mintea mea se făcuse lumină — Serena Sarivan !

N-a zis nimic. Zîmbea.

— Ești mirat ? m-a sondat ea după un timp, crezînd că-mi luase piuitul. Nu corespund cu imaginea pe care ți-o formaseși despre mine ?

— Nu-mi formasem nici o părere de cum arăți, de cum arătai înainte de a te cunoaște. Te credeam o mică cinică doar.

— Și acum ți-ai schimbat părerea ?

— Da. Acum te cred o cinică matură.

— Ar fi fost momentul potrivit pentru un compliment, a strîmbat ea din nas. Mă duc să-ți fac cafeaua.

Faptul că aflasem cine e îmi schimbase totuși unghiul din care o privisem pînă atunci. O crezusem o sofisticată dulce. O pisică afectuoasă, somnolentă, indolentă. Proastă. Numai că Serena Sarivan nu era nicidecum proastă.

Am însoțit-o în bucătăria mică și curată, tentat tot timpul s-o privesc. Aducea foarte mult cu prăjitura pe care orice om normal și-ar dori-o într-o duminică după-amiază ploioasă și fără meci. M-am așezat pe unul din scăunelele care se găseau în bucătărie.

— N-ai cumva un aparat de fotografiat cu blitz ?

— Sigur că am !

— Împrumută-mi-l pînă mîine, te rog.

— Și dacă nu ți-l împrumut, te vei folosi de aceeași metodă pe care ai folosit-o și în cazul mașinii ?

— În cazul mașinii am fost obligat de împrejurări să procedez așa.

— De împrejurări !... Cam care erau împrejurările alea ?

Mi-am aprins o țigară, mi-am îndreptat spatele și am privit-o serios.

— Astă seară la Alboteni eram în misiune. De fapt mai sînt și acum. Numai că acum aș vrea să împușc doi iepuri dintr-odată.

S-a întors și m-a fulgerat cu privirea :

— Și unul dintre iepuri sînt eu ?

— Ai avea ceva împotrivă ?

Nu mi-a răspuns. Robotea, era din nou cu spatele la mine, dar pielea ei încetase să mai irizeze lumina ca pînă atunci. Puful fin, auriu, de pe brațe i se răzvrătise, și vraja minerală a trupului ei s-a risipit.

— La ce-ți trebuie aparatul ?

— Aș vrea să trag niște poze porno.

— Fii serios, te rog !

— Sînt cît se poate de serios.

— Poți fi și serios, oare ? Nu mi-am dat seama pînă acum. Nu ești un pic cam infantil ?

Am negat din cap. Mirosea plăcut, a cafea proaspătă, pe care mi-a turnat-o dintr-un ibric de aramă vechi, autentic. Cu același ibric se cafegise, mai mult ca sigur, și bunică-sa, cu un veac mai devreme. Ceașca delicată, porțelan de Saxa, părea o prelungire firească a mîinii ei, lujer purtînd povara ușoară a unei de-abia înflorite lalele.

Mi-am privit ceasul. Farmecul care mă stăpînise s-a rupt. Mi-am băut cafeaua din cîteva sorbituri și am dat să plec.

— Cît este ceasul ?

— Unsprezece și jumătate.

— Poți să mai rămîi, dacă vrei. Nu interpreta greșit însă invitația mea ! a adăugat. (Îmi luciseră probabil, în mod reflex, ochii.) Dacă rămîi, s-o faci numai și numai ca să mai schimbăm o vorbă. Nu mi-e deloc somn, și mîine, nimeni și nimic nu mă silește să mă scol devreme.

Mi-am stins țigara in scrumieră, pe care, apoi, am vărsat-o în coșul de gunoi. M-am întins de mi-au pîrîit toate oasele.

— Dacă mă oprești numai pentru atît, plec !

A ridicat nepăsătoare din umeri. Şi-a cuprins în palme laba piciorului stîng şi a început să-şi maseze oasele, gemînd cu voluptate.

— Ce-ar fi să vii cu mine ? am aruncat eu momeala.

— Unde ? a oftat ea, torturîndu-şi carnea.

— Acolo unde am eu treabă.

— La-nchisoare, probabil ! a scîncit ea. Cu mutra ta de temnicer numai acolo poţi avea treabă !

M-am zbîrlit ca un arici. Mie pe tema asta nu-mi plac nici măcar glumele. Am tuşit, şi imediat mi-a venit o idee.

— Dar dacă ţi-aş spune că e vorba să asigur protecţia unei femei singure, ce-ai spune ?

— Aş spune că nu te cred. Oricum, explică-te !

Avea în ochi luciri ironice şi aştepta cu calmul unei capcane.

— Să zicem că, în lipsa lui, un soţ ar dori să-şi apere soţia de ameninţările unui nebun, ameninţări care pot fi traduse oricînd în fapte.

— Pf, ameninţările unui nebun ! Nebun ar fi cel care ar apela la tine. De ce nu s-ar duce grijuliul soţ la miliţie ?

Era isteaţă: Mi-ar fi părut rău dacă ar fi taxat pretinsa mea identitate de poliţist drept altceva decît o poantă.

— Miliţia nu se ocupă cu astfel de fleacuri.

— Dacă e un fleac, atunci în ce sens poate s-o ameninţe un nebun pe sărmana femeie încît să-i îngrozească soţul şi să i-l bage la idei ?

Se aplecase spre mine şi o undă de interes îi invadase trăsăturile.

— Nebunul tocmai a scăpat din spitalul acela unde-i îmbracă în pijamale vărgate. Stătuse acolo cîţiva anişori buni pentru tentativă de viol.

Falca i-a căzut cu zgomot de parcă i-ar fi fost de lemn. Un timp nu i-a ieşit nici o vorbă din gura larg deschisă. Se pare că le potrivisem bine. Într-un tîrziu, a bîiguit :

— Deci, Rafaela... ? !

— Cine e Rafaela ?!

A scuturat din cap :

— Soția lui Manafu.

— Aa... ești la curent cu... ?!

— Că era și greu să înțeleg, după toate cîte mi le-ai spus și după ce toată seara, tu și cu Manafu ați stat închiși în closet ca doi anarhiști ascunși sub tronul regelui.

Mi-am aprins o nouă țigară. Discuția noastră devenea interesantă.

— O cunoști pe Rafaela asta ?

— Vag, ca toată lumea, a mustăcit ea. Nu prea vine la petreceri. Are o viață mai aparte. E „om de știință“, sau, cam așa ceva ! Mi-a cerut o țigară și eu i-am aprins-o. A tras gînditoare cîteva fumuri, și, observîndu-mi, de-abia atunci, ceașca goală, mi-a mai turnat cafea. Bine — a ridicat ea din sprîncene — și de ce, mă rog, să merg și eu cu tine ? Care-i rostul meu ?

— Să-mi ții de urît.

— Nu ține ! a clătinat ea din cap. Altceva !

— Curiozitatea ta. Mori de curiozitate.

A țocăit din buze, semn că spuneam povești. Mi-am jucat și ultimul atu pe care-l mai aveam la îndemînă — sinceritatea :

— Să zicem că, în caz de complicații, îmi ești o martoră prețioasă.

— Aa, așa deci !... Cît dai ?

M-am uitat în ochii ei, pentru că nu credeam că vorbise serios. Mă privea însă cît se poate de calm, de sobru. Nu-i păsa, nici cît negru sub unghie, de natura complicațiilor datorită cărora mi-ar fi putut deveni martoră. Pe ea o interesa, simplu, negustorește, doar suma pe care, nefiind cîtuși de puțin ingenuă, își închipuia că o primisem de la Manafu. Strașnică muiere !

— Și eu care credeam că o vei face pentru ochii mei frumoși ! m-am trezit eu gîndind cu glas tare.

— Ei aș ! mi-a zîmbit ea candid, și-a început să-și frece buricele celor două degete care cresc primele pe o mînă de zaraf.

Ne-am tîrguit îndelung și, tot timpul, ochii i-au jucat în cap ca unei feline tupilate în spatele dresorului. La sfîrşit, n-am mai fost sigur cine pe cine angajase.

— Și-acum ce facem? a devenit ea, dintr-odată, activă.

— Te îmbraci, şi, peste o jumătate de oră, vin să te iau. E douăsprezece și cinci. La și treizeci și cinci sînt aici. Plec! Mai am puțină treabă de făcut.

— Cred și eu. Numără-mi banii!

— Banii după.

— Nu, înainte!

M-am așezat, oftînd, pe scăunelul de pe care de abia mă sculasem.

— Și dacă nu va fi totuși nevoie să mă însoțești? Dacă-i vine chef porumbiței să plece cu bărbatu-su, caz în care nu are rost să păzim o colivie goală?

— Lasă, banii stau la mine la fel de bine ca și la tine!

Chestia asta, cu încrederea totală între asociați, m-a data gata. Formasem, deja un cartel! I-am numărat banii. La sfîrşit, și-a umezit un deget în gură și i-a renumărat și ea fără rușine. Pe chip i se citea o mare mulțumire. Părea că încheiase prima afacere din viața ei.

— Ei, îmi dai aparatul?

— Imediat. La ce-ți folosește?

— Nu ți-am zis? Am de gînd să imortalizez un viol.

— Te-am întrebat serios.

— Iar eu ți-am răspuns la fel de serios.

Mi-a făcut semn că sînt într-o ureche și-a dispărut. S-a reîntors purtînd în brațe o frumusețe de Nikon. În clipa în care s-a săltat pe vîrfuri ca să-mi petreacă cureaua lui pe după gît, am cuprins-o de mijloc cu amîndouă mîinile și i-am căutat privirile. Ne-am oglindit îndelung unul în ochii celuilalt și sărutarea noastră a venit firesc, ca un lucru pe care ni-l doriserăm toată seara, tot timpul cît stătuserăm despărțiți. Mi-am simțit buza sîngerînd din nou. I-am dat drumul. Cu sîngele meu pe buze, plescăind ca un sugar, am tras-o spre mine și i-am lipit capul de pieptul meu.

— Sînge și iod ! a murmurat. Subtilă combinație ! Delicioasă ! Totul e însă să nu te gîndești că nici măcar nu știu cum te cheamă !

I-am șoptit numele meu la ureche și am vrut să o ridic în brațe. Îmi pierdusem mințile, simțeam cum îmi zvîcneau tîmplele, dar mi-a alunecat printre mîini ca o undă de lumină, și, calmă, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, de parcă nu pe ea ar fi privit-o intenția mea, mi-a luat din cuier cojocul și m-a ajutat să mă îmbrac.

Bătrînul hoț — acum doar tăinuitor și plasator de marfă — a bombănit ce-a bombănit, mi-a dat la repezeală ce-i cerusem și, înverșunat de frigul care-l întîmpinase în afara plapumei, mi-a cerut un preț cu mult mai mare decît cel scontat de mine. Promisiunile mele l-au lăsat și mai rece. N-a vrut să știe de nimic, a întins după bani o mînă sfrijită, tremurătoare de parcă s-ar fi pregătit să treacă Rubiconul, după care mi-a trîntit ușa în nas.

M-am reîntors în grabă. Serena mă aștepta în fața casei ei. Purta un pulover negru de lînă, un fular lung înfășurat neglijent în jurul gîtului și o șapcă șmecherească în care-și vîrîse pletele roșcate, șapcă datorită căreia nu mai semăna cu o girafă în flăcări, ciudățenie pe care am găsit inutil să i-o aduc la cunoștință. Pantalonii, de asemeni din lînă, îi veneau minunat. Cele trei grații, amalgamate, erau nimic pe lîngă ea !

Ne-am repezit la gară. Am lăsat-o să mă aștepte în mașină, în fața sălii caselor de bilete de clasa întîi. Peroanele erau ticsite de indivizi care plecau, veneau, așteptau, dezorientîndu-se gălăgioși unii pe alții. Totul semăna cu un imens furnicar.

Am apucat să-l văd, aplecat pe fereastra unui vagon de dormit, pe ultimul orgolios al secolului. Ascuns în mulțime, i-am făcut o poză. Nu se știe niciodată la ce e bună o astfel de amintire. Erodat vizibil de spleen, își lua la revedere de la o Penelopă de care se lipeau toate privirile bărbaților, deveniți subit, fiecare, un falnic Anti-

nous. Uitîndu-te la ea, începeai să-i înţelegi pe demodaţii adepţi ai feregelei.

În sfîrşit, trenul a plecat, însoţit de o uşurare generală. În momentul în care s-a întors, am lovit-o cu pieptul în umăr, dezechilibrînd-o, încît era gata-gata să cadă dacă n-aş fi prins-o în braţe. Poşeta i-a alunecat pe ciment, şi o mulţime de fleacuri s-au risipit pe mozaicul galben al peronului, acum gol. Privea, consternată, cînd la ele, cînd la mine. Degaja o senzualitate atît de serafică, încît mi-am dat seama că n-ar fi putut-o iubi, cu şanse, decît un poet, sau un nebun, un Saadi al zilelor noastre. Uneia ca ea îi compusese Saadi robaiul :

„O, ce-ncîntare aduce trupul tău vederii,
nici chiparosul n-are vraja îmbierii,
dar nu mai trece să te-nchini prin cimitir ;
vor crede morţii c-a venit ziua-nvierii."

Aşa ar fi trebuit să-i cînte, ca să-i ia minţile, şi nebunul, şi poetul. Dar cum nebunii devin poeţi de-abia la bătrîneţe, aşa cum bărbaţii cîştigă în rafinament pierzîndu-şi din potenţă, simţeam că biata de ea era, spiritual, încă fecioară.

— Vă rog din suflet, doamnă, să mă scuzaţi ! am îndrugat eu cîteva cuvinte, ruşinat de cele petrecute.

Faţa mea exprima regretul bunului samaritean după ce-şi dovedise generozitatea. N-am aşteptat nici un răspuns şi m-am repezit să-i strîng lucrurile. În clipa în care, aplecat fiind, am fost sigur că nu mă vede, am scos din buzunar bricheta şi i-am aruncat-o, împreună cu celelalte lucruri, în poşetă. M-am îndreptat şi, întinzîndu-i geanta, am bîiguit din nou cîteva cuvinte de scuză :

— Poftiţi geanta dumneavoastră, doamnă ! Vă rog, încă o dată, să mă iertaţi ! i-am zis, şi mi-am trecut o mînă prin păr : bricheta ei a alunecat şi mai adînc în mîneca hainei mele.

Mi-a plăcut faptul că, nici un moment, nu încercase să-şi dea aere. Mă privise, tot timpul, mută, distantă, lipsită de acea expresie mustrătoare pe care o au ţoapele

în astfel de situații. Mi-a întors spatele, și, fără nici o vorbă, s-a îndreptat spre ieșire.

Își parcase mașina acolo unde mă așteptasem s-o facă. Am urmărit-o pînă în dreptul casei ei. Conducea încet, prudent.

Am lăsat-o pe tînăra doamnă Manafu să-și bage mașina în garaj. Am cotit-o pe prima stradă la dreapta și am ajuns în bulevardul Kisseleff. M-am învîrtit de două-trei ori în jurul Arcului de Triumf, după care am revenit în strada Alexandrina și am oprit la o mică distanță de vila Manafilor, la egală depărtare de două sărmane becuri care înghițeau kilowații în silă, prea ghiftuite și ele, ca tot omul, după Revelion.

Se torsese tot caerul de nori. Cerul se desumflase, ca un pîntec după naștere, redevenise adînc. O liniște abisală plutea în jur. Serena, în colțul ei, moțăia. Nu cred că pricepuse ea prea multe, dar, vorba ceea : Ochiul soacrei și cînd doarme vede multe !

Am stins toate luminile și am dat drumul aparatului de recepție pe care-l cuplasem cu sensibilul casetofon — caii de dar ai hoțului, știrbi pentru că mă costaseră mult. O grindină de zgomote a invadat mașina, trezind-o pe Serena. Am redus pîrîiturile pînă le-am adus la intensitatea zgomotelor ieșite dintre mandibulele unei furnici înfuriate.

— Ce-i cu zgomotul ăsta ? s-a interesat Serena, frecîndu-se la ochi.

Apoi s-a întins, după care a dat să-și aprindă o țigară. Cu un gest hotărît, i-am luat-o dintre buze.

— Oi fi tu licuriciul vieții cinematografice, m-am răstit eu la ea, în noaptea asta, însă, abține-te !

Și-a întors, intrigată, privirile spre bancheta din spate, unde, într-o valiză diplomat, costisitoarea aparatură fîsîia ca o bombă băgată în samovarul unor mujici ce încercau astfel să-și păcălească marea lor foame. Sinistra harababură de sunete de la început încetase, acum se auzeau vag, cu paraziții de rigoare, fîsîieli, pîcîieli, scîrțîituri, bufnituri, nimic nu aducea însă a vorbă omenească.

— Madona mia ! a exclamat ea, după un moment de uimire. Ești un artist complet al genului : „Fără seducție, dar dotat cu tehnică“.

Am zîmbit. Mai ales cînd mi-am dat seama că în casa Manafu cineva încerca să-și aprindă o țigară cu o brichetă care refuza cu obstinație să-și facă datoria. O brichetă, în ale cărei mațe necolitice zace un emițător, se aprinde, întotdeauna, mai greu. Mi-am imaginat uimirea cu care madam Manafu găsise în geanta ei o brichetă străină. O explicație cît de cît plauzibilă, legată de incidentul din gară, tot își dăduse ea, dar nici un moment nu mi-a trecut prin cap că ar fi putut bănui adevărul. Ar fi fost din partea ei ceva prea diabolic, ceva prea urît.

— Și acum, ce ai de gînd, hombre ?

— Deocamdată, nimic. Așteptăm.

— Ce ?

— Să apară vreun Bau-Bau.

Mi-a căutat mîna și mi-a mîngîiat-o cu o tandrețe infinită. M-am prefăcut oropsit și am început să mîrîi înfundat, ca un cîine apărîndu-și osul. S-a întors spre mine și și-a strecurat mîna ei rece în sînul meu. Pielea mi s-a făcut de găină, iar cînd a încercat să-și înfigă unghiile în carnea mea, ascuțindu-și ghearele precum pisicile, un fior de plăcere m-a trecut din creștet pînă în tălpi. Am ridicat-o spre mine și am sărutat-o lung, stăpînit de o dorință puternică. I-am căutat pe sub pulover sînul dur și plin. Carnea îi luase foc. Și-a lipit capul de pieptul meu și și-a băgat nasul prin cămașa deschisă. Într-un tîrziu a început să răsufle ușor, regulat. Torcea, și răsuflarea ei caldă îmi gîdila părul de pe piept. I-am scos coama roșcată din șapcă și am început să mă delectez mîngîindu-i-o.

În clipa cînd l-am văzut ieșind din valul de umbră și apropiindu-se de casa Manafu, pe a cărei poartă a intrat fără să ezite, m-am uitat instantaneu la ceas. Era trei. Cînd mi-am ridicat ochii de pe cadranul fosforescent, individul dispăruse în întuneric. Nu reținusem decît că

era potrivit de statură, mai degrabă scund, și că era îmbrăcat într-un palton gri.

Foșnirea mea a trezit-o pe Serena. I-am făcut semn că totul e în ordine și am rugat-o să tacă. Deranjîndu-i poziția de cuibărit, m-am întors spre bancheta din spate și am dat la maximum aparatul de recepție care amuțise de mult. Liniște. Doar paraziți.

Inima îmi răpăia emoționată în piept. Previziunile lui Manafu se împliniseră deci. Deodată, s-au auzit, parcă, o ușă care se deschide, glasuri care mormăiau ceva înăbușit — oricum, glasuri — apoi, o pîcîială ca un pantof căzînd sec pe covor. Aveam urechile atît de ciulite încît mi-ar fi putut trece orice prin cap, dintr-o parte într-alta. Dar, în afara unei arzătoare dorințe de a fi cît mai aproape de locul de geneză al misterioaselor zgomote, nu mi-a trecut nimic prin cap.

I-am strîns puternic mîna Serenei, care iar nu prea înțelegea mare lucru, și am coborît din mașină. Am sărit, dintr-un singur salt, gardul nu prea înalt, care, vara, trebuie că era năpădit de zorele și de barba-caprei, și m-am strecurat în umbra casei.

Vila avea la stradă — și jos, și la etaj — doar un singur rînd de geamuri. Sus, un balcon imens îmbrăca colțul drept. Sub balcon, pe colț, se afla intrarea principală. Casa se întindea, însă, nebănuit de mult în adîncime. O alee de beton înconjura clădirea ca un brîu, și, urmînd-o, am trecut prin dreptul a patru ferestre imense, întunecate.

Redevenisem calm. Nu era prea frig, era chiar plăcut, cu toate că eram doar în costum. Cojocul îmi rămăsese în mașină și, odată cu el, toți banii mei. Încet, încet, mi-a revenit și simțul umorului. „Ce-ar fi, m-am întrebat, să dau peste Manafu, care, dorind să-și surprindă el singur nevasta în flagrant delict, s-a întors din drum, și acum, măgulit de fidelitatea ei, își îndeplinea cu sîrg datoria de soț ?“ Am alungat însă repede din minte această neplăcută eventualitate. Nu, era imposibil, Manafu fiind mai înalt decît pocitania în palton gri, și-apoi, în felul acesta, lucrurile n-ar mai fi avut nici un chichirez.

Zăpada îmi înăbuşea paşii. În spatele casei era o terasă. Am urcat treptele şi am încercat, rînd pe rînd, obloanele de lemn vopsite în alb care obstruau uşile. Al doilea rînd de obloane, din cele trei, a cedat fără nici un zgomot, ca şi uşile duble, pe care le-am împins extrem de precaut. Am intrat şi am închis în urma mea uşile.

Secundele pe care le-am aşteptat cu urechile la pîndă mi s-au părut o veşnicie. Era însă linişte, liniştea din creierii unui surd născut aşa. Am aprins lanterna şi la lumina ei mi-am dat seama că mă aflam într-un uriaş acvariu. De-a lungul pereţilor, chiar şi în mijlocul încăperii, se aflau nenumărate bazine în care înotau tot felul de peşti blazaţi. Deasupra lor spînzurau tablouri, care mai de care mai întunecate, din care domni bărboşi, fioroşi şi depravaţi, zîmbeau superior unor matroane cu carnaţii şi veşminte opulente căzute în extazul legăturilor de păstîrnac şi a grămezilor de gulii care le împînziseră orizontul limitat.

Salonul era imens, mare cît o catedrală, numai că nu acolo se afla drumul spre amvon. Acesta se găsea în cea de a doua cameră, o sufragerie şi mai vastă decît salonul, prevăzută cu mobilă solidă, într-atît de solidă încît te ducea gîndul că acolo îşi lua prînzul, zi de zi, o turmă de elefanţi.

Treptele, într-adevăr, nu scîrţîiau. La capătul lor, deasupra luminişului din jungla populată cu elefanţi, se afla o încăpere în care mirosea plăcut, fapt ce m-a făcut să cred că mă aflam în dreptul uşii cu pricina, în faţa căreia am stat, viţel la poarta nouă, doar două-trei secunde, timp în care am tras aer în piept. Apoi, calm, dîndu-i un picior zdravăn, am sfărîmat broasca. Uşa s-a dat larg de perete. Am plonjat în întunericul din odaie şi am dus la ochi aparatul de fotografiat.

Ceea ce am văzut la lumina blitz-ului mi-a ridicat în cap părul măciucă, de parcă aş fi avut în loc de păr tăiţei, iar onduleurile mi le-ar fi adus din făcăleţ însuşi marele frizer Tunsu.

Răstignită pe pat, căzută între perne, şi cu o gaură în piept cît tomata, Rafaela zăcea moartă. Femeia cu coasa

se îndurase de ea și-i lăsase pe chip o expresie tot senzuală, tot calmă.

Asta a durat o miime de secundă. Înainte ca flama blitz-ului să piară, un șuierat ca de șarpe a rupt tăcerea și o durere sfîșietoare mi-a străpuns umărul stîng. Proiectat pe spate de o forță teribilă, m-am tot dus, bătînd aerul cu mîna dreaptă, pînă m-am proptit de un perete în care am bufnit sec, ca un balot.

De data aceasta, ceea ce mă lovise, înfigîndu-mi-se adînc în carne, nu mai erau unghiile Serenei. Am dus mîna la umăr. Din el ieșea o vergea de metal, lungă și subțire. Am înțeles că fusesem luat drept pește, căci se trăsese în mine cu o arbaletă pentru pescuit subacvatic, și mi-am pierdut cunoștința.

III. *SARE PE COADĂ*

„...dar n-ar fi rău să-l dezarmăm cu desăvîrşire, şi-apoi să-l lucrăm pe onorabil."

— Corban, de cîte ori spus la tin nu citeşti cînd manînci ? Ma mir în gură frunz nu pui !... Corban, tu auz ?...

— Ce-i, madam, mormăi fără să ridice nasul din ziar Părintele, îţi vin neamurile ? Ostrogoţii, vizigoţii ?

— Tu nu mai spui la min „madam" ! Asta înfurie la min, înţeles ?

— Bine... *frau* Klara ! admise conciliant Părintele. Unde l-ai găsit pe Birlibonţ ?

Uriaşul motan se instalase pe scaunul din dreapta Părintelui, privindu-l cu ochi verzi, somnolenţi, cum mănîncă. Auzindu-şi numele, mieună scurt, de parcă ar fi răspuns : Prezent !

— Cotoiul la beci băgat şi cînd porta deschis, el auzit la min şi ieşit miaunînd. Afurisitule ! îl alintă Klara pe Birlibonţ, mîngîindu-i blana vărgată. Dai la tin mancare, *ja ?* Tu nu citeşti cînd manînci, *ja ? Gut, gut !...*

De Anul nou, şi Părintele şi Klara fuseseră plecaţi. Părintele, ca întotdeauna, la Sinaia, iar Klara la rude, în satul ei săsesc. Cotoiul fusese lăsat afară, prin curte, cu destulă hrană rece chiar şi pentru eventualele sale invitate de revelion.

— Ce ţi-a spus, frau, Paracelsus ăla al dumitale ? Mai trăieşti, sau nu ? Să ştiu şi eu să-mi caut, din timp, o altă menajeră.

Singurul doctor la care pudibonda Klara apela era un sas din satul ei. Îndrăgostit pe vremuri de Klara, rămasă şi acum doamna visurilor sale, o consulta fără să o dez-

brace, convins că toate ponoasele i se trag pacientei dintr-o prea îndelungată, dar cu atît mai lăudabilă, virginitate. Aducîndu-și aminte de el, Klara oftă, dădu motanul la o parte și se așeză în locul lui, apoi, cu o mînă pîlpîitoare, de bolnav pe patul de moarte, își aprinse una din pipele ei puturoase. Cu tutunul lor dubios, „invenție proprie", altădată s-ar fi putut arunca o bombardă măricică în zidurile Gomorei. Luîndu-și un aer misterios, urmînd parcă să-i împărtășească Părintelui ultimele-i dorințe testamentare, Klara rosti sacramental :

— Nevroz !

Părintele scăpă ziarul din mînă și ridică ochii în tavan.

— Nu se poate ! exclamă înmărmurit. Încă o dată nevroză ?!... Imposibil ! Și eu care te credeam imună de-acum !... Nu-i cumva molipsitoare ? sfîrși el prin a se înpanica ipocrit.

— Și ce, ma rog, sări ca friptă frau, eu nevroz nu pot să am ?! De douăș'cinci de ani de cînd spăl, gătesc, faci la tin curat, nu-i de-ajuns faci nevroz ?... Haida-de, neicușorule Corban ! Cînd la tin cunoscut, locotenent cum fecior Maria est ! Acum... !

— Cafea făcuși ? îi frînse Părintele Klarei avîntul denigrator.

Era sătul de nevroza ei, veche de cînd lumea. Bătrîna dormea tun, fuma și bea ca un birjar, și acum îi revenise nevroza pe care o uitase de un an !

— Făcuși, făcuși ! oftă oropsită frau.

— Atunci adu-o și nu te mai jeli atîta !

Umbra deasă a mustăților Klarei tremură :

— Corban, eu la tin spus mojic est ?

— Da. Tot timpul.

— Mojic romen ! strîmbă din nas Klara, turnînd cafeaua aburindă. În atîta timp putut și tu învățat bun manier de la min !...

— Bun manier, bun manier ! o îngînă surîzînd Părintele, aducîndu-și aminte o glumă. (Cineva se interesase prin telefon : „Alo, școala de dans și de bune maniere ?" „Rahat-dans !" răspunsese o voce dură. „Numa' bune ma-

niere, dom'le !") În atîta timp puteai şi dumneata să înveţi bine româneşte de la mine, o admonestă Părintele.

— Unuia care nu mă respectă, îi vorbesc cum merită! ciripi din vîrful buzelor Klara, uitînd să se mai scălîmbăie verbal. Se corectă însă imediat, adăugînd : Tu nu merită grij de la min ! *Herr* Kübler trăit, arătat el la tin !...

Părintele zîmbi din nou, clătinînd din cap. Herr Kübler nu fusese decît un oarecare Hans Mustschner, ordonanța unui nu prea glorios ofițer neamț. Klara — pe atunci tînăra şi neexperimentata *fräulein* Kübler — trăise cu Hans doar o săptămînă, îndeajuns însă pentru a-l ridica apoi la rangul de *herr* Kübler. Avansare postumă, în amintirea unei vagi promisiuni de căsătorie făcută la sfîrşitul deloc conjugalei săptămîni, puțin înainte ca Hans să-şi fi luat tălpăşiţa spre front pentru a fi ucis de ruşi.

Ţîrîitul telefonului îi readuse pe amîndoi la timpul prezent. Klara ridică receptorul precum o regină sceptrul :

— *Ja, Kübler Residenz !... Ja, gerade sie !... Wünderbar !... Wünderschönn !*

Pe fața Klarei se citea o mare mulțumire. Cu pipa aprinsă într-o mînă şi cu receptorul în cealaltă, se ghiduşea în fața oglinzii, încîntată de cele auzite.

— *Herr* Satîr vrea vorbeşti la tin, abandonă ea cu regret receptorul. *Entzückend junger Mann !*

— Te-ai țicnit rău de tot, madam ! constată Părintele. Ai început să te pleci pînă şi la minciunile unui copil. Cine te crezi, babă cochetă ce eşti ? Amalasuntha ?

— *Einer Frau kann man Komplimente machen, auch wenn man lügen muss !* peroră doamna, pufăindu-i Părintelui un nor de fum în față. Mojic romen ce eşti !

Părintele tuşi şi ridică sceptrul reginei ce abdicase pentru că nu reuşise să ridice pe nimeni pînă la rangul ei :

— Bună dimineața, Matei.

— Moarte prin intoxicaţie cu plumb, tovarăşe maior. V-am trimis maşina. Trebuie să sosească. În altă ordine

de idei : La mulți ani ! Vă mulțumesc pentru vedere !

— N-ai pentru ce ! Sosesc imediat !

Puse receptorul în furcă și jumuli încă o frunză din ghivecele Klarei. Sărmana gura-leului rămăsese tare știrbă ! Anul începea bine !... Se întoarse spre Klara :

— La prînz nu vin acasă, frau. Mănînc în oraș.

— Ai să manînci frunz, asta ai să manînci ! prooroci cu gura plină Klara.

Birlibonț căscă lung, de-i trosniră fălcile, sări de pe prichiciul ferestrei unde se cocoțase ca să vîneze o muscă înviată de căldură, și, solemn ca un magistrat ofensat în plină ședință, dispăru pentru deliberări în întunericul de sub un fotoliu acoperit pînă în parchet cu o husă de catifea galbenă. În fața casei cu numărul 7 din strada Laocoon se auzi claxonînd o mașină.

— Dacă mă caută cineva la telefon, să revină diseară, dădu dispoziții Părintele.

Își trase pe el paltonul elegant, din păr de cămilă, darul pe care și-l făcuse singur cînd fusese la Cairo, la ultimul congres al Interpolului, și, ridicîndu-și în semn de salut pălăria, ieși din cameră.

— Femei, ha ? Eu secretară bordel, *ja ?* urlă în urma lui Klara.

Dintotdeauna *frau* Klara îl suspectase că ar fi afemeiat, destrăbălarea întruchipată, un prefăcut cu viață dublă. Dar, de la un timp, integritatea Klarei hiperboliza, semn că *frau* îmbătrînea văzînd cu ochii.

Afară era întuneric beznă. Dinspre capătul străzii ce se sfîrșea în malul lacului Băneasa se ridicau valuri compacte de ceață. Traversă grădina. Peluza ei, pierzindu-se și ea între sălciile plîngăcioase de pe malul apei, era dezolant de tristă, așa cum arăta acum, cu pomi subțiați, cu tufele de trandafiri încotoșmănate în mantale de plastic ce le făceau să semene cu stelele funerare ale unui cimitir, cu spalierele goale ca portativele albe ale unui Boccherini în criză de inspirație. Trînti portița de fier cu ciuda omului conștient că a ieși în stradă înseamnă a intra în scenă.

Căldura din maşină îl surprinse plăcut.

— Trăiţi ! şopti posac şoferul.

Demarară brusc şi, ajunse la pielea de asfalt a străzii, cauciucurile — coioţi speriaţi de umbra condorului — schelălăiră ascuţit.

— Ce-i, Simioane, ulcerul ?

Şoferul gemu. Doar Părintele îi mai spunea pe nume, căci lui Simion Bordea lumea îi uitase numele şi îi ziceau cu toţii Bucăţică, după vorba pe care o întrebuinţa el atît de des. Bucăţică aducea perfect cu un Silenus sihăstrit de turmă. Cu cît îi îmbătrînea ulcerul, scădea din ce în ce mai mult, parcă intra la apă. Ajunsese şi el o bucăţică de om, aşa cum erau toate pe lume pentru el. Mucalit, Satîrul zisese odată că, aşa subţire şi uşurel, Bucăţică ar fi putut numai bine sta şi pe... gînduri.

Ajunsă la capătul şoselei Străuleşti, maşina coti într-un viraj strîns la dreapta, pe bulevardul Poligrafiei Cu luminile ei multicolore, Casa Scînteii apăru din noapte ca un transatlantic din ceţuri. Lumina gălbuie a becurilor cu sodiu şi ceaţa din ce în ce mai compactă creau impresia unui interior de submarin aflat în imersie într-o mare de mămăligă.

— Ai băut de Anul nou, nu-i aşa, Simioane ?

— Ei, doar aşa, o bucăţică ! recunoscu Simion, mîhnit peste măsură de mizera lui condiţie de ulceros. De, ce să-i faci, cap sec ce sînt ! se lamentă el, dîndu-şi o palmă în chelia lucioasă care răsună, elocvent, a doagă.

— De ce nu te operezi ? Ai scăpa şi tu de necaz...

— Mor, da' nu mă tai ! se rigidiză Simion. Dacă mie unuia nu-mi place să mă ştiu despicat pe burtă şi cusut ca un sac din care curg tărîţele, darămite nevesti-mii !...

Bucăţică se arăta sensibil la frumos, dar, în materie de schemă corporală se pare că se formaliza doar de virginitate.

Brusc, ceaţa se ridică şi pentru o clipă se arătară privirii lacul şi insula Herăstrău, unde, printre copacii mineralizaţi de frig, noaptea năştea o geană sidefie de lumină ce se arcui timid, petală albă de trandafir peste oraş.

Ocoliră Arcul de Triumf și se înscriseră pe aleea Trandafirilor. Mașinile, din ce în ce mai dese, spulberaseră albul imaculat al zăpezii ce căzuse peste noapte. Acum, sub cauciucuri, o clisă groasă fîșîia neplăcut.

În fața casei — o vilă inspirată de culele de la Măldărăști — se aflau parcate cîteva mașini. În lumina mai mult decît difuză, Părintele recunoscu cîteva chipuri. Se vorbea încet, în șoaptă. Din cînd în cînd, la stația de radio-recepție a Salvării se auzeau apeluri înăbușite. La coborîre, oamenii îl salutară respectuos, nepăsători că în rotirile lor girofarurile mașinilor le turnau sincopat stropi de sînge albastru în vine.

Spilcuit ca întotdeauna, Golema îl aștepta în prag. Purta un costum maron la două rînduri dintr-o stofă reiată, cu vestă cărămizie și cămașă oliv la care își asortase o cravată în dungi alternante cărămiziu-oliv. Statura sa imensă astupa intrarea, și, așa cum stătea, părea plămădit și el din stejarul din care fusese cioplită ușa — o ferecătură solidă, încrustată în arabescuri fine. În pumni strîngea nelipsita lui minge de cauciuc compact, devenită de acum parte integrantă ființei lui, precum mîna de lemn unui ciung. Strecurîndu-se pe lîngă masivul său căpitan, mîna Părintelui alunecă peste „the bulge" — cum îi spun americanii umflăturii pe care o face pe sub haină pistolul prins în teaca și hamurile ei. Faptul nu avea nici o semnificație : Golema se dusese înarmat și la nuntă !

Un hol semicircular învelea colțul drept al vilei. Pe cele două laturi, acest colac gigantic avea cîte o fereastră largă, acoperită cu draperii de piele bej. Așezate în fața ferestrelor și avînd aproximativ aceleași dimensiuni cu acestea, se deschideau două uși boltite, acoperite și ele de draperii. În spatele lor se deschidea o sufragerie vastă. Mobila masivă, din stejar lăcuit în tonuri calde, abia reușea să umple încăperea, răpindu-i prea puțin din dimensiunile de hangar. Odată ajuns în mijlocul încăperii, o nesfîrșită apă de oglinzi multiplică divergent silueta longilină a Părintelui.

Lungit pe o canapea de piele, — aceeași piele bej ce revenea obsedant peste tot —, cu cizmele lustruite de îți luau vederile așezate pe o măsuță joasă, cu pălăria lui

texană trasă peste ochi, Satîrul somnola apatic. Zgomotul draperiilor trase de Golema îl aruncă însă în picioare. Părintele îl linişti şi îi făcu semn să-şi continue somnul în tihnă. În timp ce urca scările condus de uriaş, mereu doar cu o singură treaptă înaintea sa, îl zări tolănindu-şi segment cu segment trupul interminabil, vînjos, iar în clipa cînd îl pierdea din ochi, apucă să îi vadă cum, din nou flegmatic, îşi acoperea faţa cu pălăria.

La etaj traversară o încăpere năpădită de vegetaţie. Plantele răspîndeau un miros tare, adormitor, un miros de bălării încinse, după o ploaie repede, de un soare puternic de vară. În drum, Părintele ciuguli o frunză şi cu ea între dinţi se opri în dreptul unui pian a cărui claviatură era descoperită. Se aplecă şi descifră partitura, fără uşurinţa de altădată, contrariat să audă născîndu-i-se sub degete — stranie coincidenţă — însăşi sarcastica rodomontadă a morţii pusă pe note de gravul Beethoven.

Într-un hol pătrat, loc unde mai dădeau încă alte trei uşi, lipită drept de perete, o femeie uscată, între două vîrste, suferea intens, demn însă, fără gesturi sfîşietoare, inutile. Din ochii închişi lacrimile i se scurgeau precum ceara lumînării mari şi albe din mîinile ei.

Îl întrebă din ochi pe Golema cine era femeia.

— Gorună Ioana, relată în şoaptă acesta. Cincizeci de ani. Femeie de serviciu. Ea a descoperit, la şase şi douăzeci şi cinci, cadavrul. Se întorcea de la ţară, de la rude. A telefonat mai întîi la Salvare. Pretinde că n-a mutat nimic din loc. Aştept confirmarea telefonică dacă a fost sau nu în satul ei, şi dacă da, de cînd pînă cînd.

Golema şi, mai înaintea lui, Satîrul — pentru că Satîrul sosise primul, el fiind de serviciu în noaptea ce trecuse — acţionaseră cu o rutină demnă de invidiat, rutina pe care el reuşise să le-o imprime. Nu se uitase, era sigur, nimic. La serviciu fusese lăsată, fără îndoială, pînă şi notiţa prin care bufetiera era scutită de a-i mai aduce, la unsprezece şi jumătate fix, tava cu ceai şi sandvişuri.

El îi învățase pe cei doi, ca și pe mulți alții inaintea lor, tainele acestei meserii în care — mai mult decît în oricare alta — trebuie respectat cu strictețe un canon. Odată, le ținuse o adevărată prelegere despre vechile lui greșeli — un fel de syllabus laic. Le vorbise atunci despre toate anchetele ratate inițial din cauza acelor abateri minime de la legile artei în care credea și pe care ajunsese să o scoată din rîndul muzelor pentru a o plasa în cercul științelor. Fusese întrebat cum rămîne cu talentul. Răspunsese că talent trebuie oriunde, chiar și la rînitul grajdurilor, și dăduse drept exemplu grajdurile lui Augias. De aici, din talentul său pedagogic, din „bigotismul" credinței în știința lui, i se trăsese porecla pe care o detesta, așa cum detesta să folosească în discuții poreclele altora.

Făcu semn ca femeia să fie îndepărtată. Cu palma sa lată ca o lopată, Golema o împinse ușurel spre scări. Sub gestul lui, Ioana Gorună își răsfrînse buzele într-un rictus de plîns mut și fața i se schimonosi urîțindu-i-se nefiresc.

Scăpat de prezența ei stînjenitoare, Părintele călcă pragul dormitorului. Lumina difuză, de alcov, estompa latura violentă a morții. Sub sînul femeii ce se odihnea într-un abandon total, aproape lasciv, înflorise peste noapte un enorm trandafir cu petale grele, cizelate în cel mai pur agat. Imaginea frumoasei adormite ar fi putut fi confundată cu Diana, dacă în locul arbaletei pentru vînătoare subacvatică ar fi strîns în brațe tradiționalul arc.

În jurul moartei era agitația obișnuită în astfel de situații. Se făceau fotografii, se făceau măsurători, se ridicau urme și amprente. În cîteva locuri de pe mocheta galbenă care acoperea toată podeaua se trăseseră cercuri cu cretă violetă.

Oamenii lucrau tăcuți. Nedorind să-i încurce, Părintele se retrase în hol și se așeză într-un colț, pe o banchetă florentină. Un cadavru încetase de mult să-l impresioneze mai puternic decît o statuie spartă în bucăți de un netrebnic, chiar dacă aceasta era statuia unei Afrodite moderne, chiar dacă acesteia i se întîmplase ceva

cu mult mai rău decît să-și piardă marmoreenele brațe. Cît de însemnat era oare prețul morții acestei femei în al cărui trecut era el chemat să scormone acum ?

— Unde duc ușile astea ? îl întrebă el cu voce joasă pe Golema.

— Vizavi e biroul soțului, Arcadie Manafu, inginer, în prezent la Iași. De biroul lui este lipit un dormitor identic cu cel al victimei. Aici — arătă Golema deschizînd ultima ușă — vă rog să vă aruncați și dumneavoastră o privire !

În biblioteca unde îl introdusese Golema era o ordine desăvîrșită. Miile de volume stăteau într-o aliniere perfectă. Numai că tot ceea ce odată fusese închis cu cheia era acum spart, forțat, violat. Dulapuri, scrinuri, secretaire-uri.

Părintele aruncă într-o scrumieră frunza pe care o mărunțise pînă atunci. O draperie lungă, bej, ascundea fereastra. O trase la o parte și o lumină mat-perlată, cu consistență de cumis nefermentat îndeajuns, năvăli în cameră. Pe prichiciul lat al ferestrei se găseau cîteva ghivece. Își alese o nouă frunză și potrivindu-și fularul în jurul gîtului ieși prin ușa-fereastră a bibliotecii pe terasa ce se întindea de-a lungul întregului zid din spate al vilei. Răcoarea dimineții îl făcu să se înfioare. Prin aerul scămos veni, de undeva de departe, plin, rotund, unic, un dangăt matinal de clopot. Baannng !... Sunetul, ca o aripă, fîlfîi deasupra lui o clipă și se pierdu într-un pîlc de copaci.

Încă o viață fusese curmată violent. Pentru ce ?... Crime vor fi atîta timp cît va exista omenirea. Poate de aceea ar trebui ca oamenii să-și cunoască viitorul, în asta rezidînd, poate, chintesența fericirii. Și dacă nu viitorul, măcar propria lor valoare — lucrul de care îți dai cel mai puțin seama o viață întreagă. Din punctul acesta de vedere, civilizația s-a făcut cu inculți, așa cum revoluțiile s-au făcut doar cu entuziaști.

În bibliotecă Golema îl aștepta nepăsător, jucîndu-și în palme mingea lui de cauciuc. Îl întrebă din ochi dacă mai aveau ceva de văzut și uriașul, întorcîndu-i spatele, îl invită să-l urmeze. Printr-o ușă de dimensiuni mai

mici intrară într-un mic laborator de chimie, care îi păru utilat cu destule ustensile pentru a-l zăpăci. De aici, unde se părea că nimic nu fusese clintit din loc, domnind o ordine de farmacie, străbătînd mai întîi o baie elegantă, apoi dormitorul unde zăcea cadavrul, se întoarseră — urmăriți de privirile ușor ironice ale celor de la tehnic, care le puneau veșnic în spate o prost înțeleasă lentoare de vodă în lobodă — în holul mic, locul de unde plecaseră. Apoi, mereu în spatele Golemei, coborî scările, traversă sufrageria unde Satîrul dormea acum în toată legea și pătrunse într-un salon vast — un fel de pinacotecă, ținînd cont de mulțimea tablourilor atîrnate de pereți. Salonul putea fi numit însă, la fel de bine, și acvariu, avînd în vedere cîrdurile de pești exotici cu cele mai diferite forme și culori ce alunecau pașnic prin lumina dulce a nenumăratelor recipiente de cristal.

Parterul avea aceeași împărțire ca și etajul. Singura deosebire consta în faptul că pinacoteca-acvariu beneficia de un spațiu reunit care sus era ocupat de salonul mic și de bibliotecă. Ca și acolo, se putea ieși și aici prin uși-ferestre pe o terasă. Pardosită cu dale de marmură, aceasta avea la capătul ei stîng cîteva trepte ce coborau în grădina din spatele casei. O pîrtie de pași distincți, bărbătești, traversa terasa plecînd de la una din uși — ușă ce avea un ochi de geam spart și se pierdea pe trepte în grădină.

Părintele oftă, ridică din umeri, îl luă de braț pe Golema, care îl depășea în înălțime cu un cap, și se reîntoarse în sufragerie. Aici se așeză în fruntea mesei — masivă și atît de lungă, încît la un capăt ai fi putut lua micul dejun, iar la celălalt prînzul. Rămas în picioare, Golema aștepta, strîngîndu-și mascota în pumni. Părintele îi făcu semn să se așeze.

— Să-l scol și pe Matei ? întrebă el șoptit.

Părintele încuviință. Lansat de mîna precisă a Golemei, cucul de cauciuc își făcu datoria. De sub pălăria texană se ivi fața buimacă a Satîrului. Lunganul se dezmetici însă imediat. Se întinse, căscă nonșalant, își pipăi cu un gest devenit probabil reflex tesacul, satîr în toată legea, purtat — se vede că și în somn — în tureatca

cizmei stîngi, și se așeză și el de-a stînga Părintelui, încălecînd, precum îi era felul — de-a-ndoaselea — un scaun pe speteaza căruia își sprijini în pumni bărbia. Mișcările lui fuseseră precise. Nimeni nu ar fi pus la îndoială seriozitatea lor. Numai doi oameni îl cunoșteau mai bine decît se cunoștea el. Și lor nu le scăpase tremurul imperturbabil, de mînz. Pentru toate astea, Satîrul se posomorî. Subit încruntat, Golema își întoarse într-altă parte privirile. Sub tăciunii lor mijise slab un sîmbure de duioșie. Părintele zîmbi pe sub mustață și-i compară vrînd-nevrînd pe cei doi, întrebîndu-se cît timp va mai curge pînă cînd durul încă afabil care era Matei Plaviță va deveni, asemeni uriașului Frangu Tantana, profesionistul taciturn silit de împrejurări să cîștige mereu.

Golema scoase un carnețel din buzunar, rupse o foaie și i-o înmînă Părintelui. Acesta citi cu glas tare următoarele :

6,25 revenită din Săbăreni/If. I. Gorună descop. cadav. Rafaela Manafu.
6,30 I. G. tel. Salvare.
6,45 Dr. Paul Tomescu sesiz. Proc.
7,05 sosesc Proc. V. Netea și Lt. Plaviță.
7,08 Lt. P. tel. Mr. P. Corban, Cpt. F. T. și echip. tehnic (e. th.).
7,20 Lt. P. interog. I. G.
7,22 sosesc Cpt. F. T. și e. th.
7,25 tel. miliția gării Iași, miliția Săbăreni.
7,30 sosește Dr. D. C. ; Proc. V. N. pleacă.
7,40 miliția gării Iași : tren Bîrnova. A. M. vagon de dormit. Înștiințat.
7,45 sosește Mr. P. Corban.

Folosind pixul Golemei, Părintele adăugă un ultim rînd, lăbărțînd cît putu de mult cuvintele :
7,52 răsărit soarele !

— Ești din ce în ce mai risipitor, Frangu Tantana ! clătină el din cap. Te rog, altă dată să folosești biletele de tramvai. Taxate ! Poate așa vei învăța să devii cu adevărat lapidar !... Ce înseamnă ? : „Tren Bîrnova. A. M. vagon de dormit. Înștiințat ?"

Mîinile Golemei fremătau în gol. Satîrul îi întinse mingea. Sub mustața-i groasă, mustață de corsar adulmecînd sînge, dinții puternici ai uriașului rînjiră recunoscător.

— Arcadie Manafu este soțul victimei. Trebuia să plece azi-noapte împreună cu nevastă-sa la Iași. Primul lucru pe care l-am făcut a fost să-l verific. Miliția gării Bîrnova l-a găsit în tren, se exoneră Golema, răsuflînd din greu, de corvoada de a vorbi.

Părintele își mută gînditor frunza dintr-un colț al gurii în celălalt.

— Ce-ți veni să-l verifici ?

— Primul nume — primul suspect !

— Mă rog, vei fi avut tu o rațiune ! ridică din umeri Părintele, întorcîndu-se spre Satîr. Tu ce ai de spus ?

Satîrul își scoase din cap pălăria și și-o puse pe masă cu o infinită precauție, de parcă mintea i-ar fi clocit în ea însuși oul dogmatic. Dădu să deschidă gura, dar se răzgîndi. Exact în clipa aceea apăru, coborît din cuibul său pe o targă purtată de doi brancardieri, trupul păsării despre care nu știau încă pe ce limbă murise.

— Cînd am venit noi, Netea și cumine, glăsui Satîrul după ce brancardierii dispărură după perdele, femeia de serviciu era șocată rău. Doctorul de la Salvare a trebuit să-și întrebuințeze serios farmecele ca să o convingă să stea cu ochii deschiși. Era inutilizabilă, așa că primele informații ni le-a dat tot nea Siringă. Vagi. Am stat ce-am stat și, după ce-a reparat-o cît de cît, am pus-o să-și interpreteze, moderato cantabile, partitura. Eu chiar că vă pot scrie pe un bilețel de tramvai ce am aflat !... Peștișorul prins azi-noapte în undița lui Sarsailă era un peștișor cuminte și frumos. Nu suferea de nimic. Necunoscutul care îi căzuse cu tronc, cel ce i-a băgat ghimpele de plumb în inimă, s-a evaporat. Se pare însă că n-a scăpat nici el teafăr. Săgeata l-a înțepat, nu chiar în călcîi, ca să-l ucidă, dar l-a făcut, oricum, donator neonorific de sînge.

— Cartonașele colorate pe care le-am zărit pe jos în fața dormitorului, ce sînt ? Cărți de joc ?

— Da, răspunse Satîrul, frînturi de cărți de joc. Băieții chiar au reconstituit un valet de pică. Era rupt

în bucățele și plin de sînge. Acolo unde am găsit cărțile de joc, căzut sub peretele în care îl aruncase forța săgeții, se pare că a rămas leșinat un timp prezumtivul asasin.

— Ce-a spus marele chirurg ? Apropo, a plecat ?

— Nu, e încă sus. N-a vrut să-mi zică nimic. Nu-l știți cum e ?

— A plecat cineva la laborator cu primele amprente ?

— Da.

— Dă-le un telefon, poate au ceva pentru noi.

— Am dat.

— Cînd ? se miră Părintele.

— Cînd credeați că dorm.

— Și ?

Ochii de lapislazuli ai Satîrului sclipiră șiret. Încercă o pauză de efect înainte de a-și descleșta din nou fălcile. Apoi, extrăgîndu-și cuvintele unul cîte unul, cuvîntă :

— Amprentele aparțin unui oarecare Anatol Berberi.

— Cine mai e și ăsta ?!

— Escroc minor. Școală de corecție. Șase luni închisoare la ieșirea din pubertate pentru că a avut chef să se plimbe cu mașina altuia deși nu avea carnet. Pe parcurs, i s-au pus în cîrcă și alte găinării. Acum are un stînjen înălțime, un chintal greutate și aproape treizeci de ani de neagră prostie în cap.

Întîi cu spatele, apoi întreagă, Ioana Gorună se ivi de după o draperie. Venea de la bucătărie purtînd în mîini o tavă. În jurul ei se răspîndi un miros de cafea proaspătă. Femeia lăsă tava pe masă și era pe punctul de a pleca, tăcută și inconsistentă ca o umbră, cînd Părintele o opri :

— O clipă, te rog ! Ai făcut o cafea minunată, îți mulțumim ! zise el după prima înghițitură. Renunțase la tentațiile unei noi frunze. De ce ai venit în București ? Știai doar că nu-i nimeni acasă !

— Și eu aș fi vrut să mai rămîn la ai mei, zicea însă domn inginer să nu rămînă casa goală.

— De ce nu a plecat și doamna ? Pentru că din cîte am înțeles urma să plece și dînsa.

— Da, doar eu le-am cumpărat bilete la amîndoi. De unde însă să știu eu de ce n-a mai plecat ?! ridică din umeri femeia, cu ochii în lacrimi.

— De cît timp ești în casa asta ?

— De zece ani, de cînd s-a măritat duduia Rafaela.

— Cu ce se ocupa stăpîna dumitale ? Adică ce meserie avea ?

— Era ceva cu oceanele, cu peștii, cu... mătasea-broaștei.

— Cu ce ?! ridică uimit din sprîncene Părintele.

— Ei, cu de-astea... alge. A fost și la specializare. În America.

— Unde lucra ?

— Undeva pe la Snagov.

Părintele întoarse foaia, raportul Golemei, și începu să o mîzgălească.

— Ce părere aveai despre căsnicia lor ? puse el o ultimă întrebare.

— Bine, numai că...

Femeia se codea.

— Spune, nu te opri ! o îndemnă Părintele mîzgălind în continuare.

— Domn inginer era om bun, însă... Femeia se poticni din nou. Își șterse mîinile de șorț și, de parcă palmele care îi asudaseră fuseseră pricina ezitării, își dădu drumul: Cum să vă spun eu, să nu-nțelegeți, Doamne ferește, altceva ? O fi mintea mea proastă, da' parcă domn inginer era prea bătrîn pentru duduia Rafaela... Era bătrîn la suflet, nu la trup ! ținu ea să precizeze atunci cînd, în stînga Părintelui, Satîrul foșni.

Țîrîitul neașteptat al telefonului îi făcu să tresară pe toți. Ochii Ioanei Gorună priviră întrebător. Părintele o rugă să răspundă. Femeia ridică receptorul și nici nu apucă să-l ducă bine la ureche că și izbucni într-un plîns convulsiv, care o făcea să tremure din tot corpul. „Da, domn inginer. Nu, domn inginer", bîigui ea printre suspine. După o pauză mai lungă, timp în care își ștersese ochii cu poalele mototolite în pumn ale șorțului, îi întinse receptorul Părintelui.

— E domn inginer, îi înștiință ea. Dă telefon de la Iași. Vrea să vorbească cu unul din dumnevoastră.

Părintele se ridică : De abia atunci își dădu seama că nu-și scosese paltonul de pe el. Cerul gurii îi tînjea din nou după o frunză. Acoperind microfonul cu mîna, se adresă femeii a cărei vedere începuse din nou a se împăienjeni :

— Ai spus adineauri că domn inginer era om bun. De ce acum nu mai e ?

— Acu', că nu mai e duduia Rafaela, clătină dezamăgită din cap femeia, nici domn inginer nu mai e pentru mine !

Părintele ridică receptorul la ureche.

— Maior Preda Corban la telefon.

În aparat era liniște. Se auzea, ritmic, doar automatul care marca timpul scurs. Într-un tîrziu se auzi o voce puțină, îndurerată :

— Arcadie Manafu. Aș dori să...

Se părea că omul de la celălalt capăt al firului nu-și găsea cuvintele. Părintele încercă să-l ajute.

— Domnule inginer, zise el, în astfel de situații orice cuvînt este sau de prisos sau dăunător. Oricum, vă rog să primiți condoleanțele mele și ale colaboratorilor mei.

Urmă o nouă pauză. Apoi Arcadie Manafu rosti răspicat :

— Aș dori de la început, domnule maior, să precizăm cîteva lucruri. Sînt într-adevăr îndurerat ! Nu vreau însă să par fals !... În fine, există pe undeva o fatalitate ! Știți de ce mă aflu eu acum la Iași, domnule maior ?

— Nu, evident !

— Astăzi urma să avem, noi doi, eu și nevastă-mea, prima înfățișare în procesul nostru de divorț. În ultima clipă, însă, Rafaela a renunțat să se mai prezinte.

— Da, înțeleg ! murmură Părintele.

— În al doilea rînd, continuă Arcadie Manafu, aș dori să vă aduc la cunoștință, fără intenția de a vă influența părerile despre crimă, partea de vină ce-mi revine. Nu cunosc amănunte despre cele întîmplate, cunosc însă un amănunt probabil de mare importanță pentru dumneavoastră.

Arcadie Manafu tăcu, epuizat parcă.

— Vă ascult, îl încurajă Părintele.

— Ei bine, domnule maior, recunosc, sînt gelos. Poate și un netrebnic, pe deasupra... Soția mă înșela. Prin moartea ei obțin însemnate foloase materiale. Unele le-aș fi obținut și prin divorț, cu condiția de a dovedi, peremptoriu, vinovăția ei. În noaptea trecută, chiar asta am și vrut să fac. Și omul angajat pentru așa ceva se numește....

— Anatol Berberi.

— Știați ?!...

— Simple coincidențe, domnule inginer ! oftă Părintele.

— V-am spus, toate cîte vi le-am spus, pentru că mă simt vinovat. Mie, unuia, mi-e scîrbă de mine însumi. Mi-e scîrbă și de mine și de viață ! Și totuși, nu-mi vine să cred !... Cum a fost, totuși, posibil ? Cum a fost posibil ceva atît de monstruos ?!... Cum s-a întîmplat ?

— Într-adevăr, un asasinat josnic! fu de acord Părintele, fără a da însă detaliile cerute.

— Cum a fost posibil să fie ucisă o femeie ca Rafaela ?! Ea care... în fine, n-are rost ! Nici un motiv nu mi se pare însă destul de puternic pentru un astfel de gest !

— Glumiți, domnule inginer ! De cele mai multe ori se ucide pentru motive banale... Apropo, cunoașteți un astfel de motiv ?

Arcadie Manafu tăcu o bună bucată de timp.

— Timbrele, bîigui într-un tîrziu el. Timbrele noastre. La altceva nu mă duce mintea !...

Părintele zîmbi. Își dăduse seama de ce i se păruse cunoscut numele lui Arcadie Manafu încă de cînd îl auzise rostit pentru prima oară în dimineața aceea.

— A, da ! Desigur, timbrele !... Adică, posibil. Căci nu există întotdeauna un mobil material într-o crimă. Cu toate că nu cred în crime gratuite, sau întîmplătoare, aș putea să vă fac apologia clipei cînd totul a conlucrat, dinăuntru și dinafară, ca ucigașul să apese pe trăgaci.

— Vă rog, nu-mi vorbiţi de dezaxaţi, de... predestinaţi! Sînteţi sadic, domnule maior, sînteţi mai mult decît solipsistic! Există, totuşi, conştiinţă!...

— Tocmai de aceea!... Numai că nu există criminal predestinat, domnule inginer. Oricare dintre noi poate fi, potenţial, un criminal. Eu, altul, dumneavoastră chiar...

— Eu nu, în nici un caz, vă asigur!

— Mă rog, sînteţi un orgolios. Nu acceptaţi aşa ceva nici măcar în ipoteză. Ştiţi însă că, dacă nu aţi fi la Iaşi în acest moment, aţi fi suspectul numărul unu?

— Pf, nu mă mir! Unui poliţist îi poate trece orice prin minte! Vreau să cred însă că nu sînteţi morbid în judecăţi.

Vocea lui Manafu se auzea distinct, de parcă ar fi vorbit de după colţ.

— Nu există nimic morbid într-o crimă, domnule inginer. Altfel ucigaşii ar trebui internaţi. Nu boala zace în noi, ci, eventual, noi zăcem în boală. Intuise bine unul din primii poliţişti moderni, Dostoievski. Nu avem cancerul în noi. Putem doar să ne îmbolnăvim sau nu. Doar pentru unii soarta e nefastă. Totul e să nu te expui tu, ca eventual, potenţial, ucigaş, în împrejurări care te pot împinge la gestul cu consecinţe fatale. Chestie de experienţă, de înţelepciune, de instinct atavic sau dobîndit, de...

— Şansă!

— Da, în final, de şansă. Uneori.

— Aveţi dreptate. Se poate ucide şi aşa, pasional. Din ură, din mîndrie, din gelozie. Pentru o palmă. Pentru un cuvînt greu. Rafaela nu avea însă nici o tangenţă cu astfel de eventualităţi.

— Pe tema asta, domnule inginer, discuţia noastră s-ar putea prelungi la nesfîrşit, în ciuda faptului că adevărul nu este media părerilor unuia sau altuia. Nu eu am fost cel care am acceptat, ca unic mobil, timbrele. Cu timpul, va ieşi poate la iveală şi acel fapt relevant din viaţa soţiei dumneavoastră, amănunt care va motiva, şi din punct de vedere psihologic, crima.

— Mă îndoiesc că ar exista așa ceva în viața uneia ca Rafaela, în viața unei femei care mi-a spus, cu mult timp înainte de a o face, că mă va înșela! Nu cred să existe surprize în viața unui om care nu a suferit niciodată compromisurile. Știați că eram veri, că o cunoșteam de cînd era mică?

— Nu, nu știam. Pierderea este atunci și mai mare! Vă asigur de...

— Vă închipuiți că mă poate consola ceva, domnule maior? Vă înșelați! Voi veni acasă în jurul orei unu și jumătate. Sosesc cu un avion ce va decola la ora douăsprezece.

— Am să vă aștept. Dacă nu vă deranjează, chiar aici, la dumneavoastră acasă.

— Nici un deranj. Bună ziua.

— Alo! O clipă, domnule inginer!... Aș vrea să știu cine a introdus acțiunea de divorț?

— Eu, bineînțeles! păru surprins Manafu.

— Motivul?

— Infidelitatea soției.

— Cam dur pentru o femeie — soție și verișoară pe deasupra, nu găsiți?

— Nu.

— Mda!... Mulțumesc, domnule inginer. Vă aștept.

Clicul de final fu urmat de un lung pîrîit. Uitîndu-se la aparat ca la o altă dihanie, Părintele așeză receptorul la locul lui. Apoi, privindu-și ceasul care arăta ora zece și zece, se întoarse la masă.

— Arcadie Manafu este posesorul uneia din cele mai valoroase colecții de timbre din țară, îi înștiință el pe cei doi, fără nici un fel de introducere. Cu cîțiva ani în urmă a mai fost victima unui astfel de atentat. Atunci s-a ales doar cu un cucui în frunte. De, cap tare!

— Timbre, timbre! șopti Satîrul. De aici și vorba Rafaelei cu glonțul în piept: „Mi te-ai lipit de suflet ca marca de scrisoare!"...

— Ce face doctorul de atîta timp acolo sus? Matei, ia du-te și vezi! Satîrul se ridică de pe scaun, oftînd. Tu, se întoarse Părintele spre Golema, dă-i un telefon lui Netea și roagă-l să obțină un mandat de arestare pe

numele Anatol Berberi. Individul să fie dat în urmărire. În toată țara, dacă acestui ins îi place să se plimbe cu mașina...

Privirile Părintelui fixau de mult timp o glastră de cristal în care doi trandafiri solitari se stingeau ca o dragoste sufocată de apoteotic. Mulți ar fi pariat că prin vine Părintelui nu-i mai curgea de mult nici un strop de hemoglobină, ci doar clorofilă pură și că ar fi putut să-și întrerupă oricînd ciclul Crebs pentru a-și procura energia prin fotosinteză. Acesta era și motivul pentru care nu-l invidia nimeni că se lăsase de fumat.

După convorbirea cu Netea, adevărat calvar oratoric, Golema revenise la locul lui și se așezase ca pe ace. Zîmbind, Părintele se ridică și se îndreptă spre cei doi trandafiri. În fața lor, cumpăni îndelung care dintre cei doi era Lady Rose și petala suculentă smulsă în final acesteia nu fu decît o mică pedeapsă dată eternei trufii feminine.

— Dacă de asta mustăcești, nu, nu e bine să-l lăsăm liber, să-l punem sub urmărire doar! puse el capăt frămîntărilor subalternului său. Dacă la mijloc este vorba de faimoasa colecție Manafu, continuă el, preumblîndu-se încolo și-ncoace prin fața Golemei, înseamnă că prin preajmă sînt și complici. Nu de talia unui Anatol Berberi însă. Din cei grași ca păduchii unei javre diabetice... Autorul faptelor de aici a lăsat urmele pe care nici Ali Baba și cei patruzeci de hoți la un loc nu le-ar fi lăsat. Se pare că individului nu-i pasă că lasă urme, căci acest domn, Anatol Berberi, se crede la adăpostul complicilor săi, acoliții cine știe cărei mari legume în filatelia mondială. Numai că atunci cînd gîndacii ăștia de Colorado vor avea timbrele în mînă, Anatol Berberi nu va mai fi decît un nume pe o cruce. Și la ce-ți va servi ție, Frangu Tantana, un mort în plus? La nimic. Eu nu alerg după doi iepuri deodată. Eu îl vreau pe ucigaș. Și odată cu el timbrele. Valoarea lor este imensă. Deocamdată îmi ajunge atît. Dar dacă pe deasupra mai aflăm și numele legumei de import, cu atît mai bine.

Satîrul își făcu apariția ca un Deus ex machina. Cobora treptele urmat de doctorul Dușan Caraboghici și de nelipsita havană Partagas a acestuia. Părintele îl invită pe doctor — un bărbat cam de aceeași vîrstă cu Matusalem — să ia loc, și, cu toate că îi cunoștea felul rezervat de a se pronunța mai înaintea clipei cînd ar fi deținut toate detaliile medico-legale ale crimei, se hazardă într-o întrebare :

— Ei, ai de gînd să ne transpiri măcar unul din secretele tale esculapice ?

Doctorul ridică din umeri, amuzat de petala însîngerată dintre buzele prietenului său, petală părînd sub mustața colilie, tunsă englezește, vestigiul unui sărut sălbatic.

— Ce ai vrea să-ți zic ? Doar... !

— Știu, știu ! se arătă Părintele adeziv la principiile doctorului. De data asta însă nu mai sîntem în fața unei crime oarecare. De data asta între noi și ucigaș se află o colecție de timbre de o valoare inestimabilă și cu cît vom ști mai multe, cu atît vom pune mîna pe ea mai repede. Așa că, descleștează-ți fălcile, bătrîne beneficiar al narcozei totale !

Doctorul clipi repede din ochii săi mici și morfolindu-și havana cu gura sa pungită se îndură să vorbească :

— Ca întotdeauna, se adresă el Părintelui, nu te interesează decît eventualele neconcordanțe din punct de vedere medico-legal. Nu cred să existe ceva de acest fel aici. Totul este logic. Crima s-a petrecut azi-noapte în jurul orei trei. S-a tras oarecum de jos în sus. Moarte instantanee. Inima aproape că a făcut explozie. Glonțul a perforat toracele dintr-o parte într-alta și a fost găsit în tăblia patului. Așa cum bănuiam, și bănuiala mi-a fost confirmată de cei de la laboratorul de balistică cu care am vorbit acum cîteva clipe la telefonul de sus, pistolul era prevăzut cu amortizor. E vorba de un pistol de calibru mare. Amprentele lăsate de ucigaș sînt cele ale mîinii lui drepte. Săgeata care l-a lovit i-a străpuns umărul sau brațul stîng. Știu asta după unghiurile posibile de tragere, după urmele lăsate și după măsurăto-

rile făcute la locul unde ucigașul și-a pierdut cunoștința. După ce a fost rănit, celelalte amprente lăsate, de data asta pline de sînge, sînt tot cele ale mîinii drepte.

— Din cele ce ne-ați spus, înseamnă că ucigașul este stîngaci, trase concluzia Golema. Și mai rezultă că a purtat pistolul în mînă, în ciuda faptului că se știa în siguranță, crezîndu-se singur. Altfel, împiedicat de lungimea țevii prevăzută cu amortizor, nu ar mai fi avut timpul necesar să scoată prompt pistolul la timpul potrivit.

— Mi se pare corect ! întări doctorul.

— Atunci, trase aer în piept Golema, speriat el însuși de debitul său verbal, atunci, cum putea un om în cădere, domnule doctor, pentru că ziceți că s-a tras de jos în sus, cum putea un om proiectat cîțiva metri înapoi de forța unei săgeți care îi intra în trup, cum putea un astfel de om, avînd pe deasupra și pistolul în mîna rănită, să introducă, cu o precizie uluitoare, numai dintr-un singur foc, un glonț drept în inima victimei ?!... Doar n-o fi... ?!

— Campion de tir ! îi suflă Satîrul. Din păcate așa este. În fișele noastre scrie că Anatol Berberi a fost declarat în armată trăgător de excepție, nota bene, nu de elită !

— Sau că a tras înaintea femeii, conchise Părintele.

— Și mai corect ! De ce plecați de la premiza că femeia ar fi tras prima ? întrebă doctorul.

— Pentru că fără precizările dumneavoastră totul ar fi părut să conveargă spre concluzia că Anatol Berberi ar fi tras în legitimă apărare, murmură Satîrul.

Doctorul își reaprinse havana care i se stinsese.

— Vă intrigă faptul că ucigașul ar fi purtat tot timpul pistolul în mînă... Nu-i musai să fi fost așa. Ucigașul vostru a fost surprins în timp ce cotrobăia prin bibliotecă. Rafaela Manafu s-a refugiat în dormitorul ei prin laborator și baie, blocînd în urma ei toate ușile întîlnite în cale. Și-a dat seama că este într-o primejdie de moarte, s-a înarmat cu singura armă găsită la îndemînă, și s-a băgat în pat. În momente de panică, un loc putînd da senzație de siguranță unei femei hăituite este

patul. Rămas singur în bibliotecă, ucigașul și-a montat, de abia atunci, amortizorul. A urmat celălalt drum, mai scurt, prin hol, și, odată ajuns în fața ușii pe care o credea încuiată cu cheia, a sfărîmat-o cu piciorul. N-ar fi fost nevoie, căci, ironie a soartei, ușa rămăsese neîncuiată... Pentru a-și deruta prada, ucigașul a tras lăsîndu-se în genunchi. În momentul cînd glonțul a lovit-o, Rafaela, paralizată de spaimă și așteptîndu-se la un atac dintr-o cu totul altă parte, a tresărit, și, cu toate că murise deja, tresărirea ei a declanșat resortul care aruncă săgeata. Aceasta l-a nimerit pe ucigaș numai datorită unei întîmplări. În primul rînd pentru că nu țintise nimeni. Apoi datorită faptului că ucigașul își luase măsuri suplimentare de protecție, aruncîndu-se spre stînga și lăsîndu-se în genunchi. E un criminal deosebit de periculos!... Alte amănunte le vom lămuri la autopsie și după ce vom avea rezultatele complete ale celorlalte probe.

— Să rezumăm ! propuse Părintele. Jucîndu-se, înnegrise cu o mulțime de floricele spatele hîrtiei. Avem deci o crimă, un mobil și un ucigaș. Pe acesta îl vreau cît mai repede în fața mea... Frangu Tantana, te vei ocupa de trecutul, prezentul și viitorul lui Anatol Berberi. Află unde locuiește, unde lucrează, ce prieteni, ce amante are. Află totul. Diseară să-mi aduci o biografie detaliată a acestui personaj, dacă nu cumva îmi vei face plăcuta surpriză de a-l pune pe individ să-și povestească autobiografia... Tu, Matei Plaviță, pentru că lași să se creadă că ai avea mai multe aptitudini de iscoadă a sufletelor feminine, vei face săpături în trecutul Rafaelei Manafu. Vreau, și despre ea, să știu totul... „Gem stinsele iubiri sub sînul stîng și plîng pe cei ce-n veci n-or să mai fie". Shakespeare. Deci, chiar și picanteriile sînt importante în viața acestei femei... Hm ! infidelitate ! mormăi doar pentru sine în final.

Se ridică și se îndreptă din nou spre Lady Rose, pe care acum o pedepsi și pentru eventuala ei infidelitate.

IV. PALAVRE, AIURELI

„...ei ! și după aia, din fandacsie cade în ipohondrie“.

Mă visam măgar bătrîn ajuns prin merite personale Talpa Iadului — bulumacul în care se înfipseseră porțile de intrare în „Hot Oil & Smog Co. Limited“. De cîte ori se deschidea portița ca să mai intre un nou contingent de suflete rătăcite — și era ceva vînzoleală în dimineața aceea pe-acolo ! — o durere cumplită îmi sfîșia umărul.

După un somn cînd cu fața la perete, cînd cu ea la cearceaf, m-am trezit tot tras în țeapă. Eram buimac, și primul meu gînd după ce am realizat unde mă aflam a fost să-mi dau seama de cît timp anume fusesem înălțat la starea aceea atît de plăcută Sfîntului Sebastian. Mi-a fost însă imposibil să mă uit la ceas. Era un întuneric de-ți băgai degetele în ochi, zăceam pe o rînă, căzut peste aparatul de fotografiat care ținea morțiș să-mi intre în ficați, cu mîna dreaptă, la care aveam ceasul, prinsă sub mine, amorțită. Am încercat să mă sprijin în mîna stîngă. Din cauza durerii, ca de pumnal înfipt încins în carne, era să leșin din nou. Am tras, cu chiu cu vai, un genunchi sub mine și cu ajutorul capului și al mîinii drepte am reușit să mă ridic în genunchi ; apoi, după un lung răgaz, în picioare. Eram amețit și dacă nu m-aș fi ținut de perete aș fi căzut. Obosisem, aveam nevoie de aer, mult aer. Durerea îmi tăia însă răsuflarea. Mi-am scos batista din buzunarul de la piept și am încercat să-mi opresc cît de cît sîngerarea care îmi năclăise hainele.

Săgeata îmi perforase pectoralul, se insinuase pe lîngă o coastă și se oprise în omoplatul stîng. Mai mult ca

sigur că-mi fracturasem coasta, pentru că altfel nu-mi puteam explica de unde provenea, cînd încercam să respir, scîrț-scîrțul acela enervant de mică balama ruginită.

Am ciulit urechile. În jurul meu nu era tăcerea de criptă la care mă așteptasem. Din cînd în cînd, de undeva din dreapta mea, răzbăteau pînă la mine zgomote înfundate. Ținîndu-mi în pumn umărul — arici zvîcnind speriat în bătăi de oțele — m-am îndreptat spre camera misterioaselor zgomote.

Era și aici, ca peste tot, un întuneric deplin. Intrasem tiptil, după ce deschisesem ușa cu infinite precauții. M-am sprijinit de zid, epuizat de efort, de încordare. La lumina unei lanterne puternice, cineva scotocea sistematic prin cameră, fără grabă, fără să-i pese cîtuși de puțin de gălăgia pe care o făcea forțînd mobilele. Pînă și o văduvă ar fi jucat mai reținut damen-vals peste țărîna afînată în care de abia își vîrîse bărbatul.

Am pipăit cu mîna după întrerupător. L-am găsit greu, bijbîind. Mi-am ținut răsuflarea, și am apăsat. Clic !... Același întuneric, doar că încetaseră zgomotele. Curentul electric fusese întrerupt. Nu l-aș fi crezut atît de precaut pe autohtonul Wilhelm Arc de Somieră.

Raza de lumină a puternicei lanterne a alunecat de-a lungul pereților în căutarea mea și mi s-a oprit în ochi, orbindu-mă. O mînă grea mi s-a lăsat pe umăr și o lovitură aplicată cu un sac de nisip m-a nimerit drept în moalele capului. Cu un ultim efort, am ridicat mîna, cu gîndul să-mi apuc de gît agresorul. Fața măciucarului era acoperită cu un ciorap fin, probabil negru, și cred că arăta cumplit, așa îndoliat cum își dorise să arate. Picioarele mi s-au înmuiat.

Tentația de a-l vedea pe ucigaș la față fusese o prostie. Ce sperasem ? Să dau peste pantomima mitului oriental al vulturului răpind fecioara ? Și-atunci, să-mi scot din trup săgeata, să-l înțep pe răpitor cu ea în ochi, și, în final, să mă aleg cu papucul castei în cap și cu întrebarea : „Tu ce te bagi, bă ?..."

Ceea ce a urmat n-a fost decît transpunerea în viață a unui coșmar. De parcă își propusese să-mi dea o nouă înfățișare, omul meu mi-a stîlcit în pumni nasul, buzele,

arcadele, toată fața. Eram incapabil de orice reacție. Nu-mi doream nimic altceva decît să mă trîntesc la pămînt și să dorm. Dorința mi-a fost îndeplinită, și, după ce săgeata mi-a fost smulsă din umăr cu mîna blîndă a chirurgului specializat la Auschwitz, am adormit în sunetele zdrăngănelilor ce se ridicau de pe claviatura seacă a coastelor mele, pe care medicul meu curant a interpretat allegro, ma si, tropo-tropa o sîrbă cu bombeurile pantofilor lui număr mare.

Cînd m-am trezit din nou în noaptea aceea de sîcîitoare insomnii, sufletul îmi era inundat de chiaguri-chiaguri de silă. Ura, acest pahar cu vin roșu vărsat pe fața de masă a sufletului, pusese definitiv stăpînire pe mine.

Peste tot era o tăcere apăsătoare. Numai eu știu cum m-am adunat de pe jos, cum am reușit să-mi recapăt echilibrul. Aveam încă la gît aparatul de fotografiat. La lumina lanternei mi-am dat însă seama că îmi fusese furat filmul. Noroc că nu avusesem și bani asupra mea!

Înainte de a pleca am crezut de cuviință să-mi recuperez bricheta. Am intrat în camera Rafaelei, și, ferind patul, am cotrobăit prin toate celelalte unghere cu fasciculul subțirel al lanternei. Bricheta am găsit-o într-un volum de versuri — Esenin — unde o așezase, ca semn de carte probabil, mîna Rafaelei. Ce o fi gîndit oare, sărmana Rafaela, în timp ce încercase să-și aprindă cu ea ultima țigară? Dacă ar fi avut „bunul" obicei de a vorbi singură, aș fi putut afla, selectînd sunetele de pe banda de casetofon înregistrată în mașină. În același fel speram să aflu și ce anume discutase cu ucigașul ei înainte de a muri.

Dinspre camera cu miros înăbușitor de coroană funerară s-au auzit cinci scurte chemări de dragoste lansate în univers de gîtul unui cuc eunucoizat. M-am uitat la ceas. Cinci fără zece. Andropauzatul se grăbea.

Aveam bricheta încă în mînă. Îmi trecea prin cap să risc și să-i țip Serenei cîteva cuvinte la ureche. Am renunțat. Era mai prudent. Cine știe pe mîna cui încăpuse stația mea de recepție! Nu m-aș fi mirat nici dacă Serena ar fi șters putina cu mașină cu tot, astfel încît

să fiu nevoit să plec din casa Manafu cu căruța de ghinioane pe care le avusesem.

Femeile de soi sînt ca mașinile de noapte. Apar în viața ta, de regulă, cînd ești lefter și nu ți-au mai rămas nici măcar bănuții de taxi cu care să te întorci acasă. Deosebirea e că mașinile pot umbla și cu autotaxare, pe cînd femeile nu. Încolo, tot o apă și-un pămînt! Și unele și altele circulă numai noaptea, vin rar și se retrag în zori.

„Ah, voi sănii! Și voi cai, voi cai!" am jinduit, și eu, după un așa vehicul.

Am părăsit casa prin ușa din față. Aerul rece și proaspăt de afară m-a mai înviorat puțin. După ninsoarea abundentă de aseară cerul se limpezise. Nori subțiri se fugăreau în înalturi și printre ei luna se vedea mare și albă, strălucitoare — ceas de argint pe capacul căruia stătea gravat: „Lui Anatol Berberi pentru neasemuita sa prostie".

Gîndisem cu păcat. Mașina era la locul ei, cu motorul aprins. Serena își rabatase scaunul și, înfofolită în blana mea, dormea adînc. A trebuit să-i bat în geam de mai multe ori pînă să se trezească. A priceput greu unde era. A priceput în schimb ceva mai ușor cine eram eu și cam ce doream de la ea. Am refuzat locul din față și m-am demolat pe bancheta din spate.

Înăuntru era cald, întuneric, și părul ei, fluturat într-o scurtă clătinare a capului, mirosea divin. De undeva de jos, de parcă ar fi cîntat dintr-o gură de canal, bătrînul Louis îngîna „Blue berry hill". Superb!...

— Cît e ceasul? m-a întrebat ea, căscînd somnoroasă și frecîndu-se la ochi.

— Aproape cinci.

— Cinci?! s-a mirat ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor. Ce-ai făcut atîta timp, unde-ai fost?

— Sus pe muntele Tabor.

Pentru că nu mă vedea, nu a înțeles aluzia cu schimbarea la față. A căscat din nou lung, zgomotos, ca un

dulău. Mă simţeam din ce în ce mai rău. Pe deasupra mai eram şi dezorientat. Nu ştiam ce ar fi trebuit să fac, pentru că de făcut trebuia să fac ceva. La ceea ce mă îndemna însă mintea să fac, nu-mi dădea ghes inima. Pînă una-alta, am rugat-o pe Serena să-mi aprindă o ţigară.

— Dar vezi, i-am atras atenţia, nu e musai să luminezi împrejurimile ca sonda de la Moreni! Foloseşte bricheta de bord. Te-a deranjat cineva în lipsa mea?

Mi-a aprins ţigara, bombănind.

— Poftim!... Nu m-a deranjat nimeni, cine să mă fi deranjat!?

Chiar dacă prin preajmă se învîrtise vreun miliţian sau un alt trecător, tot nu le-ar fi dat de bănuit o maşină parcată reglementar. În rest, încotoşmănată în blana mea, Serena fusese invizibilă, muzica nu se auzise de afară, iar casetofoane şi alte năzbîtii se uită frecvent în maşini. Cred însă că după douăsprezece, în afară de cei interesaţi în afacerea Manafu, nu mai trecuse nimeni pe străduţa aceea atît de liniştită.

Am tras cu nesaţ un fum, înăbuşindu-mi cu greu un geamăt de durere.

— Avem încă un avans considerabil asupra oamenilor legii, i-am spus. Totuşi ar fi mai bine să ne grăbim. Aşa că, dă-i drumul!

Nu pricepuse.

— Ce vrei să spui? s-a întors ea spre mine cu un evident chef de hîrjoană.

— Amica ta, Rafaela, a fost supusă unei operaţii pe cord deschis la care, din păcate, n-a rezistat.

Se întorsese spre mine cu o adezivitate de leucoplast, care, păcat, s-a risipit ca prin farmec.

— Ce tot bălmăjeşti acolo?!... Ce-i cu Rafaela?

— E moartă.

— Ce?!...

Nu o vedeam, mi-am închipuit-o însă, după intensitatea dramatică a strigătului, cu mîna la gură şi cu ochii holbaţi de spaimă. Şi-a revenit greu, după foarte mult timp.

— E incredibil ! a murmurat ea într-un tîrziu.
— Ce ?
— O crimă !... Credeam că lucrurile astea se petrec astăzi numai în filme !... Ai anunțat miliția ?
Era tocmai ceea ce mă frămînta. Mi-a venit s-o pocnesc.
— Nu.
— Trebuie să anunțăm miliția, nu-i așa ?
— Nu ! a gemut stins spiritul meu de contradicție, scoțîndu-și capul la iveală.
Îmi era rău, îmi venea să vomit, mintea îmi țesea însă tot felul de nerozii.
— De ce nu vrei să anunți miliția ?... Doar nu tu... ?! a tresărit ea.
— Nu, bineînțeles.
— Atunci ?!... Nu înțeleg, lămurește-mă !
— Dă-i drumul, vorbim pe drum.
— Unde mergem ?
— La tine. Înainte însă trecem printr-un loc unde...
— Stai puțin ! a sărit ea. De data asta, parada o conduc eu ! Dacă nu anunț miliția devin complice la o crimă. E adevărat, nu mă sperii eu cu una, cu două...
— Văd.
— ...dar nicidecum pentru că aș fi proastă ! Datoria mea e să anunț miliția.
— O fi. Imaginează-ți însă că nu știi nimic. Ți-am spus eu ceva ?
S-a gîndit preț de cîteva clipe. Apoi a scos mașina din conul de umbră, a cotit la dreapta pe prima stradă și s-a înscris pe bulevardul Kiseleff. Conducea reținut, ca o începătoare, cu bustul mult aplecat înainte, aproape peste volan.
— Spune-mi — m-a întrebat ea la un moment dat — cît de băgat ești în afacerea asta murdară ?
Am stins țigara. Nu-mi adusese nici o bucurie, doar și mai multă greață.
— Habar n-am ! Dar n-am chef să dau ochi cu miliția. Nu vreau să risc o arestare.
— De ce, dacă nu tu ești vinovatul ? Explică-mi, te rog !

— Ca să acuzi pe cineva de crimă, îţi trebuie un deget foarte lung şi foarte ţeapăn ; şi, din păcate, în ceea ce mă priveşte, taman un index ca ăsta, de ginecolog, ar putea fi îndreptat spre mine.

Şi-a întors capul şi mi-a aruncat o privire. Asta era să ne piardă pe amîndoi. De spaimă, scăpase volanul din mînă. Maşina s-a dus praştie spre stînga. Noroc că eram pe Calea Victoriei şi intrasem pe porţiunea cu sens unic. În ciuda unor dureri infernale, am sărit de la locul meu şi am reuşit să redresez maşina în ultimul moment, înainte de a se sui pe trotuar. Am răsuflat uşurat. Nu observase însă nimeni nimic, nimeni nu ne luase numărul. Doar un biet vînzător de ziare alunecase speriat şi aşa cum căzuse, învăluit într-un stol de ziare, părea asaltat de porumbei.

Moale ca o cîrpă, Serena a virat la dreapta, pe Nufe-rilor, şi a oprit maşina lîngă bordură. Şi-a dus braţele la ochi şi şi-a lăsat capul pe volan.

— Ce-ai păţit, pentru numele lui Dumnezeu ?!... E oribil ! E oribil !

I-am povestit, în fugă, tot ce mi se întîmplase, avînd grijă să-i îndrug aceeaşi minciună de început. Adică : făcusem tot ceea ce făcusem la rugăminţile insistente ale lui Manafu ; încercasem să pun capăt ameninţărilor unui nebun, căruia, prin plecarea lui Manafu îi întinsesem o cursă.

La sfîrşit m-a întrebat, de-abia auzit, pentru că vorbea cu faţa îngropată în palme :

— Crezi că afurisitele alea de timbre au şi ele o vină ?

Am tresărit ca şi cum ar fi turnat gaz peste mine şi mi-ar fi dat foc.

— Care timbre ? am întrebat-o, reuşind să-mi înăbuş cu greu surpriza.

A ridicat capul, şi-a scuturat părul căzut în valuri peste ochi şi şi-a aprins o ţigară.

— Vrei şi tu una ?

— Nu.

— Deci nu ştii !... Manafii au, sau au avut, hm !, o faimoasă colecţie de timbre. Moştenire de familie. Ra-

faela și Manafu erau veri, cam de departe, e adevărat, dar, oricum veri. La moartea unui unchi comun, colecția ar fi trebuit împărțită, așa că actele lor de căsătorie cu exemplare din colecția asta au fost timbrate.

— Nțț, nțț, nțț, ca să vezi! E bună pînă la urmă și cosanguinitatea asta la ceva!

Din întuneric, a apărut un bătrîn scos matinal la plimbare de cățelul său. Javra, un cocker spaniol splendid, a udat cu nepăsare roata din spate a mașinii, cea pe care stăteam eu.

— Trebuie să anunțăm, totuși, miliția!

— Ai un fix!

— E un criminal periculos. Mă mir cum ai scăpat cu viață!

— De ce crezi că nu m-a ucis și pe mine?

— Ai avut un noroc chior că nu te-a nimerit mortal. A tras în tine știind că-i poate pune asta în circă Rafaelei. Avea însă voie să tragă doar o singură dată în tine. Rafaela odată moartă, cine te-ar mai fi ucis?

— Ai auzit de fractura bazei craniului? Ar fi fost de-ajuns ca cel bîrfit de noi acum să-mi fi ars, cînd am leșinat prima dată, una bună cu săculețul lui în ceafă. Aș fi devenit la fel de țeapăn ca și leii din fața muzeului Enescu pe lîngă care am trecut cîteva clipe mai devreme. Toată lumea ar fi fost de acord că mi-am rupt singur gîtul, lovindu-ma în cădere de ceva dur, chiar și de un zid.

— Ți-a dat în schimb un atu imens. Nimeni n-o să creadă că te-ai schilodit, în halul ăsta, singur.

— De schilodit, m-a schilodit de-abia la urmă, cînd si-a dat seama cine sînt. Atunci cînd m-a văzut la față. Atunci cînd am încercat și eu să aflu cine e el. M-a schilodit pentru că mă cunoaște și pentru că se teme de mine chiar mai mult decît de miliție.

— Că tu oi fi Gheorghe Dracu!... Ce, tu ai cunoștințe printre criminali?!

Nu i-am dat nici o atenție. Raționam.

— M-a schilodit pentru că m-a crezut concurentul lui, pentru că a vrut să mă scoată un timp din cursă. Și,

pe cît posibil, să-mi pună mie în cont isprava lui. Să mă hăituiască numai pe mine miliția.

— Înseamnă, înseamnă... că nu-i obsedatul de care-mi vorbeai !

— Nu.

— Atunci cine e, lua-te-ar naiba de încurcă-lume ce ești !

— De unde să știu eu !

— În cazul ăsta cu atît mai mult trebuie să anunțăm miliția !

— Știi una și bună : miliția, miliția !..

— Da, miliția ! Pentru că dacă n-o vei anunța tu, te va da de gol Manafu.

— N-are decît. Asta și vreau : să mă caute.

— Bine, dar nu-nțelegi ? Nu vreau să-ți fiu complice ! a țipat ea.

— Complice la ce ?

A tăcut resemnată. Era nedumerită și nu știa ce să creadă. Am încercat s-o liniștesc :

— Acum, i-am zis, cînd am aflat că e vorba de timbre, cu atît mai mult n-am chef să mă oglindesc în ochii albaștri ai miliției. Vreau recompensa care se va da pentru timbrele astea !

— Ești nebun ?! Vrei o medalie ?!

— Hm ! Să-i zicem și medalie !

A tăcut învinsă.

— Toate astea te privesc ! a zis într-un tîrziu, împovărîndu-mă cu răspunderi doar pe mine. Evita să mă privească, așa cum o făcuse tot timpul. Trebuie că arătam oribil. Din clipa asta, a hotărît ea, pentru mine personal nu mai reprezinți decît un interes pur nostalgic, un interes ce va rămîne ciudat și inexplicabil pentru toată lumea, inclusiv pentru mine...

— Auzi, nostalgic !

— Asta nu mă va împiedica însă să-ți cer să-mi plătești pentru anumite servicii pe care mi le vei solicita.

— Încep să te recunosc !

— Ține minte ! Eu nu știu nimic din ce ți s-a întîmplat. Ai căzut pe scări. Și dacă vreodată voi fi întrebată, ceea ce n-aș vrea să se întîmple, voi susține că în

noaptea asta mi-am petrecut timpul cu tine fiind atrasă irezistibil de ex-farmecul tău masculin... Unde ziceai că trebuie să mergem mai întîi ?

— Înainte de a porni la drum, i-am spus dîrdîind de frig, țin să te anunț că nu trebuie să te aștepți la cîștiguri prea grase, dacă ți-ai propus să nu pierzi nimic !... Și-acum, du-mă acasă ! Apolodor 39.

Am coborît pe Luterană. Am trecut pe lîngă Sala Palatului și am ajuns din nou în Calea Victoriei. Orașul se trezea greu, ca un cabotin din visele sale.

Aveam frisoane. Mi-am privit unghiile. Erau livide, semn că pierdusem suc propriu berechet. Cămașa, năclăită de sînge, mi se lipise de rană. Eram, în fine, un tip scorțos !

Am rugat-o pe Serena să mă lase în fața casei și să revină peste un sfert de oră. M-a sfătuit să nu întîrzii. Am coborît cu chiu, cu vai. Norii se adunau din nou deasupra orașului. Printr-o spărtură se vedea cerul clepsidră de smoală tăinuind un pumn de nestemate. Mi-am încordat privirile și le-am trimis, telepatic, o întrebare extratereștrilor. Focarul microscopului lor galactic mă nimerise drept în creștet și capul începuse să mă doară și mai tare. „Și la voi, neică, sînt proști ?"

M-am ferit pe cît posibil să fac zgomot, să fiu văzut. Îmi vor afla repede numele, e drept, era mai bine însă să le dau cît mai puține informații despre mișcările mele.

Cotețul pentru care plăteam regulat chirie, dar în care nu știu să-mi fi petrecut mai mult de o săptămînă pe an, mă aștepta cu ospitalitatea unei camere frigorifice. Singura rază de căldură a adus-o doar copilul, care, din poza lui, mi-a zîmbit cu gura-i știrbă. În rest, simplicitate și tristețe ! În praful adunat aș fi putut scrijeli cu degetul măscări cît de adînci aș fi avut poftă.

Am dezvelit comoara din foița de hîrtie roz în care fusese împachetată. Șapte ani nu mă atinsesem de ea. Acum însă îi venise rîndul. Sticla aceea de Gordon's o primisem cadou de ziua mea de naștere de la nevastă-mea. Singurul ei cadou de altfel, căci mă ura prea tare ca să mă lase să mă simt tatăl copilului.

Am scos florile uscate din paharul de tinichea în care melancolizau după întinderile nesfîrșite ale cîmpiei de unde veniseră și mi-am turnat două degete de brandy. Am pus dopul la loc, m-am răzgîndit însă și mi-am mai turnat încă un deget. Cu paharul în mînă m-am așezat în singurul fotoliu existent. Arcurile lui rupte au scos un jalnic strigăt de luptă, dar s-au predat rapid și necondiționat. Așa e și în viață. Te dai mare, viteaz. Ţipi, ţipi, doar-doar n-o începe lupta. Pe urmă !...

Mi-am pus, în surdină, singura placă pe care o aveam: „Burlachi na Volghe". Înainte de a înnebuni de tot, maică-mea ascultase placa asta în prostie, bînd rom și împletindu-și flori în păr. O ascultase pînă cînd în mintea ei de bătrînă alcoolică melodia căpătase simbol de marș funebru și-i ușurase drumul spre balta unde se înecase.

Mă simțeam mizerabil. Mă durea fiecare părticică a corpului și mă încerca, sîcîitor, o permanentă stare de leșin. Tîmplele îmi zvîcneau și aveam tot timpul impresia că mă umflu ca un cozonac pus la dospit.

Am întors ochii spre poza copilului și mi-am amintit de maică-sa și de vremea aceea, cînd : „Tineri, noi ne iubeam, și eram ignoranți". Cumplit lucru să te arate un orb cu mîna, să-ți reproșeze că nu vezi cum trebuie lumea !

Sfertul de oră trecuse. Am aruncat într-o geantă de voiaj cîteva rufe curate, blugii, cel de al doilea, și ultimul, meu costum, două pulovere, aparatul de ras și periuța de dinți. Am stins lumina, mi-am băut restul de rachiu, am orbecăit pînă am pus florile la locul lor în pahar, și-am plecat.

În drum spre casa ei, Serena a ales un drum mai lung, evitînd aglomerația orelor de dimineață și ocolind linia în construcție a metroului. Am ajuns sub dealul Cotrocenilor — altădată, pînă la filoxeră, plin de vii — la ora cînd cei mai mulți dintre oameni renunță să-și mai înmoaie oasele pe piatra fundamentală a vieții — patul.

Serena a făcut ceva nazuri cînd a aflat că trebuie să-l ducă înapoi, la ieslea lui, pe Old Cap. Nu putea fi lăsat afară. Doar își făcuse cu cinste datoria.

— Ascultă, animal păros ce ești — mi s-a căinat ea — cu ce ți-am greșit de trebuie să-ți îndrept prostiile ?

I-am promis marea cu sarea și i-am explicat ce urma să înfăptuiască. Bănuiam că-i era frică. Nu era însă deloc greu. Nu trebuia decît să aducă mașina într-un anumit fel cu spatele în dreptul garajului. Ușa se deschidea automat, fiind comandată de o celulă fotoelectrică ce reacționa la lumina pozițiilor, dar și la lumina unei lanterne înfășurată în orice fel de cîrpă roșie. Încolo, nici o primejdie ! Roza, surdă și fără stăpîni acasă, făcea dragoste, mai mult ca sigur, cu însuși Morfeu în persoană.

La sfîrșit, am rugat-o ca la înapoiere să-mi aducă cam ce ar fi crezut ea de cuviință că mi-ar folosi la rănile, fizice și morale, pe care le suferisem.

— Banii ! a întins ea mîna, fără să se uite la mine.

— Care bani ?! m-am făcut eu că plouă.

— Banii de coșniță, domnu !...

I-am propus o sumă pe care ea, din rațiuni feminine nepătrunse de mintea noastră simplă a bărbaților, a dublat-o. I-am dat jumătate din cît îi propusesem la început. M-a făcut zgîrcă. Bineînțeles că nu am luat-o în seamă și am sfătuit-o să-mi aducă restul.

Isus, urcînd Golgota, s-a oprit căzînd sub greutatea crucii lui de trei ori. Eu, sub greutatea sacului cu bani pe care-l visam, n-am căzut niciodată, dar m-am oprit să-mi trag răsuflarea mai la fiecare treaptă. De efort, mi se împăienjeniseră ochii și dacă un oculist s-ar fi uitat în nebănuitele adîncuri ale țestei mele, l-ar fi cuprins mirarea văzînd colcăiala de șerpișori barați, verzulii și foșnitori ca scrobitele dessous-uri ale anilor 1800.

Cînd Serena s-a întors, avînd sub fiecare braț cîte o pungă albă, eram așa de beat încît am confundat pungile cu două gîște durdulii. Supsesem mai mult de jumătate din biberonul cu Gordon's. Eram lemn, îmi trecuseră toate durerile, așa că fiolele ei de algocalmin n-au făcut altceva decît să-mi amărască și mai tare cerul gurii. M-a uns cu tinctură de iod, mi-a bandajat umărul, m-a cîrpit

pe unde plesnisem. Se apropiase de mine fără rețineri și sub atingerea mîinilor ei n-am zis nici pîs. Mă pusesem pe supt și cu fiecare nouă înghițitură înțepeneam și mai tare, ca ocheanul unui lup-de-mare ce privește-n fundul butoiului cu rom pe sfîrșite. Așa că, atunci cînd mi-a burdușit nările cu tifon, făcîndu-mi septul nazal și vomerul să-mi cîrîie de-ar fi plesnit de invidie orice greier, n-am scos decît cîteva slabe gîngureli. Apoi m-a primenit ca o mamă și m-a lăsat să sforăi pe divanul pe care mi-l alesesem singur ca pat de suferință.

M-am trezit din cînd în cînd doar ca să-mi iau antibioticele și poțiunea calmantă cu etichetă albastră — semn că se administrează intern — pe care scria Gordon's fiind trecută pe ea și adresa farmaciei care lucra „with the appointment of her majesty the Queen." Și uite-așa, din beție în beție, am dus-o o lungă bucată de timp, în care am trecut, nu chiar cu regrete, și pe licori mai de-ale pămîntului.

În a treia zi, vineri 5 ianuarie, m-am sculat mahmur și am cerut, mirat de cele ce mi se întîmplaseră, o cafea.

— Poate fi și la halbă ! am precizat.

— Bună dimineața, trîntore ! m-a luat în primire Serena.

Tocmai ieșise din baie. Înfășurată într-un halat alb și pufos, își construia pe cap un impunător turban de prosoape. La lumina zilei ochii ei erau ceva fantastic — ferestre larg deschise spre Eutopia lui Palgrave, cel atît de mîhnit de copiii neputincioși să-i împărtășească „ce crinii spun, cînd rozele cuvîntă și nici ce fluturii pe-acolo cîntă". Am apucat-o de mînă și am tras-o spre mine. Nu pot spune că s-a lăsat greu, mi-a atras însă atenția să nu-i stric turbanul și nici să nu-i tocesc crusta de cremă nutritivă cu care își tencuise fața. I-am făcut, cu părere de rău, pe plac. S-a sculat, și-a îndreptat halatul și a dispărut la bucătărie cu un mers demn de ai fi jurat că e cel puțin Roxalana — hürem-sultana magnificului Soliman.

În lipsa ei mi-am aprins o ţigară. Fumul ei m-a zăpăcit, aşa că am uitat să mă mai mir de pijamaua bleu cu dungi fine, aurii, în care eram vîrît. N-am apucat să mă mir nici de faptul că umărul nu mă mai durea aproape deloc. A apărut Serena, purtînd în braţe o tavă cît o pajişte. M-am repezit asupra ei ca un uliu. Nici nu-mi mai aduceam aminte de cînd prînzisem ultima oară.

Aciuată şi ea pe lîngă mine, Serena a întins mîna după o feliuţă subţire de salam de Sibiu.

— Jos labele, pagubă optimistă ce eşti ! i-am dat eu peste mînă.

— De unde pînă unde optimistă ?! s-a mirat ea, resemnîndu-se şi începînd să-şi pilească unghiile.

— Pînă la vîrsta asta ar fi trebuit să ştii că, după felul cum îşi reprezintă lumea, oamenii se împart în două ciurde. În prima intră optimiştii, cei ce văd pămîntul ca o mare ţîţă, numai bună de supt...

— Şi eu fac parte din categoria asta ?

— Da.

— Şi din cealaltă categorie cine face parte, tu ?

— În categoria asta intră pesimiştii, cei ce cred că pămîntul nu-i decît o bombă imensă gata să explodeze şi să-i răzbune pe ei împotriva tuturor.

— Din fericire pentru omenire, nici eu n-am găsit sfîrcul, nici tu fitilul ! Şi-a îndoit un genunchi şi de el şi-a sprijinit bărbia. Geamia din creştet i s-a clătinat ameninţător. A sorbit o gură de cafea şi a zis, oftînd : Azi e înmormîntarea Rafaelei.

— Te duci ? am întrebat eu într-o doară, mestecînd cu nădejde.

— Da.

— Vezi ce poţi să afli.

— Adică ?

— Oare omul trebuie să-ţi trîntească neapărat uşa în nas ca să-ţi prinzi urechea în ea şi să te-nţepi cu gaura cheii în ochi ?!... Ascute-ţi şi urechile, nu numai unghiile ! Ai putea să-l tragi de limbă pe văduv ?

— Dacă umblă cu ea afară din gură, zicînd Alfons şi toate celelalte, da !

Și-a ridicat unghiile în zare. Un fior rece mi-a însoțit ultima îmbucătură. Dădusem gata tot ce fusese pe tavă. Pajiștea devenise în sfîrșit miriște.

— Dumneata, trîndavule, ce mai ai de gînd să faci ? Pui din nou cornul jos ?

— Deocamdată am de gînd să fac o baie, i-am răspuns, aprinzîndu-mi o nouă țigară. Pe urmă mai văd eu ce fac !

Cu țigara în colțul gurii, m-am ridicat în capul oaselor. De atîta zăcut mă dureau toți mușchii. Îmi simțeam picioarele moi. M-am dat jos din pat ca un pui din găoace și m-am apropiat de geam. Lumina de afară m-a orbit. Ce repede uitasem gustul iute al luminii ! Cîteva zile nu fusesem decît o cîrtiță alcoolistă care săpase tranșee într-un mușuroi de aur.

Se anunța o zi frumoasă, cu soare. Cît timp durase scurta mea noapte polară ninsese zdravăn. Pe sub garduri zăpada se strînsese în nămeți. Jos în stradă cîteva gospodine se făceau că dădeau zăpada de pe trotuar. De fapt își găsiseră un prilej de a-și bîrfi vecinii absenți.

— Te anunț că mă îmbrac și plec ! mi-a zis Serena, ridicîndu-se și strîngîndu-și pe lîngă ea aripile halatului.

La gîndul că pe dedesubt era goală, am asudat. Am stins țigara într-o scrumieră, n-am călcat-o cu piciorul. Eram desculț, doar !

— Nu mă aștepți să fac baie ?!

A făcut o mutră scîrbită :

— Tu nu vezi cum arăți ? m-a îndemnat ea la introspecții. Și-apoi, azi e o zi de doliu.

Glandele salivare mi-au secat brusc.

— Și chiar nu poți face nici o derogare ? am tatonat eu terenul.

— Sînt flexibilitatea în persoană, numai că...

— Ehe, și doaga, știindu-se îndoită, se crede flexibilă !

A ridicat din umeri și a dispărut în adîncurile încă neexplorate ale apartamentului. Am oftat, învins de o logică feminină limpede ca apa de stîncă, pătrunzătoare ca apa-tare și consistentă ca apa-grea. Au apele astea un singur defect. Pînă la urmă se arată a fi ape de ploaie.

Iar cînd le dai drumul să curgă prin robinetul tău o fac cu noduri.

În baie m-am zgîit la mutra care mă privea din oglindă. Jurai că e o porție de imambaialdi! M-am lungit în cadă, atent să nu iau apă prin spărtura de la babord. Cu obiceiul ei prost de a da buzna peste oameni cînd aceștia se află în baie, și-a făcut apariția Serena, după ce bătuse totuși la ușă și după ce eu îi răspunsesem: „ocupat!" Era în sandale de casă, cu tocuri înalte, în ciorap-chilot de doliu, și-n sutien, tot de doliu. A căutat ceva pe etajera de sub oglindă, a mormăit ba una, ba alta, s-a mai fițîit un pic prin fața periscoapelor mele aburite de emoție, și a dispărut la fel de precipitat precum venise.

— Dacă pleci, lasă-mi și mie o cheie! i-am strigat în urmă.

— De ce, ai chef de ducă?

— Da.

— Unde?

— Mă duc la femei, am informat-o, lărgindu-mi nodul inexistent de cravată care mă strîngea de gît.

— E bine! Vezi numai să nu le aduci pe aici. Ați fi, toți, într-o mare primejdie!

M-am săpunit și m-am frecat, un timp, cu nădejde. Tocmai o făceam pe Yety, omul zăpezilor, urlam „La donna e mobile", cîntecul de-l cînt eu în astfel de situații, cînd, brusc, s-a făcut întuneric. Intrase din nou, în mare doliu de astă dată, Serena. Venise să-și ia rămas bun de la mine. Am asigurat-o că doliul o prindea de minune și că femeile nu vor ajunge niciodată să-și cerșească complimentele.

După plecarea ei, înfășurat în două prosoape mari, mi-am făcut de lucru în fața oglinzii. Arătam rău de tot. În primul rînd mi-am desfăcut cu o lamă și o pensetă tivul cu care Serena îmi însăilase fața. Observasem că vocea mea, deși mai voalată acum, căpătase inflexiuni dure, așa că mi-am lăsat tifonul în nas. Am făcut o mișcare amplă, rotativă, din umărul stîng. O durere surdă m-a avertizat că era mai bine să-l las în pace. Coasta mă mai supăra, dar puțin. În orice caz nu mai scîrțîia.

Apoi am făcut apel la dresurile Serenei. Mi-am pălit vînătăile cu pudră, spărturile din sprîncene mi le-am ascuns cu creion dermatograf, şi, în general, mi-am dat silinţa să arăt bine. Numai buzei de jos nu aveam ce-i face, dar, sugîndu-mi-o încontinuu, n-ar fi observat nimeni cît de habsburgică era. Ce mai, eram o ruină prezentabilă!

Mă mai întrebam dacă meritam sau nu să-mi zîmbesc, cînd am auzit sunînd telefonul. Mi-am părăsit cu regret alter-egoul pe cale de a deveni din nou om şi m-am îndreptat spre aparat. Odată ajuns lîngă el, mi-am aprins o ţigară dintr-un pachet găsit pe biroul Serenei şi l-am lăsat să sune lung, obsedant. Pînă la urmă s-a oprit, dar nu peste mult timp a început să sune din nou. Doar de trei ori, după care a tăcut. Figura s-a repetat de încă două ori. La sfîrşitul ultimei ţîrîituri am ridicat receptorul, fără să scot o vorbă însă. Era, aşa cum de altfel mă aşteptasem, Serena.

— Eram sigură că te vei prinde pînă la urmă ! m-a felicitat ea pentru perspicacitate.

— Să înţeleg că-mi cresc şansele ?... Ce vrei ?

— Trebuie să ne întîlnim. Mi-am uitat acasă un articol de care am mare nevoie. N-am timp să mă întorc... Sînt tocmai la intrarea în cimitir !...

— Aşa e monden azi ?

M-a întrebat, nu înainte de a bombăni probabil ceva urît la adresa mea, unde doream să mă întîlnesc cu ea.

— Nu mă pot întîlni cu tine, am dezamăgit-o, sper. Ştii tu de ce ! Am să-ţi las însă articolul undeva în oraş. Stai să-mi revăd itinerarul... Ţi-l las la florăria de la Athénée Palace. Îţi convine ?

— Îl găsesc acolo pe la unu, două ?

— Îl găseşti. Apropo, unde e ?

— Pe biroul meu, într-o mapă roşie.

Aşa era. A vrut să mai zică ceva, dar probabil că a deranjat-o un curios, căci am auzit-o explicînd cu ce maşină se poate ajunge în Drumul Taberei. Cînd a terminat, am întrebat-o :

— Unde mi-ai lăsat cheia ?

A avut un moment de ezitare.

— Nicăieri. Am uitat.

— Rău ai făcut.

— Nu-i nimic. Ia-ți-o și singur. În camera mea, în cel mai de sus sertar al scrinului, printre cutiuțele cu biju-urile mele, ai să găsești o poșetuță din strasuri și paiete, una albă. Acolo cred că e. Du-te, te aștept să văd dacă ai găsit-o !...

M-am deplasat în camera ei... Un pat cît bivuacul unui regiment de artilerie, mochetă verde, blănuri aruncate neglijent — ah, neglijența feminină ! — oglinzi plasate derutant de puteai să-ți spargi capul, lumini camuflate... Am găsit și scrinul cu pricina, numai că în cel mai de sus sertar al lui nu era nici o poșetuță albă. Am luat la rînd toate celelalte sertare. În nici unul n-am găsit ceea ce căutam. Doar boarfe, și iar boarfe. Era să închid și ultimul sertar, cel mai de jos, cînd ceva curios mi-a atras atenția. Era imposibil să mă înșel. Ceea ce era învelit în cîrpe albe de bumbac nu putea fi decît un pistol. Asta și era. O rablă cu butoiaș care începuse să ruginească. L-am dus la nas. Mirosea a... parfum și naftalină. I-am cercetat încărcătura. Era completă, doar glonțul de pe țeavă fusese tras. L-am pus la loc, așa cum îl găsisem. Cine știe cînd voi avea nevoie de el !

M-am întors la telefon.

— Ei, ce ispravă ai făcut ? Ai stat cam mult.

— Unde m-ai pus tu să caut, n-am găsit decît un arsenal clandestin.

— Nu te atinge de ce-ai găsit ! mi-a poruncit ea, după o pauză mai lungă. E o amintire de familie... Cu el s-a sinucis tatăl meu.

— Iartă-mă !

— Nu-i nimic !... Unde naiba însă am pus cheia ?! Ia vezi, nu-i cumva în... ?

Nu era nicăieri. În timp ce eu răscoleam toată casa, mi-am imaginat coada de bărbați dornici subit să dea telefoane formată în spatele ei. Pînă la urmă am găsit și cheia. Era pusă într-adevăr într-un loc special, ca să nu uiți de ea, cu condiția însă să nu fii femeie. În frigider.

După ce am terminat cu Serena, am dat și eu un telefon. Am format numărul din memorie, muncindu-mă

mult pînă l-am nimerit. Mi-a răspuns vocea solemnă a unui desperado întărîtat de păduchi :

— Da.

— Îți mai e încă foame, tipule ?

— Cine-i acolo ? s-a bosumflat fornăitul hidalgo.

— Dacă ai fost cuminte, vino, pe la ora prînzului, la Athénée Palace, în restaurant. Plătesc eu !

Vocea a chicotit. Îmi recunoscuse, în sfîrșit, cu tot tifonul din nas, vocea.

— Va să zică, ai înviat ! S-a făcut, Belea ! Să zicem ora... trei ? E bine ?

Am trîntit telefonul, m-am îmbrăcat și am ieșit.

Cînd m-am etalat în stradă, fante de verde cu geanta diplomat a hoțului în mînă și cu ochelarii de soare ai Serenei pe nas, păream comis-voiajorul plecat să plaseze moartea ca articol de lux snobilor. Sloganul meu era : „Trăiește cum te taie capul — pentru mătreață doar ghilotina e remediu !“

V. *UNU, DOI, TREI, PATRU... AM PORNIT CU CĂUTATU !...*

„...gătește-te degrab', Mițule,
și... hai și noi pe la revuluție."

Pe lîngă Academia Militară copiii se dădeau cu săniuțele. Chiuiau ca niște draci, strigînd cu voluptatea vitezei : „Pîrtieee, pîrtieee !" În aer plutea o dulce moleșeală. Zăpada sclipea orbitor sub soarele alb, îndepărtat. O boare ușor încropită se agățase subțire în crengile copacilor și, încercînd să-și desprindă pînza de păianjen a tutu-ului, scutura ploi de floare de cireș.

Altădată, pe străzile astea cu nume de doctori, mă plimbam cu nevastă-mea. Făcea pe deșteapta, citînd tot felul de apoftegme, inepții de-ale altora și, uneori, chiar de ale ei însăși. Iubea pînă la onirism sincretismul, ca pe ceva intrinsec, irecuzabil, iar eu eram prea tînăr ca să nu o ascult, niciodată apelpisit de probe de înțelepciune de genul : „Cine iubește e bogat, cine nu iubește e de două ori bogat".

Pe atunci narinele mele nu captau nicidecum mirosul îmbătător al oțetarilor înfloriți în mijloc de iunie. Narinele mele fremătau doar de parfumul discret care-i emana ei din păr, de pe mîini, de pe gît, dintre sîni. Versurile : „Notre histoire est noble et tragique..." spuse de ea mi se păreau izvorîte dintr-un anastasimatar. Străzile aveau un aer desuet. Felinarele păreau desprinse din decorurile unui teatru bulevardier. Oamenii aveau, toți, gesturi de ultimă duioșie. Totul era vetust, ireal, agonic. Sublim însă. Visam să devenim anahoreți, stăpînii bombei de clorofilă cu care să aruncăm lumea în aer. O lume urmînd a fi populată cu copii-monștri, hiperinteligenți, născuți nu din dragostea noastră, ci din somnul nostru intropat.

Cam așa învățasem să vorbesc, cam astfel de cuvinte și de fraze începuseră să-mi mustească pe limbă și cred că dacă aș fi făcut imprudența să scuip pe toate florile întîlnite în cale, jumătate din vegetația Bucureștiului s-ar fi ofilit de atîta rece cabotinism.

Bătrînul hoț era acasă. El era întotdeauna acasă. I-am înapoiat sculele și i-am cerut să-mi titreze sunetul de pe banda de casetofon. Stăteam într-un hol întunecos, mirosea urît, a mîncare prăjită și a urină de pisică, ușa camerei era doar crăpată, și ochii lui mă priveau de abia zărindu-se printre genele-i decolorate și tocite de cine știe ce vise neîmplinite. Închipuiți-vă un ăla micu cu o lumînare în mînă, purtînd pe cap o scufă al cărei moț, cîndva flocos, năpîrlise. De sub scufă, acestui Moș Coprol — zis, pînă nu demult, Piele Iute — i se scurgea un fuior cînepiu de păr.

Mi-a făcut semn cu o mînă bîțîită, de recent parkinsonist, că nu se răsese cam de mult, lucru vizibil de altfel și cu ochiul liber. Am scos din portofel două hîrtii de o sută. Le-a înhățat din zbor și și-a frecat obrazul cu ele de parcă i-aș fi dat două foi de glaspapir, numai bune să-și tocească zimții de pinten care-i creșteau în barbă.

— Cînd să trec să-mi iau vocile ? l-am întrebat.

Ezita. Își făcea socoteala cam cum ar mai fi putut stoarce încă ceva de la mine. I-am făcut semn că portofelul meu nu mai avea de gînd să nască nimic peste cei doi gemeni înfiați de el.

— Ce zi e astăzi ? s-a interesat.

— Sfînta Saftea.

— E, atunci mai treci tălică de Sfîntu Ghișeft ! i-a sărit lui țandăra.

A dat să închidă ușa. Am pus piciorul în prag și m-am zbîrlit la el. L-am apucat de halatul soios care îi acoperea pieptul costeliv și l-am scuturat zdravăn. A început imediat s-o facă pe umilul zîmbăreț.

— Ascultă, trandafir pleșuv, dacă pînă diseară nu am banda gata pentru audiție, îți dărîm șandramaua ! l-am amenințat.

L-am părăsit fără să mă asigur dacă își revenise. Fredonam. Mă simțeam în formă. Mă simțeam în stare să distrug un regiment întreg de parkinsoniști.

Am străbătut un Cișmigiu pietrificat în tonuri albe, sticloase. Început cu ani în urmă, sărutul pe care pe atunci clorotica dar virgina Românie îl depunea pe fruntea soldatului francez continua. O cerșetoare cu imaginea cadavrului congelat al iernii în ochi hrănea porumbei. Din cînd în cînd, zbenguindu-se, un cîine lup năvălea peste ei. Ropot viu de aplauze, porumbeii se ridicau atunci în aer, fîlfîind din aripi un extaziant can-can. Cînd și-a terminat de semănat ogorul de asfalt înghețat, bătrîna s-a pierdut senină printre crengile uscate ale pomilor ca după gratiile unui azil. Ceva mai încolo, aciuați pe lîngă focul unei vînzătoare de castane, doi copii îndrăgostiți priveau pierdut în zare la prima pagină a poveștii lor de iubire. Degetele lui țepene de frig ciupeau corzile unei triste chitare, ochii îi erau însă fierbinți. Ca și ai ei, care-i cînta, ca de-nceput, în strună.

De la un magazin de articole muzicale am cumpărat o mică muzicuță și în prima cofetărie întîlnită în cale mi-am umplut buzunarele cu tot felul de bomboane învelite în țiple foșnitoare, colorate. Mă simțeam conchistadorul pornit să cucerească lumea nouă cu panglici și cioburi colorate.

În localul poștei m-am așezat la masă și am scris ce aveam de scris pe foi separate, folosind litere mari, de afiș. Apoi am început să mă plimb în sus și-n jos, în jos și-n sus, părînd a aștepta o convorbire cu provincia.

S-a așezat cuminte, cu mîinile în poală, bălăngănindu-și picioarele înainte și înapoi pe sub banchetă. M-am lipit imediat de ea. Am scos un ziar din buzunar și un timp am mimat că citesc rubrica sportivă. Nu după mult timp însă am împăturit cu o exclamație de nemulțumire ziarul și l-am băgat la loc în buzunar. M-am prefăcut că îmi dădeam seama, de abia atunci, de pre-

zența ei. M-am uitat țintă la ea. Privea undeva înainte, preocupată să-și bălăngăne picioarele.

— O să-ți crească niște picioare de girafă, dacă le dai atîta de lucru ! am avertizat-o.

A întors o secundă capul, a mijit din ochi și a scos limba la mine. Apoi și-a reluat vechea îndeletnicire. Totul se petrecuse foarte repede.

— Ha, ha, ha, hahaaa ! i-am rîs eu încetișor la ureche. Parcă ai fost Woody !

Pe față i-a trecut un nor. S-a încruntat. Nu-și dădea seama dacă îi făcusem sau nu un compliment. Am scos muzicuța din buzunar și am captat o rază de soare în plăselele ei lucitoare. Și-a ferit fața, întorcîndu-și capul. Cînd a revenit la vechea poziție, i-am pus din nou raza de lumină în ochi. Am repetat figura de cîteva ori. Într-un tîrziu a început să zîmbească. Am dus muzicuța la gură și i-am cîntat foarte încet, numai pentru noi doi, succesul lui Fredy Fender : „How much is the dogy..."

— Mai vleau o dată ! mi-a cerut ea cînd am terminat.

Ochii i se măriseră de parcă văzuseră un cireș copt. Faptul că era peltică nu m-a deranjat deloc. Mi-am amintit de cazul unui prieten. Tipul urmărise săptămîni în șir o femeie splendidă, neîndrăznind să-i vorbească. Faptele se petreceau într-un orășel de provincie. Cînd în sfîrșit a avut prilejul și curajul să o oprească, splendida creatură, încercînd să se facă pricepută, a scos sunete neînțelese, un fel de mugete. Era mută, sărmana. Oricum, prietenul meu se lăuda că ar fi avut tăria de caracter și prezența de spirit de a-i spune : „Vă rog, doamnă, să-mi scuzați impertinența ! Recunosc că meritam să mă socotiți un bou".

— Cum te cheamă ?

— Malvina.

Am scos un pumn de bomboane din buzunar. Și-a ales una singură. A depănușat-o la un cap și storcînd-o ca pe un sîmbure dintr-un fruct a făcut-o să-i sară în gură. Rămăsesem cu pumnul întins. Și-a mai ales cîteva bomboane și și le-a așezat în poală. Am dus muzicuța la gură.

— Dal pe tine cum te cheamă ?

I-am întins mîna.

— Guzguz cel verde, Mărar Împărat.

A părut încîntată.

— Şi de ce eşti aşa ulit ?

Spiritul de observaţie îi funcţiona brici. I-am explicat că sînt artist şi că mă trîntise un cal rău. Chestia cu calul i-a captat definitiv atenţia. Apoi i-am mai cîntat o dată, şi încă o dată, balada potăii. La sfîrşit a apărut şi taică-su. S-a convins că era cuminte, mi-a aruncat o privire complice de tată, şi a dispărut mulţumit că avea cineva grijă de fie-sa. M-am rugat să primească cît mai greu legătura telefonică pe care o aştepta.

M-am uitat la ea, clătinînd apreciativ din cap şi plescăind din buze. I-am întins un nou pumn de bomboane. Mane, tekel... şi adjudecat tot.

— Şi totuşi eşti prea mică ! am oftat.

— Şi ce dacă sînt mică ! şi-a întors ea mirată spre mine ochii rotunzi.

— Dacă erai ceva mai mare, jucai într-un film.

S-a posomorît şi a început să-şi roadă gînditoare buza de sus.

— Mihaela cum joacă ? a dat ea glas nedumeririi care o măcina.

— Mihaela ştie să citească ! am precizat eu.

Şi-a răsfrînt buza de jos şi şi-a încruntat faţa a neîncredere. Apoi, aducîndu-şi aminte, a sărit :

— Şi eu ştiu !

— Nu te cred, eşti prea mică ! i-am zis, privind-o uimit.

— Dal ştiu ! Pe onoalea mea că ştiu !

Am chibzuit un moment, după care am scos foile şi i le-am pus în faţă.

— Acum să te văd !

Am citit împreună. Citea destul de bine.

— Ce înseamnă colal ?

I-am explicat. Am citit împreună de cîteva ori pînă aproape a învăţat versurile pe de rost. Bomboana pe care o ţinea între dinţi şi obraji îi accentua pelticeala. La sfîrşit a reuşit să citească şi singură, fără greşeală.

— Gata ! m-am arătat eu satisfăcut. Pe mine m-ai convins. Rămîne să-l mai convingem şi pe şef, pe regizor, şi totul se aranjează. Vrei ?

A făcut semn din cap că da.

— Cînd ? a întrebat ea nerăbdătoare.

— Chiar acum. Îi dăm un telefon şi-i citeşti şi lui cum mi-ai citit şi mie. Bine ?

S-a gîndit o clipă, contrariată.

— Păi el o să cleadă că eu citesc ?

— Da, dacă-i spun eu că da. Cu ocazia asta te şi înregistrează. Să mergem !

— Să vină tata.

— Mergem chiar lîngă el, acolo.

I-am arătat cabinele telefonice pe lîngă care taică-su pendula ca un leu înfuriat în cuşcă. S-a lăsat mult mai repede convinsă decît mă aşteptam eu. Taică-su ne-a întrebat ce facem. I-am răspuns indignat că ne jucăm şi că să-şi vadă de treburile lui.

Înainte de a forma numărul miliţiei, am dădăcit-o :

— Spui „salut“ şi dacă te întreabă cine eşti, nu stai cu ei la discuţii. Le spui că vrei să le citeşti ceva şi să te înregistreze.

După formula lor de introducere, i-am pasat receptorul. Înţelesese totul foarte bine şi a făcut întocmai cum îi spusesem. I-a anunţat răspicat, de parcă s-ar fi răstit la ei, că dorea să le citească ceva şi, deci, să o înregistreze. Eu am făcut-o să se uite puţin la mine, ca să le dau timp să o şi facă. Apoi i-am făcut semn să înceapă şi ea şi-a dat drumul, turuind pe nerăsuflate, căci învăţase aproape pe dinafară :

„Puse-o floale-atunci-n alcu-i
Şi-l lovi cu ea în piept
Şi de-atunci în olice noapte
Plînge-n patul lui deştept.

El plecă, copilul mîndlu
Călălind pe-un papagal
Avînd zîmbetul făţalnic
Pe-a lui buze de colal.

Timble-avea şi întl-un umăl
El păstlează ca săgeţi
Numai floli înveninate
Pentlu gangsteli de la geţi."

Cînd a terminat, am apăsat pe furcă, întrerupînd convorbirea. I-am luat receptorul din mînă şi m-am făcut că le vorbesc celor cărora le citise apocrifele :

— Ei, ce zici, şefule ? Ţi-a plăcut, nu ? Apoi am tăcut, prefăcîndu-mă că ascult presupusele aprecieri ale regizorului. Malvina mă privea de jos în sus cu nişte ochi pepenii. Aha ! am zis după un timp. Ca să vezi ! Eu nu prea mi-am dat seama !... Cînd, la anu ?... Nu-i prea mult, şefule ?... Bine ! am zis eu în final mîhnit şi am aşezat receptorul la locul lui.

Am dus-o înapoi şi am rămas unul lîngă altul, tăcuţi.

— Ei ! mi-a atras ea atenţia că aştepta un răspuns.

Am refuzat să-i răspund imediat. După un timp am clătinat din cap şi, oftînd, i-am zis :

— Nimic de făcut ! Nu ţi-a reuşit nici măcar un singur „r". A spus să mai încercăm la anu.

În ochi i-au apărut lacrimi. Mi-a arătat, foarte tristă, locul de unde îi căzuseră dinţii. M-am simţit, aşa, dintr-odată, rău. I-am întins ultimele rezerve dulci. S-a uitat la ele cu indiferenţă. Am scos un sunet de speranţă din muzicuţa pe care apoi i-am întins-o. În priviri i s-a aprins o luminiţă. Se uita la mine cu acei ochi parşivi-întrebători pe care numai copiii şi femeile îndrăgostite îi au.

— Dacă o vrei, a ta este ! am îmbiat-o.

A întins mîna după cutiuţa cu sunete şi şi-a suflat în ea, în toate felurile, marea ei tristeţe. Ne-am luat rămas bun fără să ne lăsăm adresele. Din uşă i-am făcut cu mîna un semn de adio. Nu mi-a răspuns. Nici nu meritam !

După ce am lăsat articolul Serenei la florărie, am intrat pe uşile Athénée-ului cu paşii unui cal ce se îndreaptă spre ieslea binecunoscută. Am salutat în dreapta

și în stînga toate mutrele întîlnite în cale, sperînd să fi avut dreptate cel ce zisese că cea mai bună metodă de a trece neobservat este să te faci remarcat.

Garderobiera, pe cale de a se îngrășa, bălaie și sașie, mi-a luat haina și a surîs, cine poate ști însă cui ? Am bătut-o ușurel, protector, pe obrazul grăsuț, acoperit cu mortarul unui fard ce se dovedea prea puțin trainic la căldură.

Mi-am ales o masă lîngă geam, cît mai departe de intrare, și m-am așezat în așa fel încît să-i pot privi pe toți cei ce se vînturau cu treburi sau fără treburi pe uși. Prin geamurile mari puteam vedea terasa pustie, părăsită ca o femeie țicnită subit, care, trăind de pe urma a numeroși amanți, face imprudența de a se îndrăgosti în toamna vieții de un tînăr sărăntoc.

La o masă izolată anume cît mai în centru dejuna un îmbătrînit în ale scrisului, romancier cu faimă doar în cercul îngust al rudelor și al unei găști de adulatori întreținuți. El însuși era întreținutul unei familii încă încrezătoare în valențele epice ale nu prea tînărului epigon, soț-pește al unei coafeze plină de bani, analfabetă, dar mîndră nevoie mare de plonjonul ei matrimonial în apele — interzise altădată — mereu eclamptice ale intelectualității de rasă chiar incertă.

Cu toate că trecuseră cîțiva ani buni de cînd nu-mi mai călcase piciorul pe acolo, nu se schimbaseră prea multe lucruri. Gașca, aceeași ca și în anii trecuți, se afla la felul întîi : solilocul eroului caduc. Eclectism sadea !

Chelnerul împietrise plin de deferență la o oarecare distanță de grupul literaților. Într-un tîrziu i-am captat privirile. A părăsit cu greu Parnasul unde se credea și, apropiindu-se de mine, s-a postat într-o poziție de falsă amenitate.

— Să trăiți ! Nu v-am mai văzut de multișor pe la noi, a remarcat el, făcîndu-și de lucru printre pahare.

— Am fost bolnav, l-am informat.

— Ce-ați avut ? s-a interesat ipohondrul din el, tentat de dorința de a constata că și pe alții îi trădează trupul și spiritul.

— Ceva cumplit! Devenisem complet abulic... Bine că am scăpat!

— Şi cu ce v-aţi tratat?

— Cu multe, printre care am făcut chiar acupunctură cu ace mari... Şi toate astea doar pentru a-mi spori dărnicia faţă de dumneata. Adu-mi o listă, te rog! l-am băgat eu în viteză.

A dat ochii peste cap şi gîndindu-se doar la ultima parte a epicrizei mele s-a cărat rugîndu-se să nu fac vreo recădere sau, şi mai rău, să-i contaminez şi pe ceilalţi clienţi.

În lipsa lui m-am cufundat în ale mele. Eram curios să le ştiu reacţia după ce primiseră mesajul meu, pentru că eram sigur că înţeleseseră cum trebuie avatarul zeului indic. Amănuntul prin care „binevoitorul anonim“ lăsa să se înţeleagă că ucigaşul Rafaelei Manafu plecase din ţară îi va face să-şi rîdă superiori în barbă. Stilul meu deşucheat, inimitabil, nu-i putea înşela asupra provenienţei mesajului. Îşi vor da seama că nu plecasem nicăieri, că sînt prin preajmă, mişunînd bou liber pe imaş, că încercasem să le joc o fentă stupidă în stilul meu caracteristic. Mă vor hăitui, ca pe un vînat de soi, doar pe mine. Nu şi pe adevăratul Kamadeva. Tipul va face astfel, mai mult ca sigur, greşeala fatală datorită căreia va nimeri în braţele mele larg deschise să-l primească, pe el, şi, odată cu el, afurisitele acelea de timbre. Nu-mi păsa cîtuşi de puţin că vor tăbărî pe mine. Ştiam eu cum să scap de sîcîielile lor, căci, indiscutabil, nu vor fi atît de simplişti încît să mă aresteze mai înainte de a-mi şti legăturile.

Cu toate că eram îngropat în vise poleite cu aur, l-am văzut din chiar clipa cînd uşile automate au glisat de o parte şi de alta, lăsîndu-l să treacă. Mesteca gumă şi în mîna dreaptă învîrtea un lănţişor de aur ce i se încolăcea pe degetul arătător. Arăta bine. Degaja siguranţa cu care trăsese în piept generaţii întregi de fraieri.

S-a aşezat în faţa mea, m-a privit lung, zîmbitor, continuînd să mestece gumă şi să-şi învîrtească lănţişorul. Într-un tîrziu, a zis:

— Salut, Belea !

Nu m-am învrednicit să-i răspund. De cînd nu-l văzusem, i se accentuaseră și mai mult pungile de sub ochi și, pare-se, că și fesele îi alunecaseră cu cîțiva centimetri buni spre călcîie. I-am întins lista de bucate. S-a uitat la ea ca la un manifest subversiv, mi-a aruncat-o înapoi, și ridicîndu-și mîna dreaptă într-un gest degajat, a pocnit din degete. Parnasianul a venit trap, mirosind vînatul mare din bătaia puștii. L-a întrebat ce aveau de mîncare și cînd bietul om a dat să deschidă gura, așa cum îi era felul, nu l-a lăsat să continue, i-a făcut semn să tacă și și-a debitat imperial comanda dinainte pregătită :

— Eu unul vreau o porție de conopidă gratinată, un mușchi de vacă Welingtonn cu garnitură de ciuperci cu verdețuri și cartofi natur, tost, unt, salată Athénée, Couppe Jacques, banane, cafea. Atît. Bem ? m-a întrebat. I-am făcut semn că eu unul nu aveam de gînd să beau, dar că el putea să bea și o lagună venețiană dacă ar fi avut chef. Atunci — a continuat el — doar pentru mine, un Murfatlar 68.

— Dumneavoastră ? s-a aplecat și spre mine chelnerul.

I-am făcut semn să bifeze de două ori hieroglifele pe care și le scrijelise în misteriosul său jurnal de bord. A plecat purtînd în priviri importanța plină de responsabilități a unui ministru F.A.O.

Mi-am aprins o țigară și l-am privit în ochi pe cel mai decrepit suflet ambulant din cîte îmi fuseseră date să văd în viață. Mă trăgea în poză cu zîmbetul său impecabil de duracril. Habar nu avea de cît timp îmi doream, încă de pe vremea cînd acest dihor îmi plătise taxele de admitere la universitatea populară cu circuit închis, să fiu numit în mod oficial dentistul lui. Numirea întîrzia să apară, dar nu-mi pierdusem cîtuși de puțin speranțele. Mi-era doar frică să nu-l pedepsească alții înaintea mea, să-l pedepsească în ciuda faptului că zeul jegului sufletesc, poreclit Parandărăt, avea acoperire întotdeauna pentru jigodismele lui. Cu toate că ar fi putut fi acuzat de un întreg cearceaf de paragrafe ale

codului penal, pe Parandărăt nu-l prinsese încă nimeni cu ocaua mică, fiind mai blindat cu dovezi de fidelitate față de lege decît era un seif blindat cu plumb. Parandărăt era omul ideilor — și idei avea destule —, omul cu fonduri. Forțele de muncă aparținuseră mereu altora, celor cărora le revenise de fiecare dată responsabilitatea în fața legii. Parandărăt personal nu-și spurcase niciodată mîna. Cugetul îi era însă negru și cred că lui Scaraoschi cel dornic de un pui de lele gras la ceaun i se lungise limba de un cot așteptîndu-l. Cu toate astea nu m-aș fi mirat deloc dacă Scaraoschi Profănel s-ar fi pomenit că Parandărăt îi flutură pe sub nas o țiduiă eliberată de comenduirea iadului, țidulă atestînd că regele Scîrnă I era trimis la desfundat haznale — meseria cea mai nobilă de pe-acolo.

Simțeam nevoie de puțină destindere, așa că l-am întrebat :

— Cum îți merg afacerile ?

— Amestecat, a strîmbat el din nas. Nu mai e clientela de altădată.

— Nimic nu mai este ca altădată ! i-am zgîndărit eu păsul.

— Așa e ! a oftat. Orașul ăsta se împute din ce în ce mai tare. Ți-e frică să mai rupi și-o floare. Vigilență peste tot. Cinstea a devenit deviza tuturor. Ce să-i faci, vremuri de prigoană !

În ochi i se citea nostalgia hoțiilor d-anțărț. Învîrtindu-se, lănțișorul lui emitea un sîsîit ușor, de gînsac altist.

— Amanta ce-ți mai face ?

— Costă și aia din ce în ce mai mult, a zis el scîrbit, după care și-a supt un dinte. Am să mă însor, altfel nu mai rentează, a conchis el împingîndu-și falca înainte și clătinînd din cap.

Juca un teatru formidabil. Era în culmea gloriei lui, dar se îmbibase în așa hal cu sos Tartuffe încît nici un Nufăr din lume nu ar fi scos-o la capăt cu el. A dus la gură paharul umplut de chelner jumătate cu vin, jumătate cu lingușeli :

— Fericire !

— Sănătate ! mi-am urat, cu gîndul la cele prin care trecusem.

Ochii lui gălbui, de fotograf particular ros de toate reactivele sociale, au sclipit.

— Aşa e, şi sănătate !... E timpul să-ţi iei maşină, să scapi de îmbulzeală, de mitocănisme. Uite ce semne urîte îţi rămîn pe faţă dacă te transporţi în comun ! A golit paharul. Cumperi nişte aur ?...

Mi-am mutat privirile de la uşă la geam. Soarele începea să pălească. Mucegăise undeva departe, dincolo de norii gloduroşi. Mi-am adus aminte de Serena şi o undă de plăcere mi-a invadat tot trupul.

— Încă se mai poate trăi din prostia altora, filozofa comeseanul meu. Mult însă nu. Fraieri cotizanţi se mai găsesc, pe ici, pe colo, dar banii lor, mulţi, puţini, sînt din ce în ce mai greu de cheltuit...

M-am uitat drept în ochii lui şi l-am întrebat :

— Cunoşti pe cineva cu pasiuni cinegetice submarine ?

N-a clipit. Lănţişorul i se învîrtea, şuierînd, înainte.

— N-am aptitudini sportive, ştii doar. De ce întrebi ?

Am ridicat din umeri. Doream să-i pun şi alte întrebări, cînd pe uşă a intrat succesorul marilor detectivi. Mirosul nu mă înşela. Cu tot aerul degajat, mirosea de departe a copoi. Era un plăvan blond, înţolit ca în vestul de pe vremuri. S-o tolănit la o masă, departe de noi, şi a început să se binocleze prin sală, lăsînd să se înţeleagă că se uita după pipiţe. Ne-am încrucişat o clipă privirile. Avea o căutătură senină, binevoitoare. Sosise totuşi cam prea devreme. L-am lăsat în plata chelnerilor. Unul chiar începuse să se agite pe lîngă el.

Parandărăt, prea şmecher ca să nu prindă mişcarea, s-a întors şi el, aşa, ca din întîmplare, în direcţia unde mă uitasem.

— Auliu, a behăit el, da' ce ploaie vine-n urma ta, frate-miu ! Nici nu vreau să mă mai uit ! a zis, astupîndu-şi faţa cu degetele mîinilor răsfirate. Ceata de picoli tocmai acoperea geamurile. Inelele i-au scăpărat, reflectînd apele roşii ale draperiilor. Auliu, ce necaz a dat peste noi !...

Era un actor desăvîrşit. Mi-am îndreptat atenţia, fără să-l mai bag în seamă, asupra bucatelor. Am mîncat în tăcere, cugetînd asupra unei descoperiri făcută pe moment. Băgasem de seamă că cel mai rentabil fel de strabism este cel divergent, acela al dentiştilor şi al chelnerilor, căci numai ei reuşesc să ţi se uite cu un ochi în gură şi cu celălalt în pungă.

La vremea cafelelor l-am luat din nou la întrebări.

— Toarnă-mi nişte barosani care se ocupă cu filatelia, i-am cerut.

— De la noi ?

— Da.

S-a gîndit un moment, scobindu-se în dinţi. Încă nu venise vremea să-şi joace cărţile ascunse în mînecă. Şi-a aprins o ţigară şi odată cu fumul din gură i-au ieşit şi cîteva nume. Printre ele şi cel care mă interesa.

L-am întrebat, fără să-i dau voie să respire :

— Şi cam care dintre prietenii tăi s-a interesat, în ultima vreme, de timbre ?

— N-am nici un prieten în afară de tine ! s-a văitat el, ducîndu-şi mîna la inimă.

Nu l-am lăsat să-şi dezvolte splendorile de floare carnivoră. M-am răstit la el :

— Numele lor !

Nu m-a băgat în seamă. Era, credea el, stăpîn pe situaţie.

— Chiar şi al ălora din... provans ? s-a ghiduşit el.

— Nu. Mă mulţumesc cu indigenii. În ceea ce mă priveşte, străinătatea nu are nici un amestec. Încă.

Şi-a dat seama că venise momentul să mă fenteze. A grohăit :

— Am nişte poze !... O minunăţie ! şi-a sărutat el vîrful degetelor. Numai fete una şi una ! Va trebui să cumperi şi tu un set.

I-am prins din zbor, cu degete cu tot, lănţişorul care se învîrtea ca o mică elice. I-am dus arătătorul mîinii drepte într-o poziţie de extensie forţată, apăsîndu-i falangina cu policele meu, mai-mai să i-o dau peste cap. De durere a chiţcăit slab.

— Idiotule ! i-am șoptit în ureche. Te-aștept de-atîta timp să-ți plătești datoriile, și-acum tot tu faci pe nebunul ? Numai dobînzile dacă ți le-ai plăti și tot aș duce-o împărătește !

I-am dat, scîrbit, drumul la deget. Simțeam că ar fi trebuit să-mi dezinfectez mîinile.

— Nu cred să ai o chitanță semnată de mine ! a ricanat el.

Își recăpătase demnitatea prea puțin șifonată. Avea de gînd chiar să o facă pe durul. Îi trecea prin minte — îi citeam în priviri — să încerce chiar să-mi dea o palmă.

— Cînd m-ai învățat să fur, i-am scuipat în obraz, eram prea mic ca să-ți cer să-mi semnezi chitanțe !

— Dar dacă ai învățat să pretinzi așa ceva, a șoptit el scîrbit, lucrul mi se datorează ! Și-a intrat apoi în rolul preferat : Nu cumva, mucos încă plin de caca la fund, crezi că am uitat zilele cînd mureai de foame și n-aveai sfanți să-i cumperi nici măcar gaura unui covrig gagicii ăleia pe care, mai pe urmă, ai fost îndeajuns de fraier ca s-o iei de nevastă ? Cine te-a luat de pe drumuri, cine ți-a dat să mănînci, cine te-a înțolit, cine... ?

Am dus un deget la buze. Putea să o țină așa pînă diseară.

— Sst !

De indignare căscase ochii mari. A tras aer în piept, a strîns din pleoape, și a dat să zică ceva.

— Sst !... Că m-ai împins spre delincvență și spre porțile pușcăriei, mai treacă-meargă. Că din cauza ta, înfierat cu fierul roșu, oriunde am încercat să fiu om am trezit atîtea suspiciuni încît mi s-a făcut lehamite și am renunțat să-i mai fac și pe alții să mă creadă bun, mai treacă-meargă... Dar că mi-ai siluit nevasta și că nu sînt sigur al cui este copilul pe care l-a născut, n-am să-ți iert niciodată !

Rămăsese înmărmurit. L-am auzit cum își oprește cu limba omușorul care i se bălăngănea în gît dînd semnale disperate de alarmă. Nu bănuise că știam, că știusem în tot acest lung timp în care dorisem să-l omor în fiecare zi. Puteam să-l omor însă pe tatăl singurei

ființe pe care o iubeam pe lume? Puteam să-l omor chiar dacă aveam mari îndoieli asupra faptului că tatăl copilului ar fi fost jigodia din fața mea? Bineînțeles că nu!

Arăta jalnic. Insensibil la raționamentele pe care eu mi le făcusem ani în șir, ar fi pus, dacă ar fi fost în locul meu, să fiu ucis ca un cîine turbat. Acum îi era o frică de moarte că am să procedez la fel. Credea că aflasem de abia acum. Pe față i se citea o spaimă imposibil de ascuns. M-am bucurat.

Am aruncat o privire asupra sălii. Parandărăt mă dezgustase îndeajuns. Plăvanul cel blond intrase în vorbă cu o damă. În ceea ce mă privea, se făcea că plouă. Marele orator și necunoscutul maestru al epicului românesc o ștersese, luîndu-și cu el șleahta de delatori publici ai talentului său.

Mi-am aprins o țigară și am sorbit o gură din cafeaua care se răcise. În alte împrejurări, Parandărăt ar fi fost ultimul om la care aș fi apelat. Iată însă că viața mă punea din nou față în față cu acest găinaț al societății. Mi-era greu să recunosc, aveam însă nevoie de el și de relațiile lui cu lumea interlopă a Bucureștiului.

I-am întins un pix și o foaie de hîrtie.

— Numele care mă interesează, te rog!

A părut surprins. Parcă de abia acum înțelegea cu adevărat ce-i ceream. A mîzgălit ceva pe hîrtie și mi-a întins-o.

— Ține cont — a murmurat el obosit — că nu sînt atotștiutor. Indivizii ăștia s-ar fi putut amesteca în afacerea Manafu doar cu mare probabilitate.

— Știai deci? A zîmbit modest. De cînd?

— De cum ai pomenit de timbre.

M-am mirat și eu de faptul că avusesem impresia că nu ar fi știut ce urmăream. Unul ca el, băgat pînă în gît în murdării de tot felul, era musai să știe tot. Parandărăt era unul din principalele canale colectoare ale scursorilor orașului.

Am băgat hîrtiuța, fără să o citesc, în buzunar. Același lucru a făcut și el cu pixul meu. Devenise o obișnuință să-și însușească ce nu-i aparținea.

— Dă-mi un fir sigur! i-am cerut.

S-a uitat la mine cu niște ochi tîmpi, cum îi avea atunci cînd era sincer.

— N-ai să fii mulțumit dacă ai să tragi de firul ghemului pe care ți-l dau eu!

— De ce, pentru că duce într-un loc cu verdețuri, unde nu este durere, nici întristare, nici suspin?

Și-a ales cea mai frumoasă banană și a desfăcut-o de parcă ar fi umblat cu un nou explozibil.

— Desigur, și cimitirul e un loc liniștit. Nu acolo te sfătuiesc însă să te retragi. Din cîte miros eu, jocul în care ai intrat e un joc nou pentru tine și regulile lui nu te văd în stare să le pricepi. Nu te văd trecut pe foaia de arbitraj nici măcar rezervă... Nu, n-am nici un fir sigur! Încearcă cu numele pe care ți le-am dat. Amatori ar mai fi. Alți făptași însă, în afara celor de pe hîrtie, nu!

Îl credeam. Nu-mi rămînea decît să o caut singur pe Ariadna.

— Ești cu mașina? l-am întrebat, cu gîndul la copoiul cel blond.

Tipul trecuse cu dama lui la lucruri compromițătoare de-acum. Avansase cam prea repede în grațiile ei, încît trucajul lor sărea în ochii oricărui prost.

Parandărăt se făcea că nu auzise ce îl întrebasem. M-am răstit la el, explicîndu-i că trebuia să renunțe la talentele lui de mare artist, că trebuia să dispară discret, să-și tragă mașina în spatele Bisericii Albe, să lase cheile în contact și să plece acasă cu un taxi, căci, la urma urmelor, băuse cam mult.

Înțelesese tot, cu o mică nelămurire însă, nelămurire pe care și-a exprimat-o pe loc:

— Pe mine nu mă plătește nimeni?

M-am uitat urît la el. Și-a dat seama că, din dorința de a-mi fi pe plac, supralicitase. Dorise să dea de înțeles că redevenisem amici, că totul fusese uitat între noi și, prin urmare, i se cuvenea o plată pentru ceea ce făcea pentru mine.

Făcusem din miez de pîine un guguloi. I l-am aruncat în față cu o îndemînare de fost campion la scuipat

printre dinți și la alte încercări unde se cere să fii bun chitaci. Pornit dintre degetele mele ca un bondar chior, guguloiul l-a nimerit drept între sprîncene. I-am ținut o ultimă cuvîntare :

— Te sfătuiesc să te ferești din calea mea. Să nu încerci să-mi pui bețe în roate. Să-mi dai mai degrabă ajutor, căci s-ar putea să mai am nevoie de tine. Și-acum, cară-te !

A plecat părînd povîrnit de atîtea evenimente cu răsunet nefast asupra sa. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că mă va mușca de fund cu prima ocazie. Rămas singur, mi-am concentrat atenția asupra copoiului. I-am cerut chelnerului să-mi facă nota. Drept recompensă pentru faptul că nu îl jignisem oferindu-i bacșiș, l-am rugat să-mi aducă o cafea comandă specială. Mare, fierbinte și amară, ca o iubire între un amărît și o amărîtă, care, în final, află cu stupoare că de fapt ei doi sînt : el bunicul și ea nepoata lui.

Pînă venea cafeaua m-am gîndit la greutățile vieții și mi-am descojit și eu o banană. Viața e ca o banană. După ce ai mîncat-o te încurci de coaja ei.

Am oftat. Ceea ce îmi dorisem se împlinise. Îmi fusese luată urma, chiar mai repede decît sperasem. Dar nu datorită mesajului citit de Malvina aveam eu acum fericita plăcere de a fi ținta unui lasou de cireadăman, ci pentru că îmi știuseră vadul de altădată, și primul telefon dat de la recepția hotelului, după ce îmi făcusem apariția în hol, sunase pe masa miliției.

VI. GHINIOANE CÎT CUPRINDE

„Tremur viața me, nu mai putem merge cafine".

I-am făcut semn unui picolo să se apropie. Părea un puști dezghețat. I-am întins două hîrtii noi-nouțe de zece lei și, brusc, m-am văzut escaladînd în ochii lui ierarhia treptelor sociale mai repede decît ar fi urcat un șerpaș în turnul Mitropoliei. L-am luat repede, pînă nu-i scădea presiunea cu care îmi umflase balonul:

— Tinere, ar fi bine să dispar în mod miraculos de aici. Pe urmele mele e una ce ține morțiș să se mărite cu mine. Știi vreo altă cale de ieșire în afara celei tradiționale ?

A căzut pe gînduri. Gîndea însă la cu totul altceva decît la calitățile mele volatile. Pe el îl interesa cu cît se scumpiseră transporturile. Ce să-i faci, curiozitate de copil ! I-am echilibrat acul busolei după care învăța să se orienteze în viață, adăugîndu-i rotundului său buget și polul lipsă. Acum îi puteam cere orice, chiar și să-mi coboare geamul din spatele draperiei lîngă care eram postat.

Am aruncat o privire spre masa blondului Păsări-Lăți-Lungilă. Marele detectiv își lua la revedere de la dama cu care dejunase. Se credea stăpîn pe situație și se căra cu cugetul împăcat să se posteze la pîndă undeva prin fața hotelului. În urma lui, mirosul de naftalină cazonă a persistat mult timp.

Cînd am simțit că mă ia cu frig de la picioare, m-am prefăcut că îmi cade batista. M-am aplecat după ea, dar am uitat să mă mai ridic. M-am strecurat în dosul draperiei, fără să o fac să fîlfîie prea tare, am încălecat

geamul intrat în pămînt pînă la nivelul unui pîrleaz accesibil de sărit oricărei femei, și am dispărut în întunericul de afară.

Am găsit mașina lui Parandărăt — un Taunus bine îngrijit — la locul fixat. Eram doar în costum — haina îmi rămăsese la garderobă — și frigul mă pătrunsese deja pînă la os. În două ore crescuse un pui de frig cît alții în două ere glaciare.

Am deschis portiera și m-am așezat la volan. Mi-am suflat în palme și am întors cheia în contact. La gîndul că un timp voi rămîne fără palton, am oftat. Strada era pustie. Am băgat în viteză, mă pregăteam să accelerez și să o șterg din loc, cînd am simțit că cineva din spate mă bate pe umăr. Am întors capul și, în clipa în care mi-am pus brațul drept pe speteaza banchetei, o brățară de oțel mi-a încolăcit șerpește încheietura pumnului.

— Consideră-te, din clipa asta, arestat ! a cloncănit un glas înfundat.

Am aprins plafoniera. Era cît se poate de bolovănos în priviri. Părea degajat și animat de un pronunțat spirit de *fair-play*. Semăna cu unul gata să aplice o frecție unui picior de lemn.

— Nu mi-am închipuit să fiți atît de bătuți în cap încît să mă arestați. La ce vă ajută ? l-am întrebat, zîmbind amar.

Mi-a făcut semn să nu complic lucrurile. Am stins lumina și el mi-a poruncit, exact cu tonul uzitat în astfel de situații :

— Mișcă !

— *Yes, sir !* am răcnit. Unde ?

— Calea Vic...

N-a mai apucat să-mi spună și numărul. Eram încă întors spre el, și cordonul ombilical care ne lega era tocmai bun pentru ceea ce-mi pusesem în gînd să-i fac. L-am apucat cu mîna dreaptă de guler, cu stînga pe după ceafă, m-am opintit, și l-am răsturnat, cu toată indicația de *long vehicle* pe care i-o agățase maică-sa de fund, peste banchetă. A venit pe locul mortului cu

capul în jos și cu picioarele în sus. Am ambreiat brutal, cauciucurile au scos un țipăt scurt, tulburînd liniștea străzii, și am pornit încet, ca la promenadă, spre Snagov.

Se redresase rapid. Simțeam că dacă ar fi avut libertate de mișcări mi-ar fi rupt oasele. Nu-mi putea face însă nimic. Înțelesese că eram în stare să comit și prostii. Și-a lăsat mîna stîngă în voia mea. Brațul începuse să-mi amorțească. Cu toate că țineam amîndouă mîinile pe volan, conduceam mai mult cu mîna stîngă și cu genunchii. Cei cîțiva centimetri de lanț ne incomodau pe amîndoi. La fiecare mișcare mai violentă — și avea el grijă să facă, din cînd în cînd, o astfel de mișcare — cătușa mi se strîngea, singură, cu încă un zimț. Lui ce-i păsa, doar își trăsese pe mînă o brățară știrbă!

Și-a ales o poziție cît mai comodă, și-a tras pălăria peste ochi, și-a mormăit:

— Vezi, ai grijă, trezește-mă și pe mine cînd ajungem!

— *Yap!* am țipat, cuprins de o admirație fără seamăn față de miștoul americănesc pe care îl afișa.

Aș fi fumat o țigară, dar nu aveam cum. Am dat drumul la radio. Un macaronar îi dădea, pe unde medii, cu: „Amore, scuza mi, amore, baccia mi. Arividerci, amore mio, io amo te!" Ordinea: scuză-mă, sărută-mă, zi-mi pa, căci te iubesc!, era, cel puțin, hazlie. O optică pur masculină. Bravo ție, macarone! Cum faci?

Mergeam la limita vitezei legale. Odată însa scăpat de interdicții de viteză, am apăsat acceleratorul pînă cînd mi-am lipit pingeaua de podea. Vibrațiile fine ale motorului și felul în care pedala cedase sub picior mi-au amintit de momentul solemn cînd un funduleț neexperimentat de copil primește primul său supozitor.

— Cum te-ai prins de figură, tipule? l-am întrebat. Nici un răspuns, zăcea, mai surpat, în colțul lui. Hei, înțelepciunea pămîntului!...

— Gura! a mîrîit.

Nu aveam însă de gînd să tac. Era neapărată nevoie să-i incit, și mai mult, spiritul sportiv. L-am întrebat:

— De cînd e modern să te afișezi în compania unor doamne plătite de stat cu solde barosane?

A foit. Se pare că înţepasem unde trebuie. N-a scos o vorbă însă. Lăsa impresia că se cufundase în vise. Dreptul lui! Toţi visăm. Şi bogaţi şi săraci. Din punctul ăsta de vedere e mai bine să fii sărac. Ai voie să-ţi memorezi visele. Pe cînd bogatul e obligat să şi le uite. Dacă şi-ar îndeplini toate visele, ar ajunge din nou sărac. Asta înseamnă ca fiecare să-şi cunoască lungul nasului — optimul necesar, cum se zice astăzi.

Am închis radioul. Îmi distrăgea atenţia.

— Nu simţi lipsa conversaţiei, nu-i aşa?

Şi-a ridicat cu un bobîrnac borul pălăriei şi mi-a aruncat o privire rece, dispreţuitoare.

— Tipa era străină, a catadicsit, totuşi, să-mi spună.

Am fluierat de încîntare.

— Străină de ce?

Nici o vorbă. Obosise. Căscase de trei ori şi, gata, obosise. Am luat-o de la capăt. Tema îmi plăcea.

— Dumneaei o fi fost Văduva Veselă!... În veci neconsolată, văduvă, vînd una pereche regrete în bună stare.

Şi-a îndreptat trupul, s-a întins doar cît îi permitea lanţul, şi-a clămpănit, flegmatic:

— Tacă-ţi fleanca!... Mă oboseşti.

— Sînt curios, am pus eu în ac o rîmă mică, sînt curios să ştiu ce-mi puneţi în cîrcă?

— Fleanca.

Mi-am ieşit din pepeni. Am smucit de lanţ.

— Uite ce-i, copoiule, mă calci pe nervi! Cineva, pe care nu-l cunoşti, într-o astfel de situaţie, ţi-ar spune: „Hai sictir!"... Te zbaţi degeaba. N-ai să-ţi poţi înfige în nici o parte a corpului meu dinţii tăi deja paradontotici!

Îmi ascultase micul discurs în tăcere. S-a căutat cu o singură mînă prin buzunarele scurtei sale îmblănite şi şi-a aprins o ţigară. Mult timp n-a scos nici o vorbă, părea că uitase de mine, de aceea am fost mirat să-l aud zicînd:

— Cred că am să te caftesc cu o mare plăcere! *A smart guy, a realy smart guy!*

În lumina sidefie a aeroportului Otopeni i-am văzut cu coada ochiului cuțitoiul acela formidabil vîrît în carîmbul cizmei stîngi.

— Ce faci cu ăla, l-am întrebat, tai moțul la curcani ?

Nu înțelesese la ce mă refeream. I-am arătat cu mîna.

— Las-o moartă ! a murmurat.

Era îngrozitor de sigur.

— Și ce legi ziceai că am încălcat ?

— Toate.

— Legile sînt ca marcajele unei șosele, am zîmbit eu strîmb. Ca zebrele pe unde sîntem siliți să traversăm. Ai călcat pe-alături, gata, te-ai ars, suferi rigorile legii. Te-ai gîndit cîți nevinovați au murit călare fiind pe chiar zebrele astea ?

— Găsește-ți locul unde vrei să ne disputăm întîietatea, și, hai, s-o terminăm odată !

— Ce știi tu despre mine, copoiule ?

— Că-ți place noroiul și că te-ai bălăcărit destul în el.

Am ales un loc cît mai ferit. Eram undeva pe malul Snagovului. Lumina lunii ne era de ajuns. Am deschis portiera și l-am tras, furios ca un cîine turbat, afară. Ne-am oprit față în față, cu brațele întinse, trăgînd fiecare de cîte un capăt de lanț. Nici dacă mi-aș fi uitat mîna între fălcile unui crocodil nu m-ar fi durut la fel de tare. L-am tras spre mine și mi-am înfipt mîna în pieptul lui. Aproape că ni se atingeau fețele.

— Din motive fără rost să ți le explic — i-am aruncat în obraz — n-am nici un chef să te urmez acolo unde ți-ai propus să mă duci. Așa că am de gînd să mă împotrivesc la arestare !

Rămăsese calm. L-am îmbrîncit înapoi. Mi-a făcut semn să încep.

— Dă-i drumul ! m-a invitat.

L-am privit în albul ochilor și i-am zis :

— „Nu te încrede-n harul tău orbește. Rău folosit cuțitul se tocește !“... Își pierduse răbdarea. Fremăta. O chestie din Shakespeare, dar n-ai tu de unde să știi așa ceva, cuțitarule !...

M-a privit lung, zîmbitor, și a făcut apoi un lucru neașteptat. Și-a scos cuțitul — o lamă lungă și grea, numai bună pentru un fier de plug —, l-a cîntărit cu mult regret în palmă și, cu un gest hotărît, l-a aruncat în tulpina unui copac. S-a înfipt frumos. Copacul, un ulm tînăr, a vibrat îndelung, bîzîind ca un tăun înfuriat.

Eram cu ochii încă după cuțit, cînd m-a pocnit scurt, cu genunchiul între picioare. Lovitura m-a încovoiat. M-am îndreptat însă sub forța teribilă a unui alt genunchi dat în plină figură. Noroc că aveam încă tifon în nas, tifon care a atenuat mult din forța loviturii, altfel azi aș fi avut în loc de nas un bujor mănat.

M-am aruncat în genunchi și i-am placat picioarele. A căzut pe spate. M-am prăvălit peste el, strivindu-l sub mine. Directa de stînga cu care l-am nimerit la bărbie i-a mutat falca din loc și l-a făcut să regrete că îi căzuseră dinții de lapte. Urma să scuipe dinți pe care doar proteza îi mai înlocuiește. Mă pregăteam să-i aduc falca la loc cu un dos de labă. A fost însă mai rapid și m-a lovit cu muchia palmei peste beregată. Mai încercam încă să nu-mi înghit limba cînd m-a azvîrlit de pe el. În cădere mi-am refracturat coasta, necaz de care aproape uitasem.

Ne-am rostogolit unul peste altul, cărîndu-ne nenumărate lovituri și încercînd să ne strîngem de gît. Mi-am dat seama că era, ca și mine, stîngaci. Jucam, oarecum, de la egal la egal. El avea brațul stîng imobilizat de cătușă, eu de rana care mi se deschisese de la primele lovituri. Forța îmi scădea văzînd cu ochii.

S-a repezit în umărul meu ca un lup tînăr dornic de supremație în haită și lovitura pe care am încasat-o în ureche n-a fost decît un preludiu. Urechea, biată foaie de varză încrețită, a început să-mi țiuie ascuțit. Upercutul parat cu bărbia m-a aruncat înapoi și dacă în spatele meu nu s-ar fi nimerit un copac aș fi căzut. Apoi a început să mă piseze cu meticulozitate, școlărește. Un upercut la plex, un umăr în figură. Un upercut la plex, un umăr în figură... La fiecare lovitură icnea, parcă ar fi crăpat lemne.

Mă înmuiasem aproape de tot. Eram mîndru însă. Rezistasem destul de bine. Fără coasta fracturată, fără rana din umăr, simțeam că l-aș fi putut învinge. Mă pregăteam să mă resemnez, cînd, fără să-mi dau seama cum, am nimerit cu mîna peste ceva rece. Era chiar cuțitul lui. În rostogolirile noastre ajunsesem lîngă ulmul în care îl aruncase. Am rămas o secundă paralizat de șansa ce mi se ivise. Probabil că și el își dăduse seama de schimbarea petrecută în mine, pentru că și-a oprit din zbor lovitura de sfîrșit. Părea că presimțise pericolul. Rămăsese în așteptare, atent, cu ochii ațintiți undeva în întuneric.

L-am lovit, și țeasta i-a crăpat ca un pepene scăpat pe ciment. Fusese un gest reflex, un gest regretat imediat. Nu dorisem nici să-l lovesc atît de tare. Pe mine o lovitură ca aceea m-ar fi amețit doar. Oasele sale prea tinere nu rezistaseră însă.

L-am prins în brațe. Cîntărea enorm. Mi-am dat drumul să cad în zăpada mocirlită și am rămas să zac pe spate cu ochii în înaltul cerului unde începuseră să sclipească primele stele. Gîfîiam ca un ogar după o cursă epuizantă. Adevăratul copoi, prăvălit lîngă mine, părea mort.

În jurul nostru era o tăcere deplină. Peste pojghița de gheață a lacului luna trăsese o punte de argint.

Revedeam în minte, în imagini seriate, ultimele secvențe ale luptei. Îmi stăruia în gînd momentul cînd capul celui de lîngă mine căzuse pe spate, cu gîtul parcă frînt. Genunchii i se înmuiaseră și mîna liberă îi bătuse aerul într-o unică mișcare spasmodică. Eram sfîrșit. Viața mea ar fi devenit un chin perpetuu dacă acest gentleman ageamiu ar fi făcut imprudența să moară.

Nu, nu sînt rău! Dacă aș ști că încă mai există, m-aș întoarce oricînd pe mizera stradă a copilăriei mele și aș căuta, din ulucă în ulucă, poarta curții mele. Aș intra în casă, mi-aș schimba hainele rămase prea strîmte și aș ieși din nou în stradă — altul. O, de cîte ori nu încercasem să fac întocmai! De fiecare dată mă alungaseră însă foștii mei vecini. Ei, și nu alții, aruncaseră în mine cu bolovani, ca într-un cîine nedorit.

Cînd pulsul mi-a revenit la normal, şaisprezece bătăi într-un sfert de minut, m-am ridicat cu greu în genunchi. Am încălecat peste trupul fostului meu adversar şi i-am descheiat nasturii scurtei. I-am căutat cu o mînă tremurîndă, schelălăind de emoţie, bătăile inimii. Se simţeau foarte slab, dar, oricum, se simţeau. O cascadă de bucurie mi-a invadat sufletul.

I-am căutat cheile cătuşelor în toate buzunarele. Nu erau nicăieri. Am repetat manevra pînă am simţit că mă prostisem. De ciudă îmi venea să urlu. Am început să-l înjur pentru sinistra sa infatuare. În căutarea unei, imposibil de găsit, unităţi de măsură a propriei valori, acest Enkidu bălai, cîntărind o tonă, îmi dădea — pe lîngă faptul că putea să moară din clipă-n clipă inutil — planurile peste cap. Dacă nu găseam rapid un mijloc de a ne separa, aş fi fost silit să mă predau primului miliţian întîlnit în cale.

L-am luat în spinare. Sub povara greutăţii lui mi se îndoiau genunchii. Numai eu ştiu cum am ajuns la maşină şi cu ce eforturi inimaginabile am reuşit să-l vîr înăuntru. I-am luat capul în poală şi tot drumul l-am îndemnat în toate chipurile să nu moară. Ajunsesem să-l şi implor.

Goneam. Nu-mi păsa de nimeni şi de nimic. Zimţii de oţel ai cătuşei îmi ajunseseră aproape pînă la os. Umărul şi coasta mă dureau îngrozitor. Eram confuz. Nu ştiu ce aş fi simţit dacă ne-ar fi oprit o patrulă a miliţiei. O mare uşurare sau gustul amar al eşecului mi-ar fi coclit sufletul ?

Treceam ca o nălucă prin sate ce se pregăteau de culcare. Era ora opt. Am avut noroc. Nu ne-am întîlnit cu nimeni, nici un miliţian nu a fost curios să ştie motivul goanei noastre nebuneşti.

Am oprit în dreptul primului şantier întîlnit. În faţa intrării am început să clacsonez. Prelung. Minute în şir. Mă pregăteam să plec, cînd din umbra nopţii a apărut — slavă Domnului ! — paznicul. Era buimac, nu se dezmeticise încă din somnul tras pe undeva pe la căldurică. L-am lăsat să se apropie, orbit de lumina farurilor, am coborît geamul şi l-am luat scurt :

— De ce dormi, bă, netrebnicule ? Ai ?

A dat să zică ceva. Nu l-am lăsat. Trebuia să fiu iute, foarte iute. Trebuia să termin cu el înainte de a-şi acomoda privirile, înainte de a mă vedea la faţă.

— Foarfecă de tăiat fier-beton aveţi ?

— Da, a bîiguit el, nepricepînd nimic.

— Unde, suflete adormit ?

— Acolo, în dosul barăcii ăleia !

— Fă-te mai aproape, să-ţi iau numărul !

Cînd s-a apropiat destul, l-am prins de reverele dolmanului, l-am tras spre mine şi l-am pocnit cu capul de partea de sus a portierei. A căzut, complet năuc, pe marginea drumului.

Prin tot felul de hîrtoape am ajuns şi în spatele barăcii pe care mi-o arătase paznicul. Mi-a fost mult mai uşor să-l scot din maşină decît îmi fusese să-l bag. Am lucrat cu o viteză cosmică. Mi-a trebuit toată forţa ca să tai, dintr-o poziţie caraghioasă, nenorocitul acela de lanţ.

Apoi totul a decurs ca într-o joacă. L-am luat din nou în spate — acum mi se părea mult mai uşor —, l-am aşezat în portbagaj, şi am plecat din locul acela atît de periculos. Paznicul îşi revenise. Era însă ameţit rău. Habar n-avea ce i se întîmplase. Stătea clătinîndu-se în mijlocul drumului. I-am pus faza mare în ochi şi pînă în dreptul lui am claxonat disperat. Mă pregăteam să frînez şi să mă dau jos la el, cînd, în ultima clipă, s-a ferit, aruncîndu-se într-o parte.

La Casa Scînteii am oprit undeva în umbra zidului în spatele căruia era Spitalul C.F.R. nr. 2. L-am scos din maşină. Trăia. L-am luat din nou în spate şi l-am cărat în aşa fel încît oricine m-ar fi întîlnit ar fi crezut că duc în circă un beţiv. În căsuţa portarului ardea o lumină slabă. L-am lăsat în dreptul portiţei de intrare. Am căutat destul de mult pînă am găsit un pietroi convenabil. M-am suit la volan şi în dreptul căsuţei portarului l-am azvîrlit în geam. Am şters-o din loc doar cînd uşa s-a deschis şi în prag a apărut precipitat un om.

Luminile oraşului m-au liniştit. Încet, încet, pulsul mi-a revenit la normal din nou. Mi-am aprins o ţigară,

o țigară pe care mi-o dorisem de foarte mult timp. O țigară nemaipomenită. O havană Partagas. Mi-o însușisem, împreună cu alte cîteva, de la copoi, ca pradă de război. Se vede treaba că doar cu atît se alesese de la cea pe care o asemuisem cu Văduva Veselă. El unul nu va mai avea multă vreme nevoie de astfel de lucruri. M-am uitat la ceas. Dacă totul ieșise bine, probabil că acum urmașul Cavalerului Tristei Figuri își fuma liniștit pipa pe care i-o vîrîseră pe gît doctorii de la reanimare.

Am tras încă un fum din splendoarea de havană, groasă cît un deget de analfabet. Tubul de aluminiu în care zăcuse aveam de gînd să i-l fac cadou lui Piele Iute. Cine știe ce mașină diabolică de recoltat gulii ar fi reușit să facă el din tubulețul acela.

Începuse să ningă. Iarna, pictorul mohorelii citadine își făcea simțită din nou prezența. Rana din umăr îmi sîngera ușor. Dacă respiram ceva mai adînc, coasta ruptă îmi dădea dureri insuportabile. Mîna dreaptă îmi înțepenise de tot. Sufeream cumplit.

Piele Iute zăcea în viziunea lui, hibernînd. Mi-a deschis ușa cu greu. Am tăbărît peste el fără să-i las posibilitatea să se gîndească dacă era bine sau nu să mă primească în bîrlogul lui. În cămăruță era o căldură umedă, de paie rîncede, și un fum subțire, ca aburul ce se ridică în diminețile răcoroase de toamnă din bălegarul împrăștiat pe cîmp.

Mi-am întins mîna sub ochii de pechinez ai lui Piele Iute.

— Desfă-mi iute scula asta prețioasă ! m-am răstit la el.

— Halal curea de ceas ! a bălmăjit el, bîțîind caraghios din cap.

Am dat drumul la radio. Eram sigur că se ascultă pe la uși.

— Grăbește-te ! am răcnit. N-am chef să-ți leșin în brațe !

S-a apucat de lucru. Mi-a operat cătușa cu mîini precise, de falsificator de bani. Era de mirare cum încordarea cu care lucra îl oprise să se mai bîțîie.

— De ce te-ai retras? l-am întrebat. Ai avea încă talent!

— Nu mai rentează, a clătinat el din cap, dezamăgit. Ce să mai furi acum? Nici plăpumile nu şi le mai scot afară, pe frînghie. Azi hoţi sînt nişte găinari mititei!

Cătuşa a clacat cu un sunet sec, metalic. Am simţit o uşurare imensă. Mi-am spălat rana într-un lighean murdar, la firicelul de apă pe care Piele Iute mi-l turna dintr-un borcan ciobit. Zgîrcitul de el nu avea nici o moleculă de alcool prin casă, aşa că mi-am înmuiat batista în propria mea urină şi mi-am înfăşurat cu ea încheietura zdrelită.

Piele Iute îşi făcea de lucru, bîţîind, pe lîngă radio. Pe masa sa de lucru erau aparate de tot felul. Ai fi putut crede, privindu-le, că te afli într-o rachetă gata să-şi ia zborul spre ţara lui Fricandulis, fiul lui Hui-Ahai.

— Ei, gata vocile? l-am întrebat.

A tresărit şi a început să tremure şi mai tare. A început chiar să se bîlbîie.

— Să vezi...!

— Ce să văd? l-am întrebat crunt, presimţind o murdărie.

— Banda... E aşa cum ţi-am dat-o. Nou-nouţă. Curată. Nu-i nimic înregistrat pe ea, nici măcar plînsul universului.

Am dat radioul şi mai tare şi i-am ars lui Piele Iute o palmă răsunătoare. „Plînsul universului"!... Am căscat.

— Lasă-te de glume! l-am sfătuit. Ţi-am promis că-ţi dărîm şandramaua, vrei să mă ţin de cuvînt?... Nu mai vezi nici un ban de la mine.

— Ştiam că n-o să mă crezi, a şoptit el speriat. Nu joc însă teatru, crede-mă! Nu vreau nici un ban. Pur şi simplu mi-ai adus caseta goală.

— Sper că nu mă duci cu zăhărelul? am zis, căzînd pe gînduri.

Şi-a dat cuvîntul de fost hoţ că nu. Ce ghinion! Din cauza unei neatenţii — cine ştie ce buton uitasem să apăs?! — banda se învîrtise în gol. Cea mai mare speranţă a mea se prăbuşise, irosită de o neglijenţă stupidă.

Mi-am reaprins havana care mi se stinsese între dinți. I-am căutat ochii și l-am întrebat :

— Te pricepi la timbre ?

— Nu.

Răspunsul venise instantaneu, rostit pe un ton neutru.

— Ai însă idee de furturile de timbre comise în ultima vreme ?

— Habar n-am ! a zis el, privindu-mă în ochi.

— Numele Manafu îți spune ceva ?

— Manafu, Manafu ! și-a schimonosit el caraghios fața, încercînd să-și aducă aminte. Da, da !... Mi-am adus aminte ! Timbre în valoare de milioane de lei. S-a mai încercat un furt asupra lor... Nu te sfătuiesc să te încumeți. E imposibil să le scoți din țară, și chiar să le comercializezi, dacă, să zicem, ai reuși să le treci granița. Ar trebui să iei legătura cu rechinii filateliei mondiale. Și ăștia te-ar hali cît ai zice peşte. În țară n-ai cui le vinde...

— Oprește-te, moară stricată ! Cum îi zice ăluia de-a încercat, pe vremuri, isprava ?

— Nu știu, a ridicat el din umeri.

— **Ești sigur ?**

— Cît se poate de sigur.

Am pufăit din țigară și i-am aruncat fumul în nas.

— Ce sumă ți-ar stimula memoria ?

— Nu i-am știut niciodată numele, zău, crede-mă !

Părea sincer. Nu aveam nici un motiv să-l suspectez că ar minți.

Ne-am luat la revedere și eu am plecat. Înainte de a apuca să mă gîndesc la altceva, mi-a trecut prin cap că bătrînețea e pedeapsa tuturor greșelilor noastre. O pedeapsă inutilă.

Am găsit un telefon ascuns într-un gang întunecos. Am băgat o fisă în aparat și am format numărul pe care îl învățasem pe de rost dis-de-dimineață.

— Da, mi-a răspuns o voce plictisită.

— Mă mai aștepți ? am întrebat după un moment de tăcere.

— Unde ești ? a întrebat vocea, căpătînd subit un vădit interes.

— Pe lîngă tine.

— Şi ce faci, nu vii ?

— Ba da.

— Hai odată !

M-a cuprins o plăcere buimacă şi aproape am uitat de toate relele. Am închis şi pînă la Athénée Palace am zburat. Prin faţa intrării se preumbla un general plin de fireturi. I-am făcut semn să se apropie.

— Vrei să cîştigi ceva supranormativ ? l-am întrebat.

— Dă-mi pace, omule ! a zis el circumspect. N-am timp de şmecheri !

Mă taxase drept bişniţar sau, mai ştii, proxenet. I-am întins fisa şi o hîrtie de o sută de lei.

— Adu-mi şi mie, te rog, plapuma ! i-am zis. În drum fă-mi rost de un braţ de trandafiri. Opreşte-ţi şi tu unul şi înţeapă-te cu spinii lui în palmă. Poate-ţi schimbi linia norocului !

A luat suta scîrbit, parcă ar fi fost falsă şi a dispărut. Borfaşi ca mine mai văzuse el grămezi-grămezi dînd roată prin preajmă. Ce-ar fi zis însă să mă fi văzut în toată splendoarea mea ? Bătut, sfîrtecat, murdar ca un porc.

Cînd mi-a adus cojocul şi un buchet de trandafiri necăjiţi, trandafiri totuşi, i-am mulţumit din vîrful buzelor :

— Eşti o comoară, *thanks !*

— Mie-mi spui ! a scuipat el într-o parte. Cînd v-oţi potoli odată ? A scuipat din nou. De, norocul calcă-n urma minţii !...

Am lăsat maşina lui Parandărăt parcată pe o străduţă lăturalnică, printre alte maşini. Am oprit un taxi şi i-am cerut şoferului să mă ducă pînă în Piaţa Operei. Noroc că era întuneric şi reuşisem să mă înfofolesc întratît de bine încît să nu mă vadă în ce hal arătam. Cu buchetul de trandafiri în mînă păream un soţ căruia nevasta îi născuse îndeajuns de mulţi copii dintr-odată ca să-l zăpăcească.

Pînă acasă la Serena am mers pe jos. Aerul rece, pur, m-a făcut să-mi revin. Îmi dilatam cu plăcere plămînii, atît cît îmi permitea coasta ruptă.

Am deschis cu cheia mea. Serena citea la lumina caldă a unei veioze. Lumina îi estompa contururile, dîndu-i o nouă plasticitate chipului. Cînd m-a văzut, ochelarii i-au alunecat de pe nas. Nu a reacționat totuși chiar așa cum m-aș fi așteptat. Ori nu eram în halul în care mă adusese primul mardeiaș, ori se obișnuise cu mine căsăpit. Doar s-a răstit la mine :

— Să nu-mi spui cumva că singura cărămidă căzută dintr-un horn bucureștean de la cutremur încoace te-a nimerit tocmai pe tine în cap ! I-am făcut semn că nu aveam de gînd să susțin așa ceva. Atunci prin ce mijloace reușești să te mutilezi în halul ăsta într-un timp record ?... Oricare ți-ar fi mijloacele, *Who's Who*-ul tralala-ilor tot ar fi onorat să te înscrie printre celebritățile sale.

I-am întins trandafirii și am sărutat-o. Buzele ei aveau miros de portocale, iar în priviri îi lucea leneș o miere verde de conifere.

M-am dezbrăcat de noroaiele în care fusesem împachetat și am intrat în baie. N-am cîntat nici o „La donna e mobile", am făcut doar un duș scurt, după care m-am dat din nou pe mîna Serenei. Fără să țină cont de gemetele mele, m-a doftoricit pînă cînd am ieșit iarăși fercheș. Nu chiar cum își închipuie tinerele fete bleguțe că ar arăta Curierul Inimilor. Pe-aproape. Eram numai plasturi și bandaje.

Apoi Serena mi-a făcut un ceai fierbinte cu multă lămîie. Mi-am turnat în ceașcă rom pînă cînd ceaiul s-a asortat cu dungulițele aurii ale pijamalei mele, mi-am așezat picioarele pe un scăunel și mi-am aprins o nouă Partagas.

— Cum faci să arăți așa bine ? am întrebat-o.

— Crezi ?

— Parcă ai fi Koh-i-noor scufundat în miere.

— Ești drăguț.

— Ce vești îmi aduci ?

Și-a aruncat părul pe spate, scuturînd din cap.

— Te caută întreaga poliție de pe pămînt.

— Interesant. Altceva ?

A ridicat din umeri :

— Altceva !... Văduvul mi-a cerut din nou mîna.

— Cum ? !

— Așa bine, cum ai auzit.

— De unde pînă unde ?

Și-a aprins o țigară cu o brichetă minusculă și a căzut pe gînduri învăluită într-un fum albăstrui. Aveam acum un motiv în plus să mă cred călcat pe nervi de Manafu. Proxima noastră întîlnire se va solda cu o și mai mare gaură în bugetul său. Pentru rahatul în care mă băgase, cu voie sau fără voie, merita chiar mai mult. Și cînd te gîndești că la Alboteni avusese nerușinarea să-mi ceară să i-o prezint pe Serena !...

— De unde pînă unde ? Crezi că lumea începe cu tine ? Îmi propusese el și mai înainte. Înainte chiar de a-i intenta divorț Rafaelei. Pretinde că m-a iubit, în taină, toată viața.

— Ai acceptat ?

A plecat privirile, oftînd :

— Are și Arcadie farmecul lui !

Am zîmbit. Femeile operează cu un etalon de măsură a farmecului masculin curios și întotdeauna mai mare decît cel cu care umblăm noi.

— N-ai auzit nimic din ceea ce m-ar putea interesa și pe mine ?

— Se zvonește că lucrezi pentru cineva rămas în umbră, mi-a răspuns ea, zîmbindu-mi.

Probabil că își închipuia că acel cineva rămas în umbră era chiar ea. Nu avea decît. Fiecare e liber să-și închipuie despre el ce vrea.

— Și mai ce se zvonește ?

— Că ai avea niște complici teribili.

— Teribili ? !

— Ei, nu știu, unii răi de tot.

— Complicii sînt, din păcate, exact cum i-ai descris.

A clătinat amenințător din cap. Se gîndea tot la ea. De data asta corect.

— Complici care te vor trăda la prima ocazie sau te vor omorî.

— Birrr, mă ia cu frig ! Nici nu mă îndoiesc. Chiar așa va fi... Mîine ce faci ?

— Mă duc la slujbă.
— Ai putea să te intîlneşti cu Manafu ?
— Ce-ţi trece prin cap ?
— Poţi ?
S-a gîndit un moment.
— Să zicem că da. Dar mai întîi aş vrea să ştiu ce-ţi trece prin cap.
— Vreau să afli a cui a fost ideea de a mă folosi pe mine în planurile lui de divorţ.
— A lui, a cui altuia !
— Sînt gata să pariez că nu.
— Singur mă trimiţi în gura lupului ! a clătinat ea din cap.
— Ehe, dragă Scufiţă Roşie, n-are el, Manafu, dinţi pentru fundul tău ! Şi cu ocazia asta poate-mi faci rost şi de o poză de-a lui.
— Asta la ce-ţi mai foloseşte ?
— Treaba mea.
A rămas gînditoare, cu bărbia sprijinită în pumni. M-am ridicat, am ocolit masa la care stătea, am cuprins-o în braţe şi am dus-o, lipită de pieptul meu, beat de mirosul ce i se ridica din păr, la ea în cameră.

VII. TREI, DOAMNE, ŞI TOŢI TREI...

„Să fie trădare la mijloc ? ai ?"

Spre deliciul cîtorva puşti cu ghiozdan în spate, Nevasta şi-a luat soţul beţiv la bătaie, cărîndu-i în cap cu o mătură cheală o ploaie scurtă de lovituri seci, sacadate. Nu crescusem decît în ochii puştilor, vag, poate, şi în ai mei, nicidecum însă în cei ai junei care se tot fîţiia prin bătaia puştii mele, repunînd ţintele în funcţie şi ispitindu-mă să-i înfig o alică în fundu-i lătăreţ. Juna mesteca gumă, avea coşuri pe faţă şi o indolenţă de balenă drogată în priviri.

— Şi la ce ziceai că-ţi trebuie adresa ? m-a mai tras încă o dată de limbă tînăra cetaceu.

— *Gold, baby, gold !*

În baracă eram numai noi doi şi copiii. O muzică spărgătoare de timpane ar fi trebuit să ne ţină de cald, eu însă, cu tot ritmul îndrăcit al ţambalelor, făcusem piroane.

Mă privea neîncrezătoare. I-am asociat la repezeală lui „gold" — probabil nu singurul cuvînt după care i se aprindea, în dimineaţa aceea, călcîiul responsabil cu judecata — ce-am crezut şi eu mai nimerit :

— Dolari, *baby* ! Milioane !...

S-a apropiat şi s-a rezemat într-un şold de mantinelă.

— Oi fi vreun presar ? m-a iscodit ea moale.

Mi-am scos ochelarii de pe nas, jignit.

— Eu, *hany* ? !

— Mda! a clătinat ea din cap. Nu prea te-arată mutra. În ce maşină zici că ţi-ai prins între uşi aparatul expresiv ?

— Adresa, *hany* ! m-am rugat de ea. N-am timp !

S-a îndreptat din șale și, în sfîrșit, a luat o decizie :

— Am să le dau un telefon, să-i întreb.

— De ce tocmai tu, *hany* ? ! am sărit eu ca ars. Se poate atîta deranj ! Lasă, le dau eu !

A gîndit preț de un minut. La sfîrșit, am citit pe fața ei că nu sesizase nici o primejdie.

— Și-așa, a fost de acord comoda din ea. Dă-le !

Mi-a spus numărul. I-am promis că mă reîntorc și am plecat glonț în căutarea unei cărți de telefon.

Eram vioi. Dormisem bine și mă sculasem cu o teribilă poftă de viață. Aseară, Serena dispăruse repede de lîngă mine, poate chiar imediat după ce adormisem. O auzisem atunci, ca prin vis, murmurînd, cu fața îngropată în așternuturile cu care se pregătea să se mute în altă cameră, în alt pat : „Nu mai poate dormi nimeni de sforăielile ăstuia ! Belea ai vrut, belea ți-ai căpătat !"... În lipsa ei, mă lăfăisem fără părere de rău în patul cît un maidan și cred și eu că sforăisem, căci aveam cel puțin o parîmă de tifon în fiecare nară, tifon rămas, mai de voie, mai de nevoie, pe loc.

După ce deschisesem ochii, îmi aprinsesem, zăcînd încă în pat, o țigară. Apoi îmi făcusem o cafea pe care o băusem în bucătăria curată și sclipitoare a Serenei, privind pe geam și încercînd să-mi pun în ordine gîndurile. Era trecut de zece. Afară era soare, era frumos. Începuse să se dezghețe, lăcrimau streșinile. Pe pervazul ferestrei, două-trei vrăbii ciuguleau firimituri.

După ce îmi băusem cafeaua, am spălat ceșcuța delicată și am așezat-o să se usuce alături de cea a Serenei pe un ștergar curat. Apoi îmi aprinsesem o nouă țigară și, cu ea între dinți, mă apucasem să scormonesc prin maldărul de boarfe murdare cu care fusesem îmbrăcat cu o seară mai înainte. Ordonată nevoie mare, Serena mi le strînsese într-o boccea cu gîndul că mă voi învrednici vreodată să mi le duc la Nufărul. Cu puțină trudă, rîcîind prin noroiul care îmi umpluse toate buzunarele, am dat și de biletul lui Parandărăt.

Erau trecute pe el doar trei nume.

Primul, cel al lui Piele Iute, mă făcuse să zîmbesc. Îl ștersesem din planurile mele pe Tremurici, trăgînd peste numele lui o dungă apăsată cu unghia.

Pe ceilalți doi indivizi îi cunoșteam prea puțin, doar din auzite. Despre primul — Ionescu, și atît (Parandărăt nu îmi trecuse și numele mic, doar porecla : Vulpe) —, fost scamator, actualmente proprietar de barăci prin tîrguri, barăci dindărătul cărora învîrtea cele mai veroase afaceri, auzisem tot felul de istorii. Printre altele se zvonea că i-ar fi închis definitiv gura concubinei, atunci cînd aceasta amenințase cu un scandal mai mare decît cel cu care amenințase legitima.

Cel de al doilea — Maran Stere, zis Clanță, om cu discotecă pe litoral și un fel de tată al bișnițarilor — se dădea, de regulă, la fund iarna, odihnindu-se și fiind cel mai pașnic cetățean al capitalei. Își făcea provizii de cu toamnă și se căznea, apoi, să le termine cu ultima dintre muierile căzute în plasa promisiunilor matrimoniale și în mirajul unor luni de miere estivale.

N-ar fi fost exclus, însă, să-și fi schimbat stilul, tentat de gîndul marii lovituri pe care o visează toți borfașii, mai ales cei în prag de retragere, lovitură pe care și-o doresc din cale-afară de mănoasă, într-atît de mănoasă încît să le asigure o bătrînețe caldă, lipsită de griji și de frica zilei de mîine. Și colecția de timbre Manafu era pentru mulți dintre borfașii lumii o astfel de lovitură.

De dragul de a le face cît mai grabnic cîte o vizită acestor doi domni ai dedesubturilor voalate, renunțasem la micul dejun pe care Serena mi-l lăsase la vedere. Făcusem iute un duș, mai estompasem o vînătaie, două cu fond de ten, îmi schimbasem pansamentul la mîna zdrelită de cătușă și o ștersesem, oftînd doar cît mă lăsa durerea din umăr, animat și eu de o aprigă dorință de înavuțire.

Ce păcat că în cartea de telefon nu sînt trecute și porecla și profesia abonaților ! Mi-ar fi fost atît de ușor, încă de acasă, să caut prin suprapomelnicul Ioneștilor pe supranumitul Vulpe, de profesie afacerist murdar și, din cînd în cînd, poate, criminal. La fel de ușor mi-ar fi

fost şi să-l întreb pe Parandărăt, el, în mod sigur, ştiind adresa unde îşi avea vulpea asta vizuina. Dar, pe de o parte mă împiedica orgoliul, iar pe de altă parte, habar nu aveam ce se întîmplase cu poliţistul cel blond. Dacă scăpase ieftin — lucru pe care i-l doream din tot sufletul ! —, doar cu o plesnitură în carcasă, cu memoria rămasă însă intactă, în mod sigur şacalul de Parandărăt fusese luat în supraveghere. În consecinţă, era mai prudent să nu apelez la serviciile lui.

Nici unul dintre Ioneştii din cartea de telefon nu aveau numărul pe care mi-l dăduse tînăra „albă-n cioc, subţirică la mijloc, tragi cu puşca, nu ia foc". Puţin contrariat, am format, totuşi, numărul. Mi s-a răspuns imediat.

— Cu domnul doctor, vă rog ! am bîiguit de parcă mi-ar fi perforat apendicul — rudiment al stării mele de mai bine.

— Care dintre ei, că pe-aici toţi sîntem doctori ? m-a luat peste picior o voce de fost ţîrcovnic bolnav de piept.

— Nu-i casa Barbu ?!

— Ba, Panait. Greşeală.

Se vede treaba că aveam noroc în dimineaţa aceea. Am căutat la Panaiţi. Numărul de telefon era al unei oarecare Panait Felicia cu domiciliu undeva pe lîngă Foişorul de Foc. Am trecut pe la juna indolentă, i-am mulţumit, am anunţat-o că totul era în regulă — urma să fiu primit mîine, şi am întins-o, însoţit de zîmbetul ei colţuros, spre fieful vulpii. Mai mult ca sigur, domnia-sa îşi avea, vremelnic, cartierul general la o nouă amantă, de data asta preafericita lele Panait.

Casa, dorind să imite un stil maur în viziune neaoşă, era impunătoare, solidă şi pătrăţoasă ca un buncăr, cu gratii de fier forjat şi la parter şi la etaj. Curtea era despărţită de stradă printr-un zid, aproape chinezesc, mai înalt decît un stat de om şi acoperit cu olane de ţiglă. Atît de strident, de iritant, a scîrţîit portiţa — ca o turelă de tanc scos la iveală de Schliemann la Micene — încît am crezut că voi cădea secerat pe loc de lungi rafale de pistol automat, fără să mai pot stră-

bate dalele de beton care se sfîrşeau în fața treptelor de la intrare.

Am sunat nădăjduind că nu voi declanşa un mecanism secret, care, fără să mă întrebe cine sînt şi ce vreau, să mă pocnească cu un pumn de fier peste bot. Am vrut să par degajat şi am început să mă scotocesc după țigări cu un aer de indiferență totală față de lipsa de reacție a uşii de fier din fața mea. Reuşisem chiar să-mi vîr o țigară în gură, cînd uşa s-a deschis şi două mîini zdravene m-au tras înăuntru fără să am timp să zic nici cîr, nici mîr. Am trecut, cam repede şi cam adus de şale, printr-un hol pe pereții căruia se găseau tot felul de arme medievale, printr-o cameră aducînd a bibliotecă dacă te luai după rafturile pline de cărți nemişcate din loc de cînd fuseseră cumpărate la metru şi aşezate acolo după mărime şi culoare, şi am fost îmbrîncit, după ce mai înainte mi se pusese piedică, pe parchetul lucios al unei sufragerii, parchet ce salva încăperea de la a nu fi confundată, din cauza sumedeniilor de plante exotice care o înăbuşeau, cu o oază.

— Ia zi, m-a îndemnat acelaşi glas de țîrcovnic cu care vorbisem la telefon, tu eşti ăla care are o nevoie urgentă de un doctor de cap ?

Cu vocea lui ascuțită se puteau sparge surcele. De abia atunci mi-am dat seama de ce toanta buboasă de la Tir Sportiv, care nu era chiar toantă, îmi zîmbise atît de frumos la plecare. Le dăduse imediat telefon şi îi înştiințase că îi căuta un curios insistent.

— Ce, ți-ai pierdut glasul, sau ai dat-o pe telefonul fără fir ?

Mi-am aprins, fără să-i răspund, țigara şi am continuat să zac pe podeaua mai lucioasă decît un patinoar, cu spatele rezemat de un hîrdău în care încerca să ia amploare un lămîi ciufulit. Gestul meu l-a enervat probabil teribil, căci s-a repezit la mine şi a dat să îmi vîre țigara pe gît cu piciorul. I-am prins în mîini ciubota repezită spre fața mea şi i-am răsucit-o, ca pe un volan, cu 180 de grade. S-a învîrtit, şi, deloc sprinten, a aterizat pe burtă, ca un călugăr mai tomnatic care surprinsese departe în cîmp o țărăncuță adormită într-un lan înalt

de trifoi. S-a sculat mai repede însă, uimit de ce i se întîmplase și cu gîndul de a extermina cealaltă jumătate din populația camerei.

Se trezise cam tîrziu însă. Între timp, populația camerei se dublase. Niște mîini, la fel de viguroase ca și ale lui, m-au ridicat apucîndu-mă de gulerul hainei și săltîndu-mă ca pe o jucărie. Un tip spilcuit și mirosind a toate sprayurile de pe pămînt, îmi rînjea în față.

— Ce bă, ești chiar așa rău ?! mi-a scuipat noul venit printre dinți, ridicînd mîna să mă plesnească, atunci cînd dădusem din cap în semn că da, sînt rău.

— Lasă-l ! a sărit celălalt. Nu te-atinge de el ! E omul meu... Ia întoarce-l puțin cu fața spre mine.

Tot ce a urmat s-a petrecut fulgerător. Individul care mă ținea de guler mi-a scos haina cu un gest brutal, m-a pivotat în jurul propriului meu ax, m-a întors cu fața spre cel care părea mai șef, și mi-a prins umerii și capul într-un dublu Nelson perfect. Înainte de a-mi băga bărbia în piept, apucasem să văd că în cameră se mai afla un personaj. Un tip mai în vîrstă, cu o burticică de om ajuns, cu dinți regulați, care îi aureau zîmbetul plin de satisfacție și îi împingeau mult înainte buzele subțiri, vinete. Cred că în tinerețe semănase destul de bine cu o vulpe.

— Excelent ! a rînjit prima gorilă. Ia să vedem noi dacă nu cumva micul guguștiuc e înarmat !

M-a căutat cu gesturi văzute în filme, apoi s-a dat cu un pas înapoi. Apăsarea celuilalt îmi frîngea gîtul. Fumul țigării, pe care încă o mai aveam în gură, îmi intra în ochi. Ochelarii îmi căzuseră de pe față și acum zăceau stingheri lîngă un fotoliu. Mi-a părut rău de ei, cînd, înainte de a se așeza, Vulpe i-a zdrobit înadins cu piciorul.

— Ia desfă, neamule, puțin picioarele, să văz, n-ai pe-acolo niscaiva arme ? m-a poftit cel care mă căutase, acum mult mai sigur de el.

Știam ce urmărea. Să mă lovească între picioare. Îi plăceau, probabil, numai loviturile aplicate cu piciorul. I-am făcut gustul. Mi-am depărtat călcîiele, și-a luat avînt și și-a lansat bombeul ghetei într-o lovitură năpras-

nică. Înainte însă de a-şi ajunge ţinta, mi-am strîns picioarele la loc şi şutul i-a rămas blocat între coapsele mele. M-am răsucit pe tocuri, namilei i-a trosnit genunchiul şi a fost nevoit să-mi urmeze mişcarea. A zburat, aproape prin aer, şi a bufnit cu capul într-o uşă de dulap pe care a făcut-o praf. Apoi m-am aplecat adînc în faţă. L-am săltat mult de la pămînt pe adeptul amiralului chior, m-am întors pe spate şi m-am lăsat să cad, ca din pod, pe colţul unei lăzi de zestre ferecată în metal. Între coastele tipului din spinarea mea s-a auzit pocnind ceva, un răget ca de măgar m-a lăsat surd de-o ureche, şi apăsarea din ceafă a cedat brusc.

M-am ridicat, m-am scuturat, şi, cu ochii în lacrimi din cauza fumului, i-am sărit în circă lui Vulpe, rămas paralizat, cu gura căscată de uimire. I-am înfipt o mînă în chică, am tras cu nădejde, dar am rămas cu coama între degete. L-am drăcuit în gînd cu peruca lui cu tot, am trecut în spatele fotoliului în care se aşezase şi mi-am strecurat mîna între gulerul cămăşii şi gîtul lui.

Am răsuflat uşurat, mirîndu-mă de ce nu mă mai dureau nici coasta, nici umărul. Îmi revenise pofta de hîrjoană şi gustul aventurii mă făcea să uit de vechile răni.

Am privit în jurul meu. Spărgătorul de dulapuri era gata să se arunce la mine cu un cuţitoi lung în mînă. Celălalt încă se mai zvîrcolea pe jos. Îşi rupsese, negreşit, cîteva coaste.

Chiar lîngă mine, pe o măsuţă joasă de nuc sculptat, se afla un radiator cu rezistenţa încinsă la roşu. L-am luat în mîna dreaptă şi i-am spus, calm, celui cu cuţitul.

— Vezi rotisorul ăsta ? Dacă nu stai cuminte, i-l pun pe faţă puiului pe care-l am în gheare. O să iasă o friptură pe cinste şi primul degustător o să fii chiar tu.

Tipul cumpănea. Nu-l ducea mintea ce ar fi trebuit să facă.

— Stai pe loc, Max ! a răcnit Vulpe. Pe chelie îi apăruseră broboane de sudoare. Aruncă cuţitul, idiotule !

Cel cu nume de cîine i-a făcut pe plac stăpînului său. Şi-a vîrît cuţitul înapoi de unde şi-l scosese. Celălalt

dulău era în continuare inofensiv şi avea multe şanse să rămînă încă mult timp la fel.

— Îmi pare bine că sînteţi înţelegători, le-am zis. Ce dracu vă apucase ?

— Cine eşti şi ce vrei ? a întrebat gîjîit Vulpe.

— De ce nu m-aţi întrebat asta de la început ? V-aş fi spus imediat.

— Las-o moartă ! a răcnit Max. Cum ai să ieşi de aici ?

L-am strîns şi mai tare de guler pe Vulpe şi m-am răstit la el :

— Zi-le să fie politicoşi !

— N-auzi, idiotule, să te potoleşti ! a răcnit, prompt, fostul scamator.

Răguşise. Strunit şi neînţeles, Max a mîrîit, rămînînd în continuare la pîndă. Îmi era milă de el şi de nereuşitele lui.

— Ce vrei ? m-a descusut Vulpe.

I-am slăbit gulerul. A ridicat capul şi a tras cu nesaţ aer în piept. Scrumul ţigării mele i-a căzut pe chelie unde a sfîrîit o fracţiune de secundă. Nu o făcusem intenţionat şi mi-a părut rău. Nu am obiceiul să îmi umilesc adversarii.

— Vreau să-ţi propun o afacere.

— Ce fel de afacere ?

— O afacere cu timbre. Vreau să-ţi vînd nişte timbre.

— Dă-i banii, Max ! a răcnit el. Te previn că, oricine ai fi, vei plăti cu vîrf şi îndesat pentru porcăria asta !

— Uşurel, nu te repezi ! l-am domolit. Nu eu am tăbărît pe voi, ci voi pe mine. Nu uita asta !... Ai auzit de colecţia Manafu ?

M-am uitat la cei doi mardeiaşi. Max îl ajuta pe celălalt dur să se ţină pe picioare. La întrebarea mea nu schiţaseră nici un gest.

— Da, a confirmat Vulpe.

— E la mine.

— S-o stăpîneşti sănătos ! Nu te cred însă. Şi dacă ar fi aşa, nu mă interesează. N-am ce face cu nişte valori imposibil de comercializat. Încearcă în altă parte.

Îi revenise aerul de mare bos localnic. Vocea lui, mică pînă atunci, căpătase valențe batjocoritoare. I-am apropiat radiatorul de chelie și mușamaua i s-a înroșit instantaneu.

— Ce-ai făcut în ziua de 2 spre 3 ianuarie? l-am întrebat.

— Ieri de-abia am venit din țară, a bîiguit el, din nou umil.

— Și anume de unde?

— De la Eforie, hotel Europa.

— Ce-ai făcut acolo?

— Anul nou. Împreună cu ei, i-a arătat el cu mîna pe cei doi.

— Și ați fost înregistrați toți trei la recepție?

— Altfel cum! Dă-le telefon.

Am lăsat jos radiatorul și i-am făcut semn cu mîna lui Max să-mi paseze telefonul. A vrut să mi-l aducă personal.

— Nu te obosi, l-am sfătuit, păstrează-te pentru cînd voi pleca. Telefonului fă-i vînt pe jos, cu piciorul. Am observat că știi să te slujești de picioare mai bine decît de mîini.

Max a mîrîit din nou ceva, Vulpe l-a liniștit însă, făcîndu-l încă o dată imbecil. Am ridicat receptorul și i l-am pus lui Vulpe pe umăr, apoi am format numărul.

— Miliția la telefon, a murmurat suav un glas indiferent de herald obez. Vulpe a tresărit ca mușcat de șarpe. Vă ascult, a făgăduit glasul.

— Sînt Kamadeva, m-am prezentat, aplecîndu-mă spre receptor.

Cele două gorile rămăseseră stană de piatră. Cea cu coastele rupte uitase chiar și să scîncească.

— Sînt numai urechi, Kamadeva.

— Mă aflu în casa... nu are rost să vă spun în care, o să aflați și singuri. Se găsesc lîngă mine domnul Ionescu, zis Vulpe, și încă doi amici. Am impresia că toți trei mi-au pus gînd rău. Asta ca să știți de unde să mă luați dacă nu veți mai auzi de mine. În altă ordine de idei, n-ar strica să trageți o fugă pînă aici. Multe din firele pe care le-ați pierdut se mai află încă în vizuina

asta. Vă salut, și... îmi pare rău de cele întîmplate aseară.

Am închis legătura cu piciorul, fără să mai ascult comentariile de rigoare. I-am dat drumul lui Vulpe și le-am zîmbit celorlalți doi. Se holbau la mine, neputincioși. Vulpe a scuturat din cap ca un struț care avusese gîtul înnodat. Apoi, fără să țină cont de mine, a început să zbiere :

— De ce stați, cretinilor ? Vine peste voi miliția și voi stați degeaba ?! Vreți să vă găsească cu toate porcăriile asupra voastră ?... Max, strînge ce e mai important din calabalîc și dă-i drumul !

Mi-am rotit privirile după haină. Zăcea aruncată pe o canapea. Am ridicat-o și m-am îndreptat spre ușă mai indiferent la necazurile lor decît un virus la antibiotice.

— Condu-l pe domnul, boule ! a răcnit Vulpe la celălalt acolit. Vom fi politicoși și-i vom returna, cît de curînd, vizita !... Dacă n-o să-l calce pînă atunci vreo mașină, a murmurat el ca pentru sine.

Costiță m-a ajuns din urmă în sala de arme. Gîfîia. În ușă mi-a zis :

— Ne mai întîlnim noi, șmecherașule ! Și-atunci, ai să vezi tu pe dracu !

Coborîsem treptele și îl priveam amuzat, de jos în sus. A rînjit ofilit, clătinînd din cap, după care mi-a scuipat disprețuitor între bombeuri. Am ridicat din umeri, m-am făcut că plec, dar m-am întors fulgerător și i-am sărit în gît. L-am apucat de reverele sacoului său de piele și l-am săltat pînă cînd privirile ne-au ajuns la același nivel. Mă gîndeam să-l fac să lingă pe unde scuipase, numai că în ochi îi apăruseră licări de frică, așa că m-am răzgîndit.

I-am dat drumul și l-am bătut încurajator pe umăr. L-am rugat chiar să-mi facă un serviciu. Să-i dea un telefon lui Parandărăt și să-i comunice unde îi lăsasem mașina. Din privirile lui am înțeles că Parandărăt rămăsese în lumea lor același cal breaz. Am plecat, ferm convins că rugămintea mi se va îndeplini negreșit.

Nici unul dintre speculanții de bilete din fața Patriei nu știa unde se află locul de hibernare al lui Sterică

Maran. Am fost nevoit să trag o fugă pînă la Piele Iute. Era imposibil ca marele tehnician audio să nu știe pe unde își făcea veacul Clanță, unul dintre clienții săi fideli probabil.

L-am găsit pe Piele Iute meșterind ceva la un aparat cu mulți tranzistori. În bîrlogul său mirosea la fel de urît, dar nu m-aș fi mirat ca din măruntaiele spaghetoase ale aparatului peste care stătea aplecat să se audă, clar și sacadat, vocea majordomului de la Casa Albă anunțînd că masa e servită.

Repară Tot părea convins că am nevoie de adresa lui Clanță, făcea însă din nou pe nebunul, dînd vina pe spiritul de colegialitate, care, susținea el, bîntuia de la un timp, ca gripa, printre borfași. Banii storși de la mine l-au umplut de satisfacție și au știrbit toți spinii crăcuței rupte din pomul prieteniei, crăcuță pe care mi-o tot vînturase prin față, apărîndu-se, de mine și de tentații, ca de o albină înfuriată.

Am traversat din nou orașul, chinuit de o foame cumplită. Nu îmi ardea de mîncare însă. Aș fi băut în schimb o cafea, dar cum în drumul meu n-am găsit nici un loc retras unde să mă pot opri fără să trezesc bănuieli din cauza ochilor mei încă prea încercănați, am renunțat.

L-am găsit pe discofilul Sterică Maran în apartamentul unei doamne platinate de curînd și grasă mai de mult, doamnă căreia nu i-am dat prilejul să-mi trîntească ușa în nas. Am intrat, s-ar putea spune, mai cu forța, mai cu ajutorul farmecelor personale.

Clanță huzurea într-un apartament luminos. Stătea tolănit, în halat de mătase vișinie și în pijama vernil, pe o canapea cu valuri mari de perne, așteptîndu-și dama, cu care juca pocher, să deschidă jocul. În jurul său se găseau numai bunătăți. Decorul aducea a drugstore. Piramide de portocale, stive de cutii de bere, mormane de bomboane de ciocolată, maldăre de blugi, cămăși, sarafane și alte asemenea articole cu mare căutare pe strada Covaci. Dinspre bucătărie venea un miros îmbietor de friptură la tavă înăbușită în toate mirodeniile orientului.

M-am apropiat de măsuţa din faţa canapelei printre ale cărei perne Clanţă rămăsese mut de uimire, am luat în mînă cărţile doamnei, am deschis cu un băţ de chibrit şi am mascat o damă de tobă între cei doi popi (vorba grefierului Urmuz : ardeleneşti) cu care deschisesem.

Ochii porcini ai lui Clanţă nu îşi puteau desface şi mai mult decît o făcuseră cele două petale groase, prevăzute cu gene roase de moliile unor ani nefaşti. I-am fluturat prin faţa ochilor o mînă cu degete răsfirate, încercînd să văd dacă nu cumva îl hipnotizasem. A tresărit, scuturînd din cap. Şi fiindcă uitase ce ar fi trebuit să facă, i-am luat din mînă pachetul de cărţi, mi-am dat mie două şi l-am întrebat :

— Dumneata, nea Sterică, cîte vrei ?

— Trei, a bîiguit el.

— Serveşte-te, l-am îndemnat.

Mi-am filat cărţile. Nu îmi intrase nimic, rămăsesem doar cu deschiderea.

— Cip, am zis.

— Pas parol, a mormăit el, ceva mai animat.

— O sută, nea Sterică ! i-am cerut, sperînd să fac senzaţie.

Îmi place tare mult să cîştig trăgînd cacialmale. Clanţă şi-a filat cărţile din nou. Doamna cea platinată rămăsese în picioare, neştiind ce să facă cu mîinile.

— Dragă, serveşte-l pe domnul cu o cafea ! a rugat-o Clanţă. O cafea specială, dragă ! Din cea cumpărată de la nemţii ăia doi...

— Nu vă deranjaţi ! le-am zis, dar cam cu jumătate de gură.

— Ce deranj, dragă, ce deranj ! Nici un deranj !... O sută ai zis ? Joci tare, ai ? Atunci, dă-mi şi mie... două sute !

Nici eu, nici el nu scosesem vreun ban. L-am privit în ochi. Şi i-a plecat imediat, speriat.

— Sec, nea Sterică. Ce ai ?

— Doi aşi, dragă, a zis el tremurat. Tu ?

— N-am nimic, nea Sterică. Eşti bun.

Pe faţă i-a apărut un zîmbet alunecos, fantastic, un zîmbet dispărîndu-i de pe buze şi reapărîndu-i cu repe-

ziciune, de parcă i-ar fi dat ocol capului rostogolindu-se pe o aureolă de sfială. Și-a aruncat cărțile pe măsuță și s-a ridicat în picioare. Și-a petrecut în jurul trupului fleșcăit aripile halatului și mi-a întins o mînă moale, asudată, parcă anume făcută să dezmierde sînii și fesele pufoase ale doamnei, care, cu pași de balerină în întîmpinarea ultimei pensii, venea zîmbind de la bucătărie. Aducea cafeaua și, de emoție, ceșcuța zdrăngănea pe farfurioară.

— Poftiți ! m-a îmbiat ea, mieros.

I-am mulțumit. Clanță, din ce în ce mai sigur pe el, m-a întrebat :

— Domnul... ? Știți, nu v-am reținut numele.

— Berberi. Anatol Berberi. Impresar.

Mi se făcuse cald. Mi-am scos haina. Cafeaua era tare, foarte amară.

— Cărei ocazii vă datorăm vizita, domnule Berberi ?

— Hai, nea Sterică, să lăsăm la o parte protocolul ăsta fals. Zi-mi simplu, Anatol !... De ce te-am vizitat ? Pentru că vreau să lansez o vedetă și am mare nevoie de ajutorul dumitale, nea Sterică.

— O vedetă ?!... Unde s-o lansezi ?

În cameră era foarte cald. Mi-am lărgit gulerul cămășii. Clanță mi-a întins o țigară. Scosese pachetul dintr-un cartuș nou și-l desfăcuse în fața mea. Și-a aprins și el una. În viața mea nu fumasem o țigară ca aceea. Iute și dulce.

— Cum unde s-o lansez ?! La mare, unde altundeva ?! La vară.

Clanță mă privea clipind repede din ochi și frecîndu-și mîinile asudate de halat.

— A mai cîntat undeva ?

— Sigur. A mai cîntat.

— Unde ?

— Într-un bar din strada Alexandrina.

N-a schițat nici un gest de surpriză. Dacă ar fi fost amestecat în afacerea mea ar fi fost imposibil să nu fi tresărit cît de cît.

— Într-un bar de pe strada Alexandrina ?! N-am auzit de un bar care să fie pe o astfel de stradă !... Pe

unde vine strada asta ?

— Pe lîngă Arcul de Triumf, i-am răspuns, acoperindu-mi cu mîna un căscat.

De atîta căldură mă moleşisem. Clanţă mă privea uimit.

— Habar n-am !... Cum o cheamă pe fată ?

— Manafu. Rafaela Manafu.

Am căscat. Am vrut să-mi duc din nou mîna la gură, dar am renunţat. Mi se făcuse lene.

— Manafu, Manafu !... Unde am mai auzit eu numele ăsta oare ?!

Mă uitam la el zîmbind prosteşte. Am vrut să-i răspund, dar n-am mai putut. Buzele şi limba, ca de altfel tot corpul, nu mă mai ajutau. Eram un dobitoc. În sfîrşit, pricepusem de ce atîta amabilitate. Cei doi mă drogaseră ca pe ultimul dintre proşti. Ca pe un sugar agitat, forfecat de crampe abdominale.

Mi se făcuse un somn teribil. Capul mi-a căzut în piept ca şi cum aş fi avut vertebre de plastilină. Înainte de a intra în lumea viselor, l-am auzit pe Clanţă răcnind:

— Hai, dragă, nu sta ! N-avem timp să leşini ! Trezeşte-te !... Ăsta e tipul care a dat lovitura cu timbrele Manafu. Mă mir că nu ne-a făcut felul !...

Cînd m-am sculat, într-atît de buimac încît îmi uitasem schema corporală, afară era deja întuneric. M-am uitat la ceas. Şapte. Dormisem mai mult de cinci ore. M-am frecat la ochi. Eram întins pe ceva moale. În jurul meu era linişte deplină şi la fel de cald.

M-am ridicat în picioare şi m-am îndreptat spre locul unde îmi aminteam că e uşa. În drumul meu am răsturnat cîteva măsuţe, cîteva scaune. Am nimerit apoi într-un perete. Pipăit cu mîna, înţelegător, peretele m-a scos în dreptul uşii. În dreapta ei am găsit comutatorul.

Lumina m-a orbit. Un fulger, transformat imediat în mii de steluţe verzi, mi-a explodat în cap. Cînd am deschis din nou ochii, mi-am dat seama că mă aflam în acelaşi bîrlog, întreg şi nevătămat, numai că fusesem lăsat singur. Am trecut în revistă, cu un mers şovăielnic, fiecare cameră a apartamentului. Cei doi porumbei zbu-

raseră din cuib, lăsînd în urma lor o dezordine aproape apocaliptică. Pe măsuța de joc, de o parte și de alta a celor trei bețe de chibrit ce reprezentau meschinul pot de deschidere, se aflau cărțile mele și ale lui Clanță. Am privit în cărțile fostului meu adversar. Avea, într-adevăr, doi ași. Am întors cărțile pe spate. Privite foarte atent, se vede că fuseseră înțepate fin, cu vîrful acului, în toate cele patru colțuri. Nemernicul de Clanță trișa. Trișa într-un mod grosolan, trișa chiar și cînd juca cu dame planturoase, chiar și cînd juca pe bețe de chibrit. Străfulgerat de o idee, m-am căutat prin buzunare. Se vedea că fusesem scotocit. Banii erau însă la locul lor, dar, numărîndu-i, am constatat stupefiat că îmi lipseau fix... trei sute. Am zîmbit în sinea mea amuzat, am stins luminile, mi-am luat haina și am ieșit. În urma mea ușa s-a închis singură cu un clănțănit sec.

Afară ningea repede, cu fulgi mari și grei. Pînă acasă am mers numai pe jos și, încet, încet, buimăceala care îmi învăluise creierii s-a risipit.

Serena nu se întorsese încă. Înăuntru era curat și cald. Căldura unei săli de spectacol înaintea premierii. M-am dezbrăcat cît am putut de repede de absolut tot ce aveam pe mine. Frigul îmi pătrunsese pînă în măduva oaselor. M-am repezit în baie și am dat drumul la apă. Am luat apoi în cîrcă un halat de al Serenei și, pînă se umplea cada, mi-am făcut de lucru prin bucătărie. Am revenit la țanc, exact cînd apa era să dea pe dinafară. Am lăsat jos televizorul portabil, am pus tava pe care o adusesem cu mine pe colțul chiuvetei și am împiedicat rapid inundația pe cale să se producă. Apoi, făcîndu-mi de lucru cu o sumedenie de flacoane de cristal cu dopuri de argint, am presărat în apă diferite esențe de baie. Am realizat, precum un alchimist priceput, un talmeș-balmeș de culori și de mirosuri. M-am oprit doar atunci cînd în jurul meu s-a răspîndit mirosul răcoros al pajiștilor și pădurilor alpine.

Am suit televizorul pe capacul closetului, i-am dat drumul, am mutat tava pe jos, mai la-ndemînă, și am intrat în apă. Mai întîi pînă la genunchi, pentru a da voie surplusului de apă să se scurgă prin orificiul special

creat. Am profitat de moment și mi-am aprins ultima Partagas pe care o mai aveam. Și, în sfîrșit, cu un fior de plăcere care mi-a electrocutat întreg mapamondul epidermic, m-am întins în cadă cu voluptatea viermelui de mătase în gogoașa lui.

Cînd am ridicat sonda, cubulețele de gheață au clinchetit argintiu, ca salbele unei Apsarse dansînd. Am plescăit de plăcere, jumătate votcă, un sfert gin fizz, un sfert suc de ananas, părîndu-mi-se băutura cea mai indicată pentru întîlnirea de sîmbătă cu Falconetti. Cu trabucul într-o mînă și cu paharul în cealaltă, bucurîndu-mă de căldura ce-mi intra încet în trup, am început să-l urmăresc pe chior cum se fandosea prin Las Vegas ca o mare cocotă, producînd insomnii printre femei cu fața lui de conte mirosind obiele.

Mă cuprinsese, către sfîrșit, o moleșeală de harem. Era să adorm, cînd, după tipic, a intrat peste mine Serena. Era într-o cămașă de noapte cu volănașe, brizbrizuri, mantilă și alte chestii foșnitoare. Cămașa era verde, ca peluza din ochii ei, transparentă, iar ea, pe dedesubt, era mai goală decît prima femeie care mușcase din fructul oprit.

Am ieșit ceva mai la suprafață :

— A, am exclamat, iat-o și pe mademoiselle Charllote Corday d'Armont ! Ce plăcere, ce plăcere !

Aluzia mea a lăsat-o precum venise de afară : rece.

A ridicat din umeri, și-a legat coama morcoveață cu o panglică — bineînțeles, verde — și mi-a făcut semn, înghiontindu-mă de la spate, să mă mut în celălalt capăt al copăii, cel cu robinete. M-am executat, năpădit brusc de senzația că mă scăldam într-o copcă de gheață. Și-a suflecat poalele cămeșoiului, a intrat în apă, mi-a zis să închid ochii — lucru pe care nu l-am făcut, doar nu eram prost ; în astfel de situații femeile avînd pretenția să înțelegi pe dos — și, în timp ce se lăsa în jos, și-a tras cu o mișcare rapidă, dezinvoltă, cămașa peste cap. Volănașele și brizbrizurile i s-au încurcat în păr, dar am trecut cu bine amîndoi și peste hopul ăsta.

Zîmbea, mîndră de isprava ei. A profitat de momentul meu de derută și mi-a luat sonda din mînă. A ples-

căit, ca şi mine, din buze, apoi a început să se bălăcească. Dădea din picioare, ridicînd valuri cu care spera să mă înece. I-am trimis un uragan de fum în nas, făcînd-o să tuşească.

— Pfff ! a strîns ea din ochi, a întors în altă parte capul şi a îndepărtat fumul cu mîna. Cum poţi fuma aşa ceva ?!

A sorbit o nouă înghiţitură şi a început să infulece din sandvişurile pe care mi le pregătisem cu destulă trudă. Mînca cu foamea unui purcel uitat de mămica lui în pădure şi găsit de nişte oameni buni.

— Mi-ai adus poza lui Manafu ?

— Da, a zis ea, strîmbînd din nas.

— Şi ce veşti îmi mai aduci ?

— Pe omul tău — a zis ea cu gura plină — îl cheamă Spiridon Partenie.

— Cine mai e şi... paracliserul ăsta ?!

— S-ar putea să ai dreptate, a zîmbit ea. Doctorii s-or trage din paracliseri. Din cîte am înţeles de la Arcadie, îl cunoşti. Jucaţi cărţi împreună, la Alboteni.

Am scos un fluierat lung. Tocmai îmi duceam trabucul la gură şi de mirare gestul mi se frînsese. Rămăsesem cu braţul suspendat în aer, binecuvîntînd parcă răpirea sabinelor.

— Frumos ! am murmurat după un timp. Nici că se putea mai simplu. De unde pînă unde însă mă cunoştea ăsta pe mine ?!.

— De la nevastă-ta. După ce-ai părăsit-o, nevastă-ta a fost o vreme pacienta lui Partenie.

Începeau să se lămurească o grămadă de lucruri. Mă deranja însă faptul că Serena aflase de căsătoria mea ratată de la un altul şi nu de la mine.

Terminase de mîncat şi acum îşi aprindea o ţigară luată tot de pe tava mea. Fără să-i mai dau atenţie, m-am învăluit şi eu într-un nor de fum şi am căzut pe gînduri. Nu peste mult timp însă m-am pomenit cu un pumn de apă în faţă.

— Ascultă, mi-a zis ea, vorbind serios, nu ai putea să-mi explici şi mie tot misterul ăsta în care m-ai vîrît şi din care nu pricep o iotă ?

Am întins mîna și mi-am recăpătat sonda. Am tras un gît, și încă unul, după care i-am înapoiat-o. Și pentru că apa se răcise, am scufundat între noi dușul și am dat drumul apei calde.

— Ești în stare să raționezi ? A dat din cap, incert. Atunci, urmărește-mă !... Aveam, mai am încă, o mare nevoie de bani. Ca tot omul, de altfel. Mă dădeam de ceasul morții și eram în stare de orice pentru banii ăștia, tocmai combinam niște nerozii sinistre, cînd apare în viața mea unul uns cu toate alifiile pămîntului, pentru că așa părea la început inginerul electronist Arcadie Manafu. Tipul are tupeul să mă trișeze, din clipa în care mi-am dat seama, de trei ori la rînd, trei sîmbete una după alta.

— Arcadie ?!... Trișează el ?!

— Întocmai. Dar într-un mod foarte curios. Trișa în favoarea mea.

— Cum adică în favoarea ta ?!

— Trișa astfel încît cartea cea mai mare să-mi revină mie. Cînd nu făcea el cărțile, manevra în așa fel încît să-mi dea șanse in plus. Acum realizez că îl ajuta și doctorul. Ca să nu mai vorbesc de domn Mimi, care, cu felul său stupid de a juca, le era de cel mai mare folos ! Ce mai tura-vura, îmi clădeau un prestigiu de mare și invincibil cartofor.

Fața Serenei exprima o mare nedumerire.

— Nu înțeleg ! Pentru ce făceau asta ?!

— Nici eu nu am înțeles de la început. Am gîndit atunci pînă mi s-au tocit creierii. Încet, încet, m-am prins însă. Mizînd pe vanitatea mea, judecaseră cît se poate de subtil. Nu aveau de unde ști că sînt desperat, că am o nevoie de bani mai stringentă decît nevoia de reparații morale prin harakiri a unui samurai. Aflaseră doar că sînt un tip cu cazier, întreprinzător și inventiv, numai bun la ce le trebuia, în parte, fiecăruia, dar care, credeau ei, se teme de poliție ca dracul de tămîie.

— Ai cazier ?!

— Ușoare urme.

Și-a compus o față prețioasă, de efigie martelată — imagine adecvată a orgoliului feminin zgîndărit paroxistic.

— Nu-ți spun ce încintată sînt că fac baie împreună cu antecedentele tale penale !

— Nu cumva ți-am turtit armura de vanitate cu cazierul meu ?! Ar însemna că te-am rănit cu scutul.

— Blazoanele pe pavăză erau trecute.

— Fleoșc !

Zîmbea. Era clar însă că în ochii ei decăzusem de la bivel-vornic la tretii-logofăt. Se închisese în ea precum o scoică în cochilia ei. Sînii bolovănoși îi căpătaseră o nouă greutate și, toată, părea cufundată în mercur.

— Continuă !

— Mai rămînea doar un singur lucru de rezolvat. Trebuia ca și eu să fiu de acord să intru în joc. Aș fi putut-o face de bunăvoie, dar, la fel de bine, aș fi putut și refuza. Și atunci, în cazul cînd nu aș fi avut chef să intru în horă, s-au gîndit să mă silească. Nu Manafu. După el ar fi fost mult mai simplu să-mi cîrpească două palme, să-mi umfle buzunarele și, cu un șut în fund, să mă trimită acolo unde ar fi fost nevoie de mine. Gîndul său era să obțină probele edificatoare ale dezmățului în care se bălăcea nevastă-sa, dar, oricît de jignit ar fi fost în amorul său propriu, oricît de mare ar fi fost setea cu care dorea să-și pedepsească și să-și umilească soția — căci cine știe ce soi de mîndră demagogă o fi fost și Rafaela ! —, oricîte avantaje materiale i-ar fi adus un divorț cîștigat, pe el singur nu l-ar fi dus mintea la un plan atît de complicat.

— Mie mi-ai turnat alte gogoși la început !

— Pe vremea aceea tu nu aveai nici o importanță... încă.

M-am ferit la timp de ghiuleaua udă, buretele, cu care era să mă nimerească drept în față. Nu de alta, dar mi-ar fi stins trabucul din care mai aveam de tras doar trei-patru fumuri.

— Apoi, am continuat, mare pagubă dacă aș fi fost nerod și aș fi refuzat niște bani picați din cer ! Pentru nevoile lui, s-ar fi găsit oricînd un altul numai bun să-mi ia locul. Numai că cineva mă dorea numai și numai pe mine. Se pare că întruneam toate calitățile unei perfecte marionete. S-ar cădea să mă întrebi cum aș fi putut fi

silit. Simplu, după mintea lor! Odată consolidat prestigiul meu de cartofor invincibil, cei doi nu m-ar mai fi ajutat să cîştig. Mizau, repet, pe orgoliul meu. Erau aproape siguri că la un moment dat mă voi apuca să trişez... pentru că, află, a fost o vreme cînd am fost cotat drept unul din marii trişori ai acestui oraş.

— Nu mă mai miră nimic!... Cu toate că altădată aş fi pariat că ai o cu totul altă facultate.

— Am comis şi fapta asta. Nu pînă la capăt, însă.

— Ce naiba ai început ?

— Medicina.

— Aha!...

— Ce a vrut să însemne aha-ul ăsta ?

— Nimic. Spune mai departe.

Am făcut o mică pauză necesară să închid robinetele. Apa devenise prea fierbinte. Ventilaţia încăperii era însă perfectă. Nici un pic de abur, de fum, cu toate că fumam amîndoi ca nişte turci.

— De ce erau aproape siguri că voi trişa ? Pentru că aflaseră cît de uşor mi-ar fi fost s-o fac. Apoi se bazau pe psihologia cartoforului, care, uneori, este dispus să trişeze pentru a-şi salva vanitatea gîdilată şi nealimentată la timp de alţi stimuli.

Mi-am aruncat o privire spre televizor. Stelele baletului bucureştean, apucate de un straniu tremolo la buric, mi-au produs aceeaşi emoţie ca atunci cînd, deschizînd uşa frigiderului, constaţi cu stupoare că vecinul de apartament ţi-a halit sărmana ta găină jumulită de cu seară.

— Mare brînză tot n-am înţeles! mi-a întrerupt Serena ocheadele aruncate spre hăţişul de picioare de pe ecran. Nu poţi fi mai explicit ?

— Deci, vine la mine un oarecare pe care eu îl ţineam de zmeu şi-mi arată, luîndu-mă la bătaie, ce dur e el. După asta, în schimbul unor sume bunicele, îmi cere să-i procur probe de divorţ. Îmi vinde chiar şi pontul cum aş putea-o face. Mă las bătut în speranţa că, avînd norocul să-i fraieresc pe toţi, mă voi alege cu un purcoi de bani, exact suma de care aş fi avut nevoie. Unde mai pui că îmi aruncă pe deasupra şi argumentul suprem : prestigiul meu zdruncinat în cazul cînd m-ar fi demascat

și m-ar fi supus oprobriului public ca trișor. Atît de îngust la minte e acest domn Manafu încît, chiar împotriva evidenței, insista în a mă amenința cu demascarea ca trișor, cu toate că, mai în glumă, mai în serios, îl imitasem trișînd în favoarea lui.

Oricum, am fost lucrat cu multă finețe. Foarte ambiguu și cît mai pe ocolite. În așa fel încît să pară extrem de verosimil. Mîrîi, fac fasoane, dar accept. Normal că întreaga poveste mi se pare cusută cu ață albă. Ce interes avea Manafu ca eu să mă aflu la o anumită oră într-un anumit loc ? Desigur, numai pentru a-mi arunca în circă întreaga răspundere a unor fapte pe care urma să le comită el, sau, dacă nu el, cel care ne manevra pe amîndoi. Pe scurt, cineva urmărea să fiu băgat în rahat în locul lui. Cam așa miroseau lucrurile la început.

Am intrat în joc, deoarece, indiferent pentru care motiv eram chemat să trag cortina (atîta minte am avut și eu : să bag de seamă că nu fusesem angajat doar ca simplu fotograf), mă interesa, la fel de mult ca și pe toți ceilalți, ceea ce se ascundea în spatele ei. Și, odată intrat în mister, aș fi știut eu să mă descurc.

Cadavrul din spatele cortinei m-a surprins, și nu prea. Mult mai mult m-a surprins celălalt personaj, dirijorul, cel a cărui baghetă a schimbat radical partitura mea, cel care, în mod normal, ar fi trebuit să mă ucidă. Nu a făcut-o însă, ți-am explicat altădată de ce.

— Am uitat.

— Țineți voi minte ceva !... Mort, și găsit la fața locului, ar fi însemnat ca și timbrele să fi rămas pe loc.

— Miliția ar fi putut crede că te-a ucis un complice.

— Primul lucru pe care un complice l-ar fi luat din casa Manafu ar fi fost cadavrul meu. E clar. Omul care a tras în mine pentru a mă face să las cît mai multe urme nu dorea decît să îndrepte privirile miliției asupra mea. Ori era un individ care habar nu avea că voi da peste el, ori era un inițiat, caz în care înscenarea i-a reușit de minune.

— Înscenare ! Numești „înscenare“ halul în care te-a bătut ?!... Te-a făcut mai atractiv însă, a conchis ca și a ieșit din apă demnă și mai sătulă de mine decît Euridice de infern.

Am urmat-o, dar a trebuit să treacă foarte mult timp apoi pînă să ne revină dispoziția de a ne relua discuția de acolo de unde o lăsasem. Ne înfofolisem în halate călduroase, moi și pufoase, și ne cuibărisem în cîte un fotoliu, fiecare cu cîte o sticlă de bere rece în mînă. Ni se făcuse somn. Serena chiar începuse să moțăie. Aveam de gînd să o iau în brațe și să o culc, cînd, m-a întrebat :

— Cine e criminalul ? Manafu ?

Era ca un copil, un copil dornic să asculte o poveste înainte de a adormi.

— Manafu ?! În nici un caz. Criminalul e un tip cu mult mai scund decît Manafu... Tot ceea ce s-a petrecut e ori o înscenare menită să mă prindă pe mine în laț, ori o întîmplare nenorocită în care s-a nimerit să pic ca musca în lapte. Mobilul, se vede de la distanță, este un cumul de interese materiale. Cad crimele pasionale, răzbunarea, și alte gogorițe... Cine avea interes de a o suprima pe Rafaela ?

— Manafu.

— Știi una și bună ! De ce ?

— Ca să se însoare cu mine, a zis ea, întinzîndu-se și căscînd.

Mi-a venit să rîd.

— Sigur că și el avea interes să o suprime pe Rafaela. Apropo, unde lucra fata asta ?

— Habar n-am ! a ridicat ea din umeri. M-am încruntat. Ba nu, stai ! Mi-am amintit. Undeva la Snagov, la o fermă a Horticolei 1 Mai... Nu mi-ai explicat însă de ce n-ar putea fi Manafu criminalul.

— El, primul suspect, nu și-ar fi permis să ucidă decît dacă ar fi avut un alibi infailibil. Or, așa ceva nu există pentru un criminal sadea, așa cum nu există crimă perfectă. Dacă Manafu a plecat la Iași, apoi acolo a și ajuns, fără nici o întrerupere. Dacă ar fi știut de crimă, nu și-ar fi permis nici măcar să scoată nasul pe geamul cabinei de dormit în care a călătorit. Altfel în acest moment ar fi făcut hand după hand cu niște pietre ai dracului de grele într-un loc unde toți sînt siliți să-și facă o carieră cît mai solidă. Apoi este prea puțin probabil ca arcașul să-i fi fost complice. În cazul cînd mobi-

lul crimei ar fi fost alte bunuri decît timbrele, bunuri pe care, să zicem, Manafu nu ar fi dorit să le împartă, în urma divorțului, cu Rafaela, jumătatea cuvenită ei și rîvnită de Manafu numai pentru el ar fi fost silit să o cedeze complicelui. Dacă acela ar fi fost cît se poate de bleg, pentru că unul cît de cît deștept i-ar fi luat totul, l-ar fi adus în sapă de lemn. În cazul în care mobilul ar fi fost timbrele, ce rost ar mai fi avut un complice ?! Cine era mai în măsură să fure timbrele decît Manafu însuși ?! Nimeni nu își fură căciula de pe cap. Manafu e singurul om care ar fi reușit, cu cele mai mici riscuri, să scoată timbrele din țară pentru a și le valorifica în străinătate. În țară lucrul ar fi fost imposibil. Și totuși dacă, prin absurd, Manafu și-a ucis soția pentru un motiv care nu era colecția asta afurisită de timbre, acum ar fi trebuit să fiu mort. Ți-am explicat de ce. Dar nu sînt și, în mod logic, nu Manafu este criminalul. Cine a ucis-o atunci pe Rafaela, dacă nu au făcut-o nici Manafu și nici un complice de-al lui ? Înseamnă că eu mă întîmplasem pe acolo doar așa, de florile mărului ? Ipoteza asta am verificat-o astăzi și, din păcate, nu am găsit nimic de care să mă agăț pentru a-i dovedi valabilitatea. Înseamnă că totul a fost o înscenare. Și cine altul putea să înscenezе totul atît de perfect ? Nimeni altul decît amantul Rafaelei !

— Avea deci un amant pînă la urmă ! a tresărit ea, ațintind asupra mea un ochi sfredelitor.

— Te bucuri ?

— Cine era ?

— Cine i-a șoptit lui Manafu de mine ? Cine i-a șoptit că aș fi tocmai bun să-i surprind nevasta în flagrant delict ? Cine a manevrat-o pe Rafaela să rămînă acasă ? Cine i-a șoptit lui Manafu ziua și ora exactă cînd nevastă-sa ar fi urmat să-i pună coarne ? Cine știa că voi veni și eu în toiul conflictului ?

— Cine ? a ridicat ea somnoroasă din umeri.

— Spiridon Partenie.

— Lua-l-ar dracu ! Mi-e somn !... Ce ai de gînd să-i faci lui Partenie ?

— Nimic.

— Cum nimic ?!

— Acolo unde este el acum, nu-l mai poate ajunge gheara unuia ca mine ! A intrat deja în teritoriul indian, loc unde numai poliția îi mai poate veni de hac. Mă îndoiesc însă că îl vor prinde vreodată. E un tip prea deștept ca să se lase prins.

— Vrei să spui că a plecat din țară ?

— Exact.

Și-a așezat lîngă fotoliu sticla pe care o ținuse pînă atunci în poală, s-a întins, a căscat, și-a cuibărit picioarele sub ea și a închis ochii. Credeam că se gîndește și așteptam să-mi spună concluziile ei. Mă gîndeam la Manafu și gîndul la el m-a făcut să zîmbesc. Eram sigur că mă considera ucigașul Rafaelei și hoțul timbrelor. Nu ar fi pregetat o clipă să-mi tragă un glonț în cap. Nici prin gînd nu-i trecea că altcineva ne fraierise pe amîndoi. Întîi pe el, apoi pe mine.

Mi-am dat seama că Serena adormise. Am luat-o în brațe. A gemut ușor prin somn. Am dus-o în patul ei. Vroiam să o las singură, aveam de gînd să-mi deschid o nouă sticlă de bere, să-mi termin țigara și să fac apoi puțină ordine prin casă, cînd am auzit-o strigîndu-mă. M-am întors, m-am aplecat asupra ei și am mîngîiat-o pe păr. Mi-a luat mîna și mi-a dus-o la buze. Răsuflarea ei frigea. A zis, prin somn :

— Manafu e criminalul !

— Bine, dormi.

— Ba el e, el e !

— De unde știi tu ?

— Asta e, că nu știu. Dar el este criminalul.

— Zi mai bine că ți-ar face plăcere ca el să fi fost criminalul.

— Da.

— Nu e el. N-ar fi avut cum s-o facă.

— Ba da ! a murmurat ea.

— Cum ? Spune-mi și mie, sînt curios.

— Habar n-am. Glumeam. Mi-ar plăcea însă să-l pedepsești rău de tot și să mă chemi și pe mine să te ajut.

Și-a lipit buzele de palma mea, s-a răsucit de pe o parte pe alta și a adormit.

PARTEA A DOUA

„De pe un hectar de apă năpădit de zambile se poate obține o energie echivalentă cu aceea dată de 350 litri de benzină."

INFORMAȚIA
3 aug. 1973

VIII. *PATIMA GHICITULUI*

„A căzut din tren băiatul! Tață, mor!"

Își ascuțea un creion. O făcea mai mult de dragul șpanului delicat care rezulta. I-am bătut în geam. A zis „imediat!", fără să ridice ochii, și a mai învirtit de două-trei ori ascuțitoarea — un bivol portocaliu. Înainte de a mă privi, și-a ridicat opera în zare. Ieșise un creion cît se poate de ascuțit.

Uitîndu-se cînd la mine, cînd la el, m-a întrebat:

— Ce doriți?

Aveam cornetul cu înghețată la gură, așa că mai întîi am tras o dîră cu vîrful limbii prin fleșcăiala roșie și de-abia pe urmă i-am zis:

— Ascute-mi și mie degețelul ăsta mic!

S-a uitat la mîna mea întinsă pe sub geam ca la un cîrnat sleit pe care ai de gînd să-l mănînci totuși. După un moment de gîndire, s-a hotărît:

— Numai dacă ești Tom Degețelul.

Mi-am compus o mină tristă:

— Acu, nu mai sînt chiar așa sigur c-aș fi ăla. Aș putea fi însă... Hans.

Și-a încercat creionul pe un petic de hîrtie. Cea mai ascuțită parte a vîrfului s-a rupt. Exact ceea ce și aștep-tase.

— Și ce vrei, Hans?

Mi-am retras mîna și am început să bat darabana pe tejgheaua ei.

— Spun numa dacă spui că mă ajuți.

Vorbeam de parcă aș fi avut prune în gură. Ochii însă îmi erau serioși. Lucrul ăsta l-a constatat și ea, cu

părere de rău, mușcîndu-și buza de sus cu niște dințișori ascuțiți. A ridicat geamul așteptîndu-se tot timpul să găsească pe prichiciul lui un pui de vrabie mort, căzut din cuib. S-a rezemat în coate, holbîndu-se cu niște ochi mari, albaștri, la mine.

— Spune ! m-a îndemnat.

— Ai putea să dai o geană prin listele tale ?

— Aș putea, nu zic nu. Nu văd însă la ce bun !

— Mi-ai șopti mie apoi o vorbă.

A ridicat dintr-o sprînceană. O fentă, credea ea, care o aranja de minune.

— Păi, vorba aia ți-o șoptesc și așa, fără să mă uit prin diagrame.

— S-auz !

A rostit murmurat, de-abia auzit, din vîrful buzelor :

— Legitimația !

M-am căutat prin toate buzunarele, pînă s-a plictisit tot ea.

— N-ai legitimație, nu-i așa, Hans ?

— Îhî.

Fusesem prins din nou cu limba prin zloata roșie, de zmeură.

— E, atunci plimbă ursu ! a zis ea, cu multă satisfacție în glas, și a dat să coboare geamul.

— Faci o mare greșeală, i-am atras eu atenția.

— De ce ?! s-a mirat ea, rămînînd cu gestul neterminat.

Am scos ziarul și i-am arătat anunțul încercuit cu roșu : „Pierdut legitimație de serviciu pe numele Toma Alexandru. O declar nulă.“

Fața i s-a lungit a mirare :

— Ăsta ești tu ?

— Din păcate ! am oftat.

— Buletin ai ?

I-am bătut semnificativ cu degetul în chenarul roșu al anunțului.

— Și mai ce ți-a pierdut ?

— Numărul de la picior. De ăsta-mi pare cel mai rău. Acu mi se năzare-ntruna c-aș trăi pe picior mare.

M-a privit mai atentă.

— Ești sigur că... ?

Și-a dus arătătorul la tîmpla dreaptă și și l-a învîrtit pe loc ca pe un tirbușon. Am strîmbat din nas : adică, eram în toate mințile, dar, așa și-așa.

— Și de la mine ce vrei ?

Am făcut un pas înapoi și, cu o mare precizie, am aruncat înghețata, restul de înghețată, la coșul de gunoi.

— Numele cui i-am lăsat actele mele.

— Îl știu eu ?!

Mi-am scos batista și m-am șters cu ea pe degete.

— Nu, dar îl poți afla.

— Cum ?

— Te uiți în diagrame și vezi cine a fost însoțitorul vagonului meu de dormit în noaptea de luni spre marți. Trenul 83.

S-a gîndit un moment.

— Nu prea am voie să fac asta.

— Știu. Nu prea.

Și-a mușcat buza de jos, s-a foit pe scaun, apoi s-a hotărît. A unduit spre fundul încăperii, a consultat niște diagrame scoase dintr-o cartotecă și m-a întrebat :

— Luni spre marți, zici ?... Marți, adică.

— Da.

— Ce clasă ?

— Clasa întîi.

A scris ceva pe peticul de hîrtie pe care își încercase creionul. S-a întors, la fel de unduitoare, a împăturit hîrtiuța, și mi-a întins-o.

— Altceva ?

Am scos pachetul de țigări, am tras afară două țigări, am luat eu una și i-am întins-o ei pe cealaltă. Mi-am aprins eu, apoi i-am oferit și ei foc.

— Nimic. Mulțumesc.

S-a codit puțin, apoi s-a uitat la ceas.

— Omul tău e acum în gară. Și nu peste mult timp pleacă... exact în aceeași direcție.

Am avut și eu micul meu moment de surpriză. I-am zîmbit, i-am mulțumit și am dat să plec. Cînd am ajuns în pragul ușii, m-a strigat :

— Hans !

M-am întors. Zîmbea.

— Da.

— Nu ți-ai pierdut nimic, nu-i așa ?

— Nu dintre cele la care te referi tu. În rest, totul.

A zîmbit. Am tras ușa spre mine.

— Hans !

— Da.

Și-a răsfrînt buza de jos, a zîmbit din nou, îngustîndu-și ochii ușor miopi și-a spus :

— N-aș avea nimic împotrivă, dacă într-o zi, m-ai invita la o bere, Hans !

Agitația peroanelor se mai potolise. Sosiseră, deșelate, și ultimele trenuri. Printre linii fulguia și vîntul aducea pe peroane trîmbe de zăpadă. Era frig. Fulgii de nea armonizau cu pătrățelele galbene de ciment, aleile pașilor uitați păreau acoperite cu un strat gros de flori de mușețel. Luminile peroanelor se pierdeau în noapte. Departe, departe, semafoarele clipoceau.

Trenul pleca la unu și cinci. Mai aveam pînă atunci douăzeci de minute. Mi-am cumpărat bilet și cîteva ziare. Mi-am cumpărat chiar și ultimul *Secol XX*. Știam că nu voi avea timp să-l deschid — nici nu mai erau vechile *Secole !* — dar cartea impresionează în mîna oricui.

Înarmate cu mături și lopeți, apăruseră limfocitele și anticorpii organismului de fier, beton și sticlă. Împrăștiau pe jos rumeguș. În urma lor mozaicul rămînea curat și lucitor — piele pergamentoasă de mumie.

Omul meu stătea priponit pe lîngă scara vagonului. Emana fudulia cîinelui care păzise cotețe și mai impozante. Pe ecusonul lui era scris Palatin Francisc. Același nume era trecut și pe bilețelul meu.

După felul cum o privea pe femeia pe care o ajuta să se urce, mi-am dat seama cu cine aveam de-a face. M-am apropiat de el, m-am ferit de autocarul care îmi claxona înfundat în spate și am dat să-i vorbesc. Exact în clipa cînd am deschis gura, după ce tot timpul cît mă apropiasem de el mă privise în ochi, a scuipat sub

tren, între șine, și s-a aplecat să-și refacă nodul șiretului de la pantoful stîng. Ce mai, avea o înaltă școală flamandă !

— Mai are locuri căruța ? l-am descusut.

La întrebarea mea o gaură de șvaițer ar fi reverberat mult mai puternic decît cele din encefalul lui. S-a interesat cu un glas domol :

— Pînă unde mergeți ?

— Pînă la un prieten.

— Ee, s-a ferit el din calea mea, atunci se schimbă treaba ! În cazul acesta pentru dumneavoastră se vor găsi întotdeauna locuri.

— Și ce număr are scaunul electric pe care mi l-ai destinat ? l-am iscodit.

— Scaun electric ați spus ?! Ha, ha, ha ! Cea mai confortabilă cușetă ! Cea mai confortabilă cușetă din lume ! Cușeta numărul 9. Ea aparține Romvaredului !

Nu era cine știe ce lume în hotelul nostru pe roți, numai că stînd toți pe culoar aducea a îmbulzeală. Sprintena ocheadă — cîntărirea la prima vedere — funcționa cu încetinitorul. Nu se vedea nici un catalizor prin preajmă, nici o femeie nu se arătase încă în șaua calului de fier. Pe culoar eram, de-a fir-a păr, numai bărbați.

Cușeta numărul 9 era sus. Pe cea de jos se afla un geamantan voluminos. Mi-am scos haina, am crucificat-o pe un umeraș de ebonită și cu un salt care mi-a redeșteptat toate durerile m-am cățărat la cucurigu.

Lăsasem ușa deschisă, stinsesem lumina și, cu mîinile sub cap, așteptam să pornim. După zumzetul discret, o foire ca o adiere într-un lan îngălbenit de păpușoi, am înțeles că își făcuse apariția, în sfîrșit, păsărica sperietoare a roiului de muște țețe ce căzuse pe capul masculilor de pe culoar. Își amplificaseră, toți deodată, sonorul.

Am plecat lin, aproape fără să-mi dau seama. Pînă cînd vor elibera culoarul, mai aveam în jur de un sfert de oră. După sfertul ăsta de oră, la cîteva minute după ce păsărica își va fi mutat cuibul, se vor retrage, unul după altul, în vizuinile lor. Nu se cunoșteau între ei, schimbaseră însă amabilități cu vecinul din dreapta sau

din stînga, și acum se despărțeau de parcă dimineață ar fi urmat să ia viața în piept împreună. Dimineață însă, nu-și vor da nici măcar binețe.

După ce bătuse în ușa deschisă, Francisc și-a făcut apariția.

— Aici sînt ! mi-am semnalat eu prezența.

— Biletul și buletinul dumneavoastră, vă rog !

Nu era musai să-i dau buletinul. I-am întins numai biletul și i-am îndrugat la repezeală, arătîndu-i și anunțul din ziar, minciuna de rigoare. Îmi pierdusem actele și mă duceam unde mă duceam ca să-mi scot altele. A întors biletul pe toate părțile și, într-un tîrziu, a zis :

— Bine, atunci rămîne să-mi dați numai diferența pentru cușetă.

I-am întins suta pe care i-o pregătisem din timp.

— Primiți restul dimineață, la coborîre.

— Cînd ajungem ?

— Fără nici o întîrziere, la opt.

— Întîrzie regulat ?

— Nu, neregulat. Bună seara.

A închis ușa după el. Pariez că a așteptat întregul minut pe care și-l acordase, fără să se dezlipească din dreptul cușetei mele, după care a ciocănit din nou. A băgat capul înăuntru imediat, cu toate că nu zisesem nimic.

— Am uitat să vă întreb cum vă numiți.

Curiozitate inutilă. Citise doar anunțul din ziar.

— Toma Alexandru.

— A, da, exact. Uitasem... Poftiți !

Invitația lui se adresase stăpînului cușetei de jos, un tip mititel, plin ochi de prestanța pe care i-o confereau ochelarii și tocurile înalte.

— Bună searra la toată lumea ! ne-a urat el.

Graseia. Era omul potrivit să ia trenul de la un capăt la celălalt și să strige, din doi în doi pași : „Non tirrarre la maniglia, e perricoloso sporrgerrsi !"

— Ce băuturri se pot bea la dumneata ? l-a chestionat rîrîitul pe Francisc.

— De toate.

— Berre ai ?

— Este.

Francisc se învîrtea în așa fel încît să nu-l pună nici un moment în inferioritate cu statura lui.

— Rrece ?

— Am și rece.

Mititelul s-a gîndit un moment. (Se dădea mare sugativă.) Unii, mai slabi de înger, ar fi putut crede că își socotea setea în lăzi de bere. Cînd s-a convins că într-adevăr scăpase pentru cîteva ore de nevastă-sa, sau de cea care îi amăra lui viața, a zis :

— Poți să-mi aduci... trrei sticle ?

— Desigur.

— Dumneavoastră nu dorriți ? m-a întrebat și pe mine.

— Ceva mai încolo. Mai întîi să mănînc ceva. Eu sînt om, nu... plantă.

A rîs, mîndru de el. Francisc a dat să plece, dar mititelul l-a întors din drum și i-a cerut tot felul de detalii despre orarul trenului. Mai mult ca sigur că dorea să-și regleze mica lui vezică în așa fel încît aceasta să intre în contracții la orele fixe de sosire în diferitele orașe prin care trecea trenul. Cu toate că nu era voie, dorea să stropească terasamentele prin toate gările, precum un cățel tînăr toți copacii din calea sa.

Am profitat de moment și l-am rugat pe Francisc să-mi pună și mie cîteva beri la gheață.

— Vin puțin mai tîrziu să le bem împreună, i-am promis.

A lăsat să se înțeleagă că era încîntat.

— Vă aduc imediat berea dumneavoastră, domnule ! l-a asigurat el pe mititel.

— Mulțumesc ! s-a arătat îndatorat marele setos.

Începuse să se dezbrace. I-am aruncat o privire să văd în ce ape se scaldă. În pijamaua lui cea nouă — se vedea că era comandă specială pentru marele drum — arăta și mai comic decît era în realitate. Nu-și scosese ochelarii de pe nas și nici pantofii cu tocuri înalte din picioare. Și-a tocit îndelung dinții cu periuța — putea fi dat de exemplu oricărui copil — apoi s-a schimonosit în toate felurile în fața oglinzii. Mi-a explicat că

ceea ce făcea era o combinație savantă, inventată de el, ceva între ioga și karate.

— La ce e bună? am fost eu curios să aflu.

Și-a încordat toți mușchii, a tras aer în piept și a zis :

— Potența! Menține o potență de fier.

M-am făcut ghem.

— Sper că nu reprezint o tentație...!

Nu m-a luat în seamă. Făcea parte dintre aceia convinși că numai ceea ce spun ei e important. Și-a mai bombat încă o dată pieptul — numai vînă, numai os — și m-a înștiințat :

— Domnule, eu sforrăi.

— Și eu.

A rămas surprins. În mintea lui de puiuț, își închipuia că numai el avea voie să practice acest viciu. După el, ar fi trebuit să zic : „E, asta e! Ce să-i faci! N-aveți decît, îmi faceți chiar plăcere." Era profund nedumerit. Mi s-a făcut milă de el. Nu era decît un mititel scăpat din ghearele unei teroriste. L-am liniștit :

— Glumeam. Eu am să sforăi pe culoar.

— De ce?!

— Am de gînd s-o fac lată.

— Aha!

Cineva a ciocănit ușor de trei ori în ușă. Mititelului i-a făcut o mare plăcere să rostească : „Intrră!" Era Francisc. Cele trei sticle pe care le aducea erau curate, neasudate, semn că berea era caldă. A avut chiar neobrăzarea să i le deschidă deodată pe toate trei. La gabaritul mititelului, pînă le-ar fi băut, berea s-ar fi trezit cu siguranță.

Au schimbat amabilitățile de rigoare. Francisc i-a urat să apuce să-și bea sănătos berea și i-a cerut banii. Mititelul i-a împins un bacșiș cu care, credea el, își cumpărase și stima însoțitorului. Francisc i-a mulțumit.

— Să crrești marre! i-a urat mititelul, trăgînd primul gît de bere.

Un gît cam scurt. Nu scosese exclamația de satisfacție comună băutorilor de bere cînd aceasta este rece. Acum regreta toți banii, dar nici prin cap nu-i trecea

să-i dea dreptate nevestei-sii, care-l învățase de bine la plecare.

Mie, la plecare, Serena nu-mi spusese nimic. O lăsasem dormind. Renunțasem la cea de a doua bere pentru că simțisem subit nevoia să adulmec niște urme. Mi se aprinsese un beculeț în cap — unul micuț, e drept, de lanternă, dar, oricum, mi se aprinsese.

După mintea mea, fusese imposibil ca în noaptea crimei Manafu să fi rămas nesupravegheat. Ar fi fost o mare prostie. Cine îl supraveghease pe Manafu ? La întrebarea aceasta doream eu să aflu un răspuns, pentru că nu-mi venea să cred că — indiferent de faptul că fusese ghidonat cu mare dibăcie de Partenie — Manafu făcuse lungul drum al Iașului singur, de capul lui. Știindu-se încornorat, i-ar fi putut veni oricînd cheful de a-l vedea și el la față pe teribilul amant.

Îi lăsasem lui Francisc timpul necesar să se liniștească. Cînd n-am mai auzit nimic altceva decît zgomotul roților sărind sacadat peste branșamente, m-am dat jos. Micuțul adormise de mult. Nici măcar nu sforăia. Nevastă-sa îl mințise și în privința asta. Lumina meschină a unui peron de gară invadă pentru o secundă celula noastră ambulantă. Mi-am privit tovarășul de drum. Își așezase sticlele pline în șir indian lîngă cușetă și, în goană după inedit, își îngropase fața în foaia de clătită numită pernă Romvared. M-am ferit să-i vărs sticlele. Nu de alta, dar n-am vrut să-i dau prilejul de a-și încărca conștiința cu un păcat pe care, la urma urmei, nu-l va săvîrși.

Culoarul era liber. Faza mică a plafonierelor împrăștia o lumină făinoasă. Afară era un întuneric deplin. M-aș fi așteptat să văd luminile rafinăriei de la Brazi. Avusesem impresia că timpul trecuse mult mai repede. Clătinat ușor de balansul trenului, m-am îndreptat spre capătul culoarului.

În cotețul lui, înconjurat de buletine, Francisc făcea socoteli. Cînd m-a văzut, mi-a zîmbit strîmb. M-am așezat pe strapontina din dreptul gheretei lui.

— S-a răcit berea ?

A dat afirmativ din cap.

— Numai o clipă, vă rog! Să termin chitanța asta.

— Muncești, muncești. Din greu.

A ridicat capul. Am făcut semn spre hîrțoagele lui.

— Ce să-i faci? Toată viața muncim, a filozofat el.

— Așa-i. Pentru unii, viața e un 1 Mai perpetuu.

A săltat capacul unui frigider mititel și dintre sloiurile albe, colțuroase, iradiind sclipiri diamantine, a tras afară o sticlă care s-a aburit imediat. A șters-o grijuliu cu un șervet imaculat. A ales o sondă și a privit-o în zare să vadă dacă e curată. A părut mulțumit de ea. A lăsat să curgă de sus, foarte de sus, lichidul gălbui. Spuma s-a ridicat, albă și groasă, pînă la buza sondei.

— Atenție, e foarte rece! m-a avertizat el.

— Dumneata, nu...?

— Ceva mai tîrziu.

Am luat sonda din mîna lui, am sorbit o gură, și, instantaneu, am avut impresia că înghițisem din greșeală un țurțure lung de o jumătate de metru pe care un prieten binevoitor mi-l mărunțea dîndu-mi lovituri cu muchia palmei de-a lungul esofagului. Era plăcut însă. Am arătat cu mîna în care aveam berea spre actele din fața lui.

— Nu-mi plac actele. Sînt ca zgarda cîinelui.

— Probabil că de aceea le și pierdeți, a zîmbit el.

— Poate, am încuviințat. Și nici papirusografia asta pe care ești silit s-o faci în orice muncă astăzi nu-mi place.

— Nimănui nu-i place.

— Oricînd, am continuat, poți face o greșeală cu implicații nefaste. Fatale uneori.

Mi-am aprins o țigară. O ușă s-a deschis și cineva, cu halatul fluturîndu-i în urmă, s-a legănat îndreptîndu-se spre toaleta din celălalt capăt al vagonului. Și cum istoria nu e decît un cumul de fapte repetabile, a căror importanță crește progresiv în timp, s-a mai deschis o ușă și a apărut frumoasa pe care o ajutase Francisc să se urce — păsărica țețofagă.

Era în cămașă de noapte, halat, papuci. M-am ridicat și i-am cedat locul meu. S-a așezat fără fasoane. A scos o țigară și eu i-am oferit foc. În timp ce-și

aprindea ţigara, mi-a zîmbit. Cu ochii. Îmi plac femeile care ştiu să zîmbească încontinuu. Serioasele sînt proaste, prea femei.

— Nu pot să dorm, s-a văitat. E prea cald... Am să beau o bere. Rece.

— Imediat ! s-a precipitat Francisc.

A repetat ritualul cu care mă uimise pe mine. De data asta a lucrat şi mai spectaculos decît prima oară, precis, ca un prestidigitator al spaţiilor restrînse. M-am sprijinit cu spatele de perete.

— Noroc ! mi-a urat ea ridicînd paharul în dreptul ochilor.

Am ciocnit. A mormăit de plăcere şi şi-a şters mustăţile albe de spumă cu limba. Era o pisică conştientă de farmecele ei. Una din acelea cărora şoarecii li se predau de bunăvoie.

— Nici nu v-aţi dezbrăcat, a constatat ea.

— Eu nu am venit, ca dumneavoastră, după o pereche de schiuri scurte, ci după unele lungi. Am de gînd să stau mai mult.

A zîmbit. Mi-a plăcut foarte mult. Cred că trecuse prin toate cu fruntea sus. Căsătorie, copil, divorţ. Era încă tînără şi dornică să recupereze tot ce pierduse. Lui Francisc îi lăsa gura apă. Nu era însă de nasul lui.

— Ce-i cu faţa dumneavoastră ?

Se referea la urmele, încă vizibile, pe care cei doi mardeiaşi : poliţistul şi, mai înaintea lui, ucigaşul mascat al Rafaelei, ţinuseră morţiş să mi le lase pe chip.

Am ridicat din umeri :

— De, meseria !

A schiţat o mişcare de degajare cu mîna :

— Pugilist ?...

— Nu, încasator.

— A, încasator !... Înseamnă că v-aţi luat de curînd leafa. Ar trebui să faceţi cinste.

— Chiar asta şi aveam de gînd. Nu îndrăzneam însă.

Mi-a zîmbit încurajator, dar a schimbat imediat vorba :

— V-am întrerupt, poate. Despre ce vorbeaţi ?

Am tuşit :

— Despre mai nimic. Eram încă în fazele preliminare ale conversației. Pînă la urmă am fi ajuns la fotbal. Sau la femei.

A sorbit o nouă înghițitură de bere și din nou a plescăit de plăcere.

— Pînă unde mergeți ?

— La femei ?... Pînă la capăt. Dumneavoastră ?

M-a amenințat cu degetul :

— La fel. Îmi place teribil de mult să mă plimb.

Se vedea. Era beată de fericirea de a trăi.

— Îi spuneam lui Francisc...

— Cui, dumnealui ?

— Da, dumnealui. Îi spuneam, privindu-l cum își întocmește actele, că orice greșeală poate avea o însemnătate fatală.

— Fatală ?! În astfel de situații !

— Chiar și în astfel de situații. Să vă dau un exemplu. Într-o zi am avut surpriza să constat că primele două numere ale tragerii Loto din acea săptămînă le jucasem și eu. Îmi ieșiseră în ordine. Al treilea număr era treisprezece. Eu aveam însă pe bilet doar trei.

— Ghinion ! a murmurat Francisc.

— Da, ghinion. M-am gîndit însă să profit de șansă și să le joc colegilor de birou o farsă. L-am transformat pe trei, nici nu era greu, în treisprezece. Plastografia îmi reușise perfect. Nu se cunoștea nimic. A doua zi la serviciu, am întrebat, din oră în oră, dacă veniseră sau nu ziarele. Mă prefăceam foarte interesat de rezultatele tragerii Loto care avusese loc cu o seară înainte. Începuseră chiar să facă glume pe socoteala mea. Cînd, în sfîrșit, au sosit ziarele, mi-am scos biletul, am căutat numerele, și, părînd stupefiat, am anunțat incredibila minune : îmi ieșiseră toate cele trei numere în ordine. Au sărit, care mai de care, pe mine. Își dădeau, fiecare, cu părerea cam cît o să cîștig. În orice caz, ziceau ei, nu mai puțin de cincizeci de mii.

L-am rugat pe Francisc să ne umple din nou paharele.

— Și ?... Ce-a urmat ? s-a arătat ea curioasă.

Mă ascultase cu atenție, zîmbind însă tot timpul. Nu era deloc naivă, dar sînt sigur că nici nu-și pusese vreo-

dată întrebări de genul : De ce m-am născut aici şi nu în altă parte, şi de ce în trupul ăsta şi nu în altul ? Era foarte bine că nu-şi pusese astfel de întrebări.

Francisc ne-a întins paharele pline. Am sorbit o înghiţitură lungă. Mi-am stins ţigara şi mi-am aprins alta. Cerul se luminase. Eram la Brazi.

— Ce-a urmat ? Nimic. Adică totul. Cînd erau la paroxismul invidiei, mi-am pus o ţigară în gură şi le-am cerut foc. Mi-au oferit trei deodată. Am întins biletul, care circulase din mînă-n mînă, spre flacăra unei brichete, l-am aprins şi le-am spus calm : „De cînd îmi doream eu să-mi aprind o pipă cu o bătrînă de cincizeci de mii !"...

L-am privit pe Francisc. Se uita la mine urît.

— Şi ? a întrebat din nou ea, cu ochii numai zîmbete.

— Şi !... Şi prietenul ăsta al meu — m-am căutat prin buzunare — unde l-am pus eu oare... a, iată-l, a comis marea nerozie să facă infarct. A murit pe loc.

A izbucnit în hohote de rîs, fără să ţină cont că putea deranja pe cineva. Poza pe care i-o întinsesem întîi lui Francisc, apoi ei, îi rămăsese în mînă. Nici nu se uitase la ea.

— Drăguţ, a zis ea, cînd s-a oprit din rîs.

M-am întors întrebător spre Francisc. Îl privisem tot timpul cu coada ochiului. Uitîndu-se la poza pe care mi-o adusese Serena, nu-i tresărise nici un muşchi. *Rigor mortis*, nu altceva !

— Mulţumesc ! a zis ea, ridicîndu-se şi înapoindu-i paharul gol lui Francisc. A fost foarte bună ! S-a întors spre mine şi mi-a întins mîna : Mi-a făcut plăcere. Noapte bună.

A dispărut aşa cum venise. Discret. O apariţie plăcută. Mi-am dezlipit şi eu cu greu, asemeni lui Francisc cînd o ajutase să urce, privirile de pe fundul ei.

— Ei, tipule, ce ai de spus ? l-am întrebat cînd am rămas singuri.

— Eu ?! s-a arătat el surprins. Ce să zic ? Nimic.

— Cum nimic ?! Doar îl cunoşti pe tipul din fotografie !

— Te-nşeli, amice...

Mi-am făcut, cu un gest rapid, manşetă din gulerul lui. Odată cu zbilţul de gît, s-a înmuiat. L-am ridicat pînă la nivelul meu şi i-am şoptit rar, în timpan :

— Ai alunecat pe o pantă periculoasă, prietene ! Revino-ţi ! Am să-ţi fiu recunoscător ! L-am aşezat la loc şi i-am scuturat un fir de praf, inexistent, de pe reverul uniformei lui impecabile. Uite ce-i, vreau să rămînem amici. N-are rost să te scapi pe tine de frică. Dar nici poftă de arţag să nu-ţi vină. E mai bine. Au încercat şi alţii şi nu le-a fost deloc moale... Răspunde-mi, foarte pe scurt, la nişte întrebări. Unu : Eşti cumva un refulat stupid ?

Rînjea. Un rînjet onctuos, stilat. Rînjetul confecţionat doar atunci cînd ai dat în cineva cu cuţitul, şi cuţitul ţi s-a îndoit în mînă ca o macaroană.

M-am reaşezat pe strapontina rămasă goală. Ah, femeile ! Cînd nu sînt cu noi uităm cît am fi dat să scăpăm de ele.

— Nu mi-ai răspuns. Înseamnă că nu eşti un refulat stupid, şi deci, periculos. Doi : Ai mai fost luat la întrebări şi de alţii ?

— Da. Numai că...

— Numai că ?

Înghiţea în sec de parcă ar fi supt toată ziua o codiţă bearcă de căţel.

— Nimic, a ridicat el din umeri.

— Bine. Cu cine a călătorit tipul meu ?

— Cu nimeni. Avea bilete pentru întreaga cabină.

— Cine s-a interesat de el ? Aşa, în mod special, înţelegi ce vreau să spun.

A dat din cap în semn că înţelegea. S-a gîndit cîteva clipe.

— A stat de vorbă, un timp, cu una. Pe culoar.

— Descri-o ! i-am cerut, tresărind.

— N-are importanţă. Una. O Zgornelă oarecare.

Mi-am băut paharul dintr-o singură înghiţitură.

— Mai dă-mi unul.

— De unde atîta sete ! s-a mirat el.

Nu l-am slăbit nici o clipă. I-am pus întrebări şi în

timp ce-şi făcea datoria. Răspundea frumos. Era un înţelept. Accepta viaţa aşa cum era ea.

— Cum arăta Zgornela aia ?

— Tipul dulce-urduros.

— Aşa e. Era un bărbat pe care-l speriau iniţiativele. A stat şi ea, pe-aici, pe lîngă tine ?

— Un timp, da.

— Îţi aminteşti, cumva, numele ei, prietene ?

A ridicat din umeri decepţionat :

— Nu. Dar poate fi aflat. Cînd ne întoarcem în Bucureşti... Am să beau şi eu o bere.

— Eşti invitatul meu. Şi ce-a mai făcut tipul ?

— Nimic !... Cînd s-au potolit, m-a chemat la el. Mi-a cerut o sticlă cu apă minerală.

— Ce gusturi, nu ?

A rînjit :

— A luat un somnifer. I-l dăduse un amic doctor ca să doarmă nentors... Noroc ! a ridicat el sticla pe care şi-o deschisese.

Era exact lucru care-mi lipsea. Că-n rest, aveam de toate !

— Nu s-a mai lipit nimeni de el ?

— De unde să ştiu eu ? L-am mai văzut doar o dată. În halat şi-n pijama, se ducea la toaletă. Şi încă o dată, cînd l-am sculat la Bîrnova. Venise miliţia după el. Era buimac rău cînd a deschis uşa şi nu a înţeles mult timp ce vrem de la el...

Eram foarte mirat. Lucraseră cu o rapiditate formidabilă, dar, ca şi mie, fisa le picase invers.

— A venit miliţia la Bîrnova după el ?!

— Da. Noroc că au lucrat fără gălăgie. Ar fi fost păcat să-mi trezească muşteriii.

— Începeţi să vi-i pierdeţi, de cînd cu avioanele.

— Nu pe ruta asta.

Am căscat :

— De ce ?

— Nu-i nici un avion care să ajungă înainte de nouă în Iaşi. Şi foarte mulţi — a zîmbit — ca şi dumneavoastră, îşi au treburile la primele ore ale dimineţii.

— Şi înapoi cînd sînt zboruri ? am întrebat eu, cu mintea la Serena.

— Spre Bucureşti ? După nouă.

Am oftat. Eram exact de unde plecasem. Trenul sălta voiniceşte peste macazurile care se înmulţeau. Se apropia Ploieştiul.

— Şi ?

— Şi ce ?

— Ce-a mai făcut ?

Mă cuprinseseră o oboseală şi un plictis imens.

— A coborît la Iaşi, cu toţi ăilalţi. Părea prăbuşit. Şi-a uitat o grămadă de fleacuri. Pasta de dinţi, periuţa, ziarele, papucii...

— Ce-ai făcut cu ele ?

— Ce era să fac cu ele !... Cu pasta de dinţi îmi fixez cărarea, cu periuţa-mi fac ochii, papucii-i port în mînă să nu-mi fie frig. Ziarele le-am citit. Eram curios să ştiu cine cîştigase crosul din seara Anului nou de la Sao Paulo. Ştiţi, sînt şi eu... maratonist.

— Ce vorbeşti ? Bravo.

— Asta lovitură !... Alergi nouă kilometri, două'ş patru de minute, şi te umpli de bani.

Mi se făcuse somn. De altfel, băusem destul ca să-mi fie somn.

— Lasă, ai să te umpli şi tu. Ai stofă de campion.

— Nu ca ăla, a oftat el.

— Care ăla ?

— Ăla de-a cîştigat la Sao Paulo.

— Cum îi zice ?

— Nu mai ştiu. Un francez. Unul Bouster şi nu mai ştiu cum. Scria pe ultima pagină, jos, chiar în colţul drept. O notiţă mică...

— Ho, moară stricată ! m-am răstit eu la el, exasperat de atîtea vorbe goale. Nu mai bate cîmpii ! Zi-mi ceva odată de care să mă pot lega !

— Păi, nu mai ştiu nimic altceva.

— Ce te-au întrebat tovarăşii de la miliţie ?

— Exact ce m-aţi întrebat şi dumneavoastră.

I-am întins o nouă hîrtie de o sută de lei.

— Pentru bere. Păstrează-ți restul. Bea-l în sănătatea mea. Păstrează-ți și celălalt rest, de la cealaltă sută, și uită că ne-am întîlnit. M-am ridicat. Mă duc să mă culc, i-am spus. Trezește-mă la Bîrnova.

— Nu la Iași.

— Nu. Am de gînd să trag, foarte matinal, ozon în piept. Salut !

Eram la jumătatea culoarului, cînd m-a strigat, șoptit :

— Domn Toma !

— Da.

— Ar fi neplăcut să aveți ghinionul de a da ochii cu miliția. N-aș vrea să pomeniți de...

— Fii pe pace ! N-am să le divulg că am avut onoarea să bem împreună. Salut.

— Somn ușor.

Am plecat, dar, de data asta, m-am întors singur din drum. L-am întrebat :

— S-au interesat de mine ?

— Au spus un alt nume, dar după descrierea lor : „zdrahon brunet cu ochi albaștri", cam ăla ați fi.

— Cum o cheamă pe tipa cu care-am băut ?

— De ce ?

— Așa. Mi-e drag de ea.

— N-am voie să vă spun.

Am zîmbit.

— Totuși. Fă un efort.

S-a codit, dar pînă la urmă a cedat. A citit din buletin :

— Tomescu Ioana, Gheorghe Lazăr 11, București, necăsătorită — a socotit în gînd —, 28 de ani...

I-am luat buletinul din mînă. Așa era. Tomescu Ioana, Gheorghe Lazăr 11, București. Numai că Tomescu Ioana era o hoașcă de vreo 70 de ani.

L-am privit mustrător și l-am ciocănit cu un index de fier în scalp :

— Cu mine ți-ai găsit, șacale ?

Datele corecte erau : Mușat Maria, Bistra OD6, necăsătorită. Vîrsta nu m-a interesat. Femeile au vîrsta pe care ești dispus să le-o dai.

La spartul tîrgului, am apucat şi eu să visez. Cineva alerga după mine, urmărindu-mă cu ditamai bîta de frasin, mi-era frică, voiam să fug, picioarele îmi erau însă moi, nu-mi dădeau ascultare. Reuşeam doar să mă tîrăsc ca un melc.

— Bîrnova... Peste cinci minute... Bîrnova !

Am sărit drept în capul oaselor, şi, bineînţeles, m-am pocnit cu el de tavan. Francisc, sînt sigur, fusese la curent cu chestia asta. Ar fi putut, şmecherul, să aprindă o luminiţă cît de mică. M-am stropit cu apă pe ochi. Mititelul a gemut prin somn. O visa, probabil, pe nevastă-sa. L-am căutat prin buzunarele hainei. Şi-o aşezase pe un alt umeraş, lîngă haina mea. Am avut noroc. Am dat peste buletinul lui repede. Pe mititel îl chema — de uimire era să scap lanterna din mînă —, nici mai mult nici mai puţin decît... Mareş ! Mareş Janiol. Ciudat nume pentru un mititel ! Norocul lui, dar mai ales al meu, era că locuia în Iaşi.

Francisc dormea. Am băgat capul în văgăuna lui :

— Ascultă, ştii ce ?... N-am nevoie nici de chitanţă. Nu, nu ! Nu te deranja. Rămîi cu bine.

Mi-a făcut semn, de sub pătura sub care se ghemuise, că n-ar avea nimic împotrivă dacă aş ajunge între roţile trenului.

În gară am aflat că în locul acela mic, păcălit şi pierdut printre brazi, i se adaugă trenului o nouă locomotivă. Pînă la Iaşi, o azvîrlitură de băţ, mai era un singur hop. Un deal greu de urcat. Am mai aflat că la cîteva sute de metri de gară se intra într-un tunel destul de lung. Mi-a părut rău că nu trecusem şi eu prin tunel.

Chiar i-am împărtăşit regretul meu impiegatului de mişcare, un tinerel blond, de la care aflasem toate cele de mai sus. Mi-a zis că nu era timpul pierdut. Trenul era în gară şi mai stătea încă zece minute. I-am dat de înţeles că aveam alte intenţii.

Vorbea cea mai dulce limbă din cîte auzisem de la plecarea mea din Bucureşti.

— De unde eşti, bădie ? l-am întrebat.

— Din Ieşi, di undi să hiu ?!

— Și și fași aiși ?

— Iaca, ghini. Mîn, încolo și-ncoașe, trinurile.

— Bine faci. Să trăiești !

— Mulțămesc țîii !

Era frig și aerul străveziu și curat ducea pînă hăt departe glasurile noastre. Începea să se crape de ziuă. Era șapte și jumătate. Pădurea seculară absorbea orice zgomot. O liniște colosală năvălea în valuri dinspre negurile montane. Era ceasul cînd ziua e încă noapte și noaptea nu-i încă zi.

În sala de așteptare, doi tineri — el da, ea nu prea — dormeau ținîndu-se de mînă. Ea își sprijinise fața urîtă de umărul lui. El avea gura deschisă și horcăia ușor. Mărul lui Adam, deasupra cravatei strînsă într-un nod sugrumat, se răsfăța ca un abces gata să spargă.

Vai de țara care se arată străinilor cînd încă nu s-a trezit !

După geamul casei de bilete moțăia un moș prizărit. I-au trebuit minute în șir ca să priceapă ce doream.

— Taxi ?!... Dar bine, omule, de ce nu iei trenul ? E-n gară, doar ?

Pînă la urmă, văzînd că nu o scoate la capăt cu mine, s-a plictisit să-mi mai dea sfaturi. S-a convins că nu confundasem locurile, că într-adevăr știam că acolo era sanatoriu Tbc, și nu ospiciu. Mi-a cerut chiar și să-i arăt banii cu care urma să plătesc taxiul. În sfîrșit, a dat telefon și a chemat un taxi de la Iași.

M-am plimbat pe peronul gării cu pașii celui care nu are nimic de făcut. Ziarele și *Secolul XX* le uitasem în tren, care, între timp, își luase... dealul, era să zic valea.

Pornisem, cum era și normal, cît se poate de încrezător la drum, dar mă poticnisem iar. În afară de o pistă subțirică, Zgornela, nu-mi mai rămînea nimic altceva de făcut decît să iau taurul de coarne. Trebuia să vorbesc cu Manafu, și asta cît mai repede.

Taxiul a sosit cam după o jumătate de oră.

— Dumneavoastră sînteți cel care a dorit un taxi ? m-a întrebat șoferul, nevenindu-i să creadă că arăt totuși a pămîntean.

— Eu.

— Poftiți! Am lăsat mașina în spatele gării, în parcare.

În timp ce mă conducea spre mașină, l-am întrebat:

— E mare stațiunea asta, Bîrnova?

— Este! mi-a răspuns el cu mîndria ieșeanului care știe că pînă la Ceahlăul lui Cantemir sînt mai aproape muntele și mănăstirea lui Miron Barnovschi.

Gara avea de toate. Poștă, Miliție, parcare. Primea o mulțime de lume, din toate colțurile țării. Sanatoriul, dar mai ales cele două cabane înghițeau în fiecare zi o mulțime de clienți.

Taxiul, o Dacie 1300, era în bună stare. M-am suit lîngă șofer, m-am înfofolit în haină — era frig de-a binelea —, m-am uitat la ceas și l-am ispitit:

— Ai de la mine două Kenturi dacă mă duci la Iași în așa fel încît să ajungem înaintea trenului cu care am venit!

I-am aruncat pachetele în poală. Avea o mutră bună pentru făcut reclamă oțetului de mere putrede. S-a uitat la ceas. Era opt și cinci.

— Păi trenul ăla — a zis el — a ajuns la Iași! Acu e-n gară. ...Sau a trecut de Nicolina.

— Vezi! Ar mai fi timp. Oricum, fă-te că-ncerci!

Sînt sigur că după vorbele acelea nu l-a mai mirat nimic în ceea ce mă privea. Dacă i-aș fi cerut s-o ia pe calea ferată, și nu pe șosea — care nu era nicidecum înzăpezită — i s-ar fi părut o dorință cît se poate de firească atîta timp cît venea din partea mea.

Pînă la Iași am mers în tăcere. Prima parte a drumului, numai serpentine, mi-a plăcut foarte mult. Zăpada dădea naturii sfieli feciorelnice. Pădurea de-abia se trezise la viață. Era darnică. Puteai să-i furi oricînd puțin din măreția ei. Dacă n-am fi fost în mașină, am fi auzit poate cîntînd cîteva mierle.

În Iași i-am întins șoferului, odată cu buletinul mititelului, banii potriviți, și, pretextînd că am treburi mult mai grabnice, mai importante, decît să iau bilet de avion cam neajutoratului meu frate mai mare, l-am rugat să mă aștepte, după ce-și va fi terminat treaba, în fața

hotelului Unirea. A plecat spre agenția TAROM ferm convins că mai apoi voi avea chef să mă ducă la băile Purcica, tentat fiind de ideea de a mă scălda în copcă gol pușcă și cu un măr în gură.

În drum spre Unirea mi-am cumpărat cîteva articole de cosmetică de la o tutungerie deschisă și duminica, iar de la un magazin de cafea bomboane și gumă de mestecat.

Înfățișarea mi-am schimbat-o într-o toaletă subterană. În unghiul extern al ochiului drept mi-am lipit genele una de alta cu oje incoloră, pe care apoi am innegrit-o cu rimel, ca să nu sclipească. Dînd ochiul peste cap, ai fi jurat că, dacă nu-l aveam scurs, atunci suferеam cel puțin de albeață și ptoză palpebrală. Între dinți și obraji, și sub buza de sus, mi-am vîrît gumă de mestecat, devenind subit buflei. Mi-am înroșit discret obrajii cu fond de ten și am luat o bomboană în gură. Apoi privindu-mă în oglindă, mi-am căutat în adîncul ființei o mutră cît mai dură și mai optimistă. Ceva în genul Căpcăunului Jovial. Ieșise o combinație deplorabilă. Parcă eram un lihnit de foame apărut în drum la „Banii sau viața !" cu miinile goale, doar cu un ciolan de cal mort subsuoară.

La Unirea, recepționera, foarte amabilă, mi-a confirmat că, da, fratele meu, Arcadie Manafu, și cumnata mea, Rafaela Manafu — nu alta — reținuseră o cameră pentru zilele de 2 și 3 ianuarie. Nu se prezentase însa decît fratele meu, care plecase în aceeași zi din hotel într-o direcție necunoscută, renunțînd, cu scuzele de rigoare, la cameră, și fără să-mi lase nici un mesaj. M-am arătat foarte indignat de porcăria lui.

— Altcineva s-a mai interesat de fratele meu ? am gîngăvit eu.

Mi-a rînjit cu un zîmbet care-i înconjura tot capul :

— Da, domnule Manafu, rudele dumneavoastră de la miliție. Și dînșilor le-am spus, și eu, și colegele mele, același lucru. Așa că nu mai avea rost să ne plictisiți, încă o dată, pentru că avem o memorie cît se poate de bună.

M-am cărat cu coada între picioare, surprins să aflu că-mi stătea bine şi în chip de poliţist prins cu ocaua mică. Taxiul meu era în faţa hotelului. Am chemat un cărător de bagaje şi i-am dat banii pentru şofer. Urma să-mi aducă restul, biletul de avion şi buletinul mititelului.

Cînd s-a întors, l-am întrebat :

— Ce-a zis şoferul ?

S-a clătinat de pe un picior pe celălalt şi, văzînd că nu-i dau nici un bacşiş, s-a obrăznicit :

— N-a zis nimic, cu toate că i-am transmis că acum vă simţiţi mai bine.

Nu l-am luat în seamă. Am traversat Piaţa Unirii, l-am salutat pe tătucul Cuza şi m-am mirat şi eu, ca toată lumea, de cît de încet merg ieşenii. Cei get-beget. Mi-am dat imediat seama de talentul lor. Sufereau congenital de calopsie. Am pus buletinul mititelului într-un plic, i-am trecut adresa şi l-am azvîrlit în despărţitura Loco a unei cutii poştale. Apoi m-am suit într-un alt taxi care m-a dus fără complicaţii pînă la aeroport.

Nu m-au mai confruntat cu buletinul de identitate — ştiam că nu aveau obiceiul ăsta —, m-au pus în schimb la raze şi s-au convins că nu am nici o armă asupra mea. Miliţienii au fost încîntaţi să scape cît mai repede de un hidos ca mine. Chiar dacă posedau sub tejghea poza mea — şi o aveau în mod sigur —, oricîtă experienţă ar fi avut, le-ar fi fost tare greu să recunoască în ea pe nătăfleţul din faţa lor. Erau şi ei convinşi, ca şi mine de altfel, că nu aşa se prind infractorii.

În sfîrşit, am decolat. În jurul meu erau mai mult străini. Flecăreau şi ei de-ale lor. Erau şi la ei necazuri — ho, ho, ho, şi cîte încă ! Babele se prefăceau pasionate după peisaj. Asta ca să nu-şi vadă bărbaţii cărora li se scurgeau ochii după stewardesă. Zburătoarea la taxi-trapez era conform stasului. Mare avuţie naţională şi femeile astea ale noastre !

Un timp am zburat nu prea sus. Sub noi, cîmpia drapată în tonuri cenuşii şi albe părea spinarea unei zebre imense. Fîşii infinite de alb şi cenuşiu intercalate

riguros se succedau la nesfîrşit. O ceață siderală estompa orizontul. Din cînd în cînd se zăreau sate îndreptînd spre cer brațe de fum.

Apoi ne-am ridicat dincolo de stratul de nori. Acolo era soare, un soare orbitor. Cînd m-am plictisit să văd nori şi numai nori, mi-am întors privirile spre vecinii mei. Priveau şi ei pe geamuri, cum făcusem eu, sau citeau cîte un ziar. Zumzetul avionului mă adormea. Aş fi vrut să rămîn treaz. Stewardesa dispăruse, aşa că nu mai avea cine să-mi rețină atenția. Tînăra din stînga mea era prea tînără. Se cufundase cu nasul într-un maldăr de ziare din care îşi clădise în poală un adevărat castel de hîrtie. M-am întors spre ea :

— Sînteți atît de amabilă — i-am zis — să-mi împrumutați şi mie unul din ziarele dumneavoastră ?

Nici nu s-a uitat la mine, doar a mormăit :

— Aveți pe scaunele din spatele avionului cîte doriți. Puteți să vă luați şi singur.

Astea de mici sînt obraznice ! Mi-am luat singur cîteva ziare, dar nu m-am mai întors lîngă viitoarea scorpie, am rămas acolo, în fund, şi m-am cufundat în lectură. Scînteia avea o rubrică care mă făcea să mă strîmb de rîs în fiecare duminică. „Caietul Grefierului" conținea, duminică de duminică, nişte perle !...

Bine, dar şi azi e duminică !... Înțepenisem. Înțelesesem, în sfîrşit, cine era ucigaşul Rafaelei Manafu.

IX. CU REVOLVERUL DUPĂ MINE

„Trebuie să vrei ! auzi ! fiindcă-ți trag palme, mă-nțelegi !..."

Cu liftul de serviciu al subconștiinței mele urca spre infinit o doamnă bezmetică, cu priviri adînci, halucinante. Uram... Cu toate că încă nu era nevoie, mi-am legat centura de siguranță. În felul acesta mă simțeam mai sigur pe gesturile mele. Am închis ochii și am refuzat să mă mai gîndesc la descoperirea făcută. Mi-era silă.

Am ajuns, fără incidente neașteptate, într-un București îngropat în dulci troiene de zăpadă. Era duminică, omenirea pășise într-un decor feeric, ningea din chiar bucuria universului. Pămîntul leșinase alb, mișcările se insinuau letargic, destinul pivota și timpul suferea anonim de levitație.

Pe făptura platinată de la Informații am chestionat-o cu abilitatea unui chinez adoptat de Cosa Nostra. M-a lămurit cum nu se poate mai bine. Acum știam aproape tot. Cum am scăpat de gura ei, m-am oprit în fața primului telefon. Am format, cu degete înfrigurate, numărul lui Parandărăt. M-a identificat imediat.

— Salut, Belea ! a zis el mieros. Ce-ai mai făcut ?...

— Vreau lista pasagerilor zborului nr. 5 București — Iași din 3 ianuarie.

A trecut ceva timp pînă cînd a înțeles.

— Greu, greu, a pufnit el pe nas, dar, se face !

— Vreau lista tuturor străinilor care au călătorit cu avionul ăsta și care se mai află în țară. Vreau adresa unde locuiesc, în momentul de față, fiecare...

— N-ai vrea, cumva, și numărul firelor de păr care le cresc ăstora pe limbă ?!...

— Gura ! Ascultă, sînt pus pe rele !

— Cînd n-ai fost tu pus pe rele ?! a mîrîit el.

— Cînd îmi dai răspunsul ?

— Mîine, poimîine... La ce-ţi trebuie lista ?

Nu i-am răspuns. Am trîntit telefonul şi am tăbărît pe un taximetrist amator. Roiau destui prin preajmă. De profesionişti îmi era frică. Ăştia s-ar fi putut să aibă semnalmentele mele. Ar fi fost o nedreptate să fiu arestat tocmai acum. Nu mi-ar fi păsat cîtuşi de puţin, sau foarte puţin, dacă aş fi fost arestat cu o oră în urmă, atunci cînd mi se părea totul ratat, terminat.

Într-una din maşinile parcate în faţa casei Serenei am zărit, printre alte lucruri cunoscute, Nikonul cel atît de puţin folositor într-o noapte oarecare. M-am întrebat cu uimire de ce aflam cu atîta întîrziere de faptul că Serena avea maşină. Atîtea alte lucruri s-ar fi rezolvat într-alt fel, şi cu mai multă uşurinţă.

Serena înlăturase toate lucrurile care ar fi putut împiedica lumina să intre prin ferestre şi se îmbăia cuminte într-o ploaie de fotoni. Părea venită de undeva din spaţiu, odată cu fulgii de nea încremeniţi în aşteptarea ei. Instalată într-un fotoliu, cu o măsuţă joasă în faţă, îşi dădea în cărţi, bînd cafea.

Cu tot machiajul meu, ceva se schimbase în mine. Probabil că arătam crunt, mai crunt decît un urs grizly rănit. Obosit, scîrbit, turbat...

Uimirea ei era enormă. Rămăsese, uitîndu-se la mine, cu cărţile suspendate în aer. Aducea cu o squaw iubitoare care îşi aştepta în wingwam soţul plecat la piaţă. Numai că soţul se întorcea oţărît rău, pus pe harţă, de parcă nu i-ar fi rămas din banii de coşniţă nimic şi pentru inima lui. Cărţile de pe masă, prea multe dame la un loc, îi prevesteau o ceartă. De aceea probabil nu mă întrebă nimic. Mă privea doar în tăcere. M-am uitat la cartea cu care părea că mă ameninţă. Un decar de roşu. Cele zece inimioare însemnau mare bucurie.

— Puteai să zici mai din timp că ai maşină.

A făcut nişte ochi mari :

— N-ai fi vrut cumva să te plimbi cu mașina mea ?!... De-abia azi de dimineață mi-au adus-o de la reparat. Tocmai am picat de la redacție.

Și eu care crezusem că de-abia se sculase ! Ca să te mai încrezi în femei ! Lasă-le nesupravegheate o singură clipă, că o și șterg de acasă.

M-am demachiat cît am putut de repede, apoi am deschis cartea de telefon și am căutat numărul ucigașului. Mi-a răspuns chiar el. Inima a început să-mi bată mai repede. Am închis fără să scot o vorbă.

Serena s-a apropiat de mine și m-a mîngîiat pe obraz. I-am apucat în pumn încheietura delicată a mîinii și i-am sărutat palma. Pielea ei era răcoroasă și mirosea a dragoste. Am apucat-o de umeri și privind-o in ochi i-am spus :

— Am nevoie de pistolul tău.

A înghițit în sec.

— Nu ! a țipat ea. M-a tras în jos, mi-a luat capul în brațe, m-a lipit de pieptul ei și a început să repete mecanic, din ce în ce mai ușor : Să nu faci asta ! Să nu faci asta !... Eram împietrit și ea a simțit. Trecîndu-mi mîinile prin păr, m-a întrebat : Faci bine ceea ce faci ?

— Da.

Căldura sînilor ei îmi făcea rău. M-am smuls din brațele ei. S-a îndepărtat de mine, departe, foarte departe. Cînd a ajuns suficient de departe, a spus :

— Ia-l.

M-a lăsat să mă duc în camera ei singur. Am îngenuncheat în fața scrinului. Pistolul era la locul lui. Dormea ca un sugar în scutecele lui. Avea aceeași putere de sedare, același număr de supozitoare-somnifer ca și data trecută. Mi-am ochit imaginea formată într-o oglindă. Din păcate, palma cu care se spune că prostul se înalță cînd îl bagi în seamă nu se vedea. În ea aș fi vrut să nimeresc. Am ridicat cocoșul și am apăsat pe trăgaci. S-a auzit un zgomot sec, asemănător cu cel pe care îl făcuse brățara petrecută pe mîna mea de copoiul cel blond. Butoiașul se învîrtise și locul glonțului tras fusese luat de unul bun.

Oare ce s-o fi întîmplat cu copoiul cel blond? Imaginea lui ar fi trebuit să mă obsedeze, dar nu se întîmplase așa. Să fi fost oare Serena făptura asupra căreia îmi deplasasem sentimentele cu care îi rămăsesem dator tînărului polițist? Să fi fost oare gingășia cu care o iubisem o proiecție eronată a culpabilității mele?

Mi-am băgat pistolul la spate, pe sub Levi's Jacket și pulover, între curea și cămașă. Răceala și greutatea lui m-au mai liniștit. Înainte de a o pedepsi pe fiara pe care urma să o întîlnesc, aveam de gînd să o privesc adînc în ochi și pentru asta îmi trebuia siguranța împrumutată de o armă.

Serena m-a întîmpinat cu indiferență. Pentru ea devenisem un străin. Înțelesese că nu mai avea nici o putere asupra mea, că de fapt nu avusese niciodată o putere asupra mea. Mai presus de noi era o forță mai mare decît dragostea mea pentru ea, dragoste de care, în clipele acelea, începuse să se îndoiască. Eu ascultam de forța aceea mai presus de mine, îmi puneam viața în pericol pentru altceva decît pentru dragostea noastră. O înșelam, și asta nu mi-o putea ierta. Credea că răceala ei era cea mai grea pedeapsă pe care mi-ar fi putut-o da. Dacă aș fi acționat pentru bani, sau din răzbunare, ar fi mers, poate, cu mine la luptă. Așa însă, dragostea ei mă condamna la moarte, și, în clipele acelea, eu dispăream din sufletul ei.

Am părăsit-o fără să scot o vorbă, fără să-i mulțumesc. Înainte însă de a deschide ușa mi-a zis, privind pe geam:

— Ar fi mai bine să-mi lași cheia.

Am ridicat din umeri și am scos cheia din rotocolul ei de oțel. I-am aruncat-o și ea a prins-o din zbor.

— Să înțeleg că nu ne vom mai vedea?

Nu mi-a răspuns. A continuat să privească pe geam. Am ridicat din nou din umeri și am ieșit. Am intrat în prima farmacie deschisă și am cerut un flacon de Propranolol din care am luat două comprimate dintr-odată. Înainte de a le înghiți le ținusem pe limbă și acum limba îmi amorțise ușor. Pînă cînd medicamentul urma să-și facă efectul pe deplin, am așteptat într-o agenție

Loto. Am răsfoit puținele *Sporturi* strînse de la începutul anului și m-am convins încă o dată, cu toate că nu mai era nevoie, că aveam dreptate.

Cînd inima a început să-mi bată cu frecvența ceasului, am ieșit în stradă. Eram liniștit. Mă ajuta și vremea. Ningea mirific și pînă la bîrlogul ucigașului am mers pe jos, fără să mă uit nici în stînga, nici în dreapta.

Draperiile nu lăsau să pătrundă nici o geană de lumină. O veioză își împrăștia lumina ruginie doar deasupra biroului. Un fum albăstrui plutea în aer. Mirosea a cafea și a tutun. O cameră cu pretenții de austeritate. Pereți văruiți în tonuri verzi, închise. În căminul cu consolă de marmură, consolă pe care sclipeau roșcat vase de aramă, agoniza un foc ce împrăștia lumina unui pumn de rubine presărate pe o tipsie de argint. Pe colțul biroului, un uter de cristal nutrea doi albi trandafiri. Pe podeaua de scînduri, verzi și ele, o blană de urs. Și peste tot, cărți.

Era îmbrăcat într-un pulover pe gît, din lînă groasă. Culoarea castanei de abia ieșită din găoacea ei țepoasă. O inimă albă, stilizată, încastrată cu migală de mîna pricepută a împletitoarei în chiar modelul puloverului, îi dădeau acestuia o eleganță ieșită din comun. În această inimă albă, mare cît o palmă de copil, era brodată cu fir sîngeriu monograma : **A. M.**

— Bună ziua, domnule criminal.

A ridicat, tresărind, ochii din hîrțoage. Părea mai mult decît mirat. Ochii i s-au îngustat pînă au devenit două tăieturi fine în pielea obrajilor. De încordare i-au trosnit fălcile.

— Pe unde ai intrat ?

I-am arătat cheia pe care, cîndva, mi-o dăduse chiar el și m-am așezat în fața lui, într-un fotoliu de piele bej.

— Iată-ne din nou față în față, am oftat. De data asta nu mai porți nici ciorapul și nici jartiera cu care aruncai, altădată, săgeți.

S-a prefăcut a nu pricepe o iotă din ce spuneam. Mîinile i s-au strîns într-un gest spasmodic și unghiile i s-au albit.

— Îndrăznești, a lătrat, să pășești în casa pe care ai transformat-o în cavou ? !

A încercat chiar să se dea la mine. M-am ridicat lenevos, m-am aplecat peste birou și i-am măturat mutra sclifosită cu un formidabil jab de stînga. În decorul acela stilat, lovitura a sunat anapoda. Nu-l afectase cine știe ce, așa că, atîta timp cît încă mai era năuc l-am pocnit drept între coarne cu un prespapier de marmură prevăzut și cu sugativă. Pe fruntea lui lată, de animal sacru, n-a mai lucit apoi nici o picătură de sudoare. A icnit și făloșenia i s-a năruit ca un castel de cărți de joc.

Mi-am reluat locul, dar, pentru mai multă siguranță, m-am așezat nu chiar în fotoliu, ci pe unul din brațele acestuia. Astfel îl supravegheam mult mai ușor, îmi era mai la-ndemînă.

A revenit din lumea confuziilor treptat-treptat. Ceea ce-i făcusem nu-mi bucurase cîtuși de puțin sufletul. Dacă mi-ar fi dat prilejul, mi-ar fi făcut plăcere să-l torturez.

— Ai în fața ta un îmblînzitor de cobre, l-am avertizat. Dacă încerci să muști, voi fi necruțător ! Pînă acum nimeni nu și-a bătut joc de mine. Ai încercat tu, dar nu ți-a mers. Ești un prost !... Și pe deasupra, laș.

A fornăit pe nas, ca un animal marin revenit la suprafață :

— Laș ! De ce laș ?

— De ce nu m-ai ucis cînd m-ai avut în mînă ?

— Nu-i timpul pierdut ! a rînjit.

M-am aplecat și l-am pălmuit din nou. Buza de jos i-a plesnit. Eram pornit. Îmi revenise în minte noaptea cînd mă transformase în sacul lui de antrenament.

Împietrise. Nimeni nu-l tratase cum o făcusem eu. Privirile lui exprimau resemnarea omului năpăstuit pe nedrept. Înțelesese, în sfîrșit, că eram mai puternic decît el, că-l puteam zdrobi cînd aș fi vrut.

— Crezi că mai sîntem pe vremea cînd te lăsam să-ți faci de cap ?

A scuipat într-o batistă un firicel de sînge, apoi a scos urletul clasic :

— Ce vrei de la mine, asasinule ?

Formidabil ! Formidabil cum o învinuire, fie chiar nedreaptă, poate trezi în mine un ascuțit spirit autocritic. M-am calmat ca prin farmec, am ridicat din umeri și am oftat :

— Crăp de rîs ! Ești comic !

— Asasinule, asasinule !...

— Ceea ce mă nedumerește este faptul că pari neajutorat. Mă obișnuisem să te văd făcînd pe durul. Ce ți s-a întîmplat ?

A pus mîna pe prespapier și l-a aruncat spre mine. M-am ferit la timp, aplecîndu-mă. Bucata de marmură a bufnit surd în perete, fără să explodeze însă, așa cum ar fi vrut poate el.

— Nu-ți pierde mințile, domnule inginer. Adună-ți-le !... Vreau să avem o discuție constructivă. Deci : nu mă interesează de ce ai ucis. Nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Lungimea lui nu-mi permite să...

M-a oprit cu urletul pe care-l scot nebunii cînd îi arată cu degetul pe cei întregi la cap. Apoi s-a ridicat, cuprins de o mare indignare, de pe scaunul pe care stătuse și a țipat bîiguit :

— Ai tupeul să insinuezi că eu aș fi ucis-o pe Rafaela ? !...

N-a mai apucat să continue. Ca și cum ar fi fost trăsnit de un fulger interior, și-a dus mîna dreaptă făcută căuș la inimă. Ochii i se holbaseră în orbite și stăteau gata să-i iasă din cap. Din gura întredeschisă, care refuza parcă să primească aer, îi ieșea o bolboroseală hilară. Am pus mîna pe vasul celor doi albi trandafiri și apa pe care i-am aruncat-o în față se pare că l-a ajutat. A rămas răsturnat în jilțul lui, într-o stare de semiprostrație, gemînd slab. Din clipa aceea a început să-mi fie scîrbă de el.

— Ascultă-mă cu atenție, i-am zis. N-am timp de pierdut. Tu, Arcadie Manafu, ai jucat un joc pe care l-ai pierdut. N-am venit să te condamn. N-ai fi capabil să înțelegi ce-ți impun. Cei de teapa ta răstălmăcesc cum le

convine versul shakespearean : „Cînd bunu-i scump, hoția-i o onoare !“

— Cabotin, a murmurat el în batista cu care își ștergea apa de pe față.

M-am făcut că nu-l aud.

— Ai pierdut. Acum a venit vremea să plătești. Printre multele polițe pe care trebuie să le achiți este și una semnată în alb. Polița asta se află la mine. Pentru faptul de a te fi folosit de mine fără să-mi fi cerut asentimentul, faptă, la drept vorbind, la fel de murdară ca și un viol, am deschis, eu primul, ușa pe unde vor năvăli creditorii. Îmi doresc partea primul, pentru că-n urma mea vin unii mai răi decît termitele australiene care rod tot, chiar și traversele căilor ferate. Odată încăput pe mîna ălora, nu va mai rămîne nimic din tine, nu-ți va mai rămîne nici măcar viața, pentru că vei avea bunulsimț să te sinucizi, sper. Această sumbră profeție nu se va împlini însă decît în cazul în care eu voi vorbi. De aceea, închide-mi gura, Arcadie Manafu !... Cît timp mai poți s-o faci.

Pofta de a-mi astupa gura definitiv, ucigîndu-mă, i-a luminat pentru o clipă ochii. Mă ascultase cu atenția pe care i-o acorzi unui copil. La sfîrșit a pus mîna pe telefon. Simțeam că încep să-mi pierd din nou calmul, cel mai rău lucru ce mi s-ar fi putut întîmpla.

— Oare de ce nu înțelegi, vizionar țicnit, că știu totul ? ! Că dețin cheia tuturor lacătelor cu care ai închis porțile, una cîte una, în urma ta ?

— Miliția va fi mult mai interesată de fantasmagoriile tale decît mine.

Am clătinat din cap, mi-am înfășurat firul telefonului pe braț și l-am smuls din priză.

— Să dăm cărțile pe față, domnule inginer ! Văd că ești incorigibil... Tot nu înțelegi că ai clacat lamentabil și că singurul lucru rezonabil este să accepți condițiile mele ?

— În seara crimei eram la sute de kilometri de aici. O știe orișicine...

— Poate. Nu și eu, însă. În seara crimei erai la sute de kilometri de aici ? ! Erai pe dracu la sute de kilometri!

Erai doar la cîțiva centimetri de mine și încercai să mă descompui în piesele componente. Lăsasem destule urme ca să-mi poți atîrna de gît moartea nevesti-tii. Te credeai în siguranță datorită alibiului tău, care, drept să-ți spun, e destul de bine confecționat, numai că... Numai că pentru un criminal nu există niciodată alibi.

— Văd că povestea ta începe altfel decît o știu eu. Toate poveștile, dintr-un anumit punct de vedere, sînt la fel. Toate au un conflict și mai multe personaje. Noi doi vorbim de două povești diferite care au, e drept, același conflict același deznodămînt, numai că personajele diferă de la una la alta. Cred că pe undeva e o confuzie. Hai să chemăm miliția, să ne deslușească ea !

Mi-am aprins o țigară. Începusem să mă plictisesc. Începuse să-mi fie cald. Nu mă invitase să-mi scot haina și nici mie nu-mi trecea prin cap s-o fac. Aveam eu motivele mele.

M-am uitat la chipul omului din fața mea. Un chip descompus de ură. Pe urîciosul ăsta urma să-l conving să-și lase veninul de bună-voie. Un șarpe pradă emoției, cine știe, dă un venin mai puțin valoros. Astora trebuie să le creezi condiții cît mai naturale, să le dai impresia că mușcătura lor va fi mortală. Altfel, în loc de venin, secretă vreo poșircă.

— De ce nu vreau să vină miliția peste noi ? Pentru că și eu, ca și tine, sînt un zvăpăiat. Miliția ne-ar înhăța pe amîndoi, fără discernămînt. Or, eu nu am chef să fiu înhățat de nimeni. Cel puțin pînă cînd îmi vor ieși pasiențele. Îți propun să stăm departe de miliție, iar prada s-o cîștige cel mai bun dintre noi. Ți se pare corect ?

S-a lăsat pe spătarul scaunului și a început să divagheze, încercînd să cîștige timp :

— Să presupunem, să presupunem doar — a ținut să precizeze mercantilul din el — că într-adevăr eu am ucis. M-am ales cu un lucru ce era și înainte doar al meu. E drept să împart cu tine ceea ce era numai al meu ?

— Domnule, m-am răstit eu la el, dumneata ai făcut murdărie într-un loc nepermis. E drept ca tot eu să șterg urmele și tot eu să-ți plătesc și amenda ? !... Sînt de acord, contra cost, să fac primul gest. E dezonorant,

dar, silit de împrejurări, sînt nevoit să accept și așa ceva. Amenda însă ai să ți-o plătești singur. Bineînțeles, numai în cazul în care am să te pîrăsc. N-am de gînd s-o fac însă, pentru că ar fi cam același lucru cu a-mi tăia craca de sub picioare, cracă care nu-i, nici mai mult nici mai puțin, decît o rămurică a pomului lăudat. Iar de pedepsit, vei fi pedepsit îndeajuns și altfel, altfel decît ar putea să o facă, pîrîndu-i-te, justiția umană. Pentru că există o justiție mai presus decît aceasta : propria-ți conștiință. Cînd ai să încapi pe mîinile ei, va fi vai și-amar de capul tău ! Tot în juvăț ai să ajungi...

— Văd că mă implici într-o crimă. Pe baza căror probe îți permiți să afirmi astfel de lucruri ?... N-am săvîrșit nici o crimă, omule !

— Ai săvîrșit o crimă și ai propus chiar și criminalul. Și propunerea ți-a fost acceptată. O crimă ispășită de cineva în a cărui nevinovăție nu cred decît doi oameni, adevăratul făptaș și pe nedrept pedepsitul, satisface pe toată lumea. Ai manevrat în așa fel încît să fiu neîndoielnic bănuit. Toți cred că eu am ucis și ți-ar fi reușit întreaga panaramă, dacă n-ai fi comis o greșeală pe care am descoperit-o eu, pentru că numai eu o căutam. De ce o căutam numai eu ? Pentru că numai eu știam că ea există și că trebuia căutată într-alt loc decît cel în care căuta miliția. N-au descoperit-o și alții pentru că nu avea rost să-și complice existența din moment ce le stătea deja la îndemînă un criminal pentru nevastă-ta. Cum am ajuns la tine ?... Simplu. Fiind cel mai în măsură să aflu adevărul, pentru că dintre toți eu eram singurul înarmat cu o admirabilă unealtă de studiu : certitudinea că nu ucisesem eu. Și mai știam că nu există crimă perfectă. Descoperind greșeala care se comite invariabil în orice crimă, am ajuns la tine, cu toate că nu te căutam pe tine...

Mă privea surîzător. Mă enerva să mă uit permanent la el, să-i supraveghez tot timpul mișcările. Lucrurile din cameră îmi distrăgeau atenția. Camera se impregnase de personalitatea lui. Nu știu de ce, lucrurile din jurul meu lăsau să se înțeleagă că ordinea era pentru Arcadie Manafu o povară, ca și onoarea de altfel. Trăgînd un fum din

ţigară, mi-am reluat şirul întrerupt al gîndurilor pe care le debitasem cu voce tare :

— Ai plecat de la premisa că nimănui nu-i va trece prin cap să-ţi pună la îndoială alibiul. Oricine te-ar fi bănuit s-ar fi lovit ineluctabil de ceea ce, la prima vedere, poartă numele de „imposibilitatea temporară de a comite o crimă".

A răsuflat uşurat, chiar a zîmbit.

— Începusem să cred că nu ştiai că am ajuns la Iaşi cu chiar trenul cu care am plecat. Mai rămîne să-ţi aduc la cunoştinţă că nici fraţi gemeni nu am. Uite, ştii ce : cred că pe undeva ai comis o greşeală. Te înşeli groaznic ! Nu eu am comis crima de care mă acuzi. N-aveam, aşa cum singur ai spus, posibilitatea...

— Ba da, am oftat. Numai la prima vedere n-aveai.

— Sînt curios să aflu, s-a cramponat el, cum aş fi putut-o face. Povesteşte-mi, am să te ascult ! Ştii de ce ? Pentru că, odată, chiar avusesem de gînd să... Hm, te ascult ! Ştii să povesteşti barem frumos ? Vezi să nu m-adormi...

S-a întins, a căscat. Nu mai părea deloc oprimat. Ardeam de nerăbdare să înţeleg motivul pentru care îi mergea bine.

— O să-mi dau silinţa să nu te adorm. Dacă voi fi însă monoton, nu va fi vina mea. Eu relatez doar ce ai înfăptuit tu... Acum patru zile, în dimineaţa zilei de 3 ianuarie, ai plecat la Iaşi cu acceleratul de unu şi cinci minute. Nu are nici o importanţă felul cum ţi-ai manevrat nevasta ca să nu te însoţească. Important este faptul că deţineai bilete pentru ambele cuşete ale unei cabine de dormit clasa întîi. După plecarea trenului, l-ai chemat pe însoţitor şi i te-ai dat puţin în stambă. Ai înghiţit chiar şi o bulină inofensivă, lăsînd să se înţeleagă că ar fi un somnifer. Te dădeai „monsieur Nevroz en personne". Ce mai, l-ai făcut pe însoţitor să creadă că vei dormi pînă la Iaşi neîntors. N-avea nici un motiv, după ce te văzuse în pat, îmbrăcat în pijama şi cu somniferul luat, să te bănuiască, atunci cînd te-a văzut ducîndu-te la toaletă, că ai vrea s-o întinzi. Cu toate că deţine o informaţie care te-ar pune cu botul pe labe,

găgăuță ăla de însoțitor ar jura oricînd că nu te-ai clintit din tren.

— Și am făcut eu într-alt fel ? !

În focul mocnit din cămin a trosnit un tăciune. În cameră se răspîndi un miros plăcut. Nu fusese un tăciune, ci un măr, a cărui coajă plesnise. Fără să-l scap din ochi, am scos cu un vătrai merele pe care și le pusese la copt. Fîsîiau Din crusta zbîrcită, crăpată, acoperită de o spuză fină de cenușă, li se prelingea o sevă groasă, dulce. I-am aruncat și lui unul. Pe celelalte mi le-am oprit mie.

— La toaletă ți-ai scos halatul și pantalonii de pijama. Pe dedesubt erai îmbrăcat de stradă. Ai coborît la Ploiești. Fiind în coada trenului, vagoanele de dormit se opresc întotdeauna în afara peroanelor. Cînd ai coborît, nu te-a văzut nimeni. Ai lăsat ușa vagonului neblocată sau ai avut cu tine o cheie specială C.F.R. cu care se pot debloca ușile din afară. Din gară ai ridicat paltonul gris, palton pe care avuseseși grijă să-l depui din timp la „Bagaje de mînă". Sărbătorile de iarnă se sfîrșiseră. Lumea era obosită, nebună. Nimeni nu-și dorea nimic altceva decît să ajungă cît mai repede la el acasă. Nimănui nu-i ardea să înregistreze eventualul tău trac. Ai luat, nebăgat de nimeni în seamă, primul tren spre București. În seara aceea, în noaptea aceea mai bine zis, cred că spre București trenurile treceau din cinci în cinci minute. În jurul orei trei fără un sfert ai fost în Gara de Nord. Dacă ești băiat deștept, găsești prin preajma gării o droaie de chilipirgii cu mașină, dispuși, contra cost, să te ducă și la dracu-n praznic. În zece minute ai ajuns în colțul străzii, apoi în fața casei, unde te-am văzut eu, dar și tu pe mine, pentru că ai priceput, dintr-o ochire, cine era în mașina Albotenilor. Ai constatat, satisfăcut, că la apelul tău răspunsese toată lumea prezent, adică : asasinul, victima, măgăreața...

— De ce ești așa sigur că eram tocmai eu ?!... Să zicem că eram eu. N-o poate dovedi nimeni...

Am continuat, fără să-i dau atenție :

— Pe vremea aceea, lăsînd la o parte faptul că mergeai pe vine ca să pari mai scund, într-adevăr, nu-mi trecea prin cap că ai fi tu. Tu, din mai multe motive, erai

scos din cauză. Pe vremea aceea te confundasem cu amantul Rafaelei.

— Rafaela n-a avut nici un amant ! Visezi !

Mințea. Eram sigur că mințea. Se iubea însă atît de mult, încît nici acest pretins mic avantaj asupra persoanei lui nu dorea să mi-l dea.

— Cum poți fi atît de meschin ?! Ai tăria să-ți ucizi nevasta, dar te deranjează, fie și la modul ipotetic, ca ea să fi avut un amant !...

A făcut un gest de superioritate, adică : ce-nțelegi tu ! Sau, nu te pune cu nebunii. Blîndețea studiată cu care mă trata mă enerva cumplit. Altădată, chiar dacă truca, era mai leu. Se purta așa pentru că îi propusesem o afacere și afacerea aceea începuse să-l intereseze. Mi-ar fi făcut plăcere, încă mi-ar fi făcut plăcere să-l torturez. Presimțeam însă că-mi cocea ceva cu mult mai subtil decît această mică satisfacție. De nerăbdare, palpitam.

— Și ce-am mai făcut ? a mîrîit el zeflemitor.

— A, un fleac ! Ți-ai trimis nevasta la culcare pentru totdeauna. I-ai prezentat viața în culori atît de sumbre, încît n-a ezitat o clipă, n-a regretat un minut, și s-a cărăbănit, cu picioarele înainte, spre celălalt tărîm. Apoi, după ce mi-ai vîrît o țepușă în trup ca să faci totul cît mai verosimil, mi-ai tras o cafteală numărul unu. Pentru că astăzi ești însă pomul lăudat, ar trebui să nu-ți port pică. Să te iert... Numai că eu nu te pot ierta. Eu te urăsc. Pentru că m-ai terciuit inutil, dintr-un sadism idiot în virtutea căruia, atunci, ai fi ucis pe oricine. Ar fi fost mult mai convenabil pentru tine să mă fi ucis. De ce n-ai făcut-o?

A ridicat din umeri :

— Bălmăjeli, simple bălmăjeli !

— Nu m-ai ucis pentru că nu aveai voie. Moartea mea nu ar fi justificat dispariția timbrelor... Eu te scoteam din cauză tocmai datorită acestui motiv. Nu-mi venea, o clipă, să cred că ai fi în stare să te furi pe tine însuți. Că ai fi criminal, mi-a trecut prin cap, dar faptul că nu m-ai ucis mi-a abătut gîndul pe alt făgaș. A fost o lucrare cît se poate de fină. Pe de o parte îndreptai

atenția miliției spre mine, pe de altă parte, îmi scoteai mie din cap gîndul că tu ai fi asasinul.

— Ești copil! Dacă ar fi așa cum zici, de ce nu te-ai dus la miliție ca să te dezvinovățești?

— Am avut eu motivele mele.

— Ce-ar fi să le dăm un telefon?

— N-ai decît. Notează-ți numărul : 061.

A constatat, cu o uimire prostească, scrîșnind din dinți :

— Încep să mă enervez !

— Văd. Rămîi însă calm. Am nevoie de tine așa.

— Tot ce ai debitat pînă acum nu sînt decît simple supoziții. Supozițiile unei minți bolnave.

— Așteaptă. Am și probe.

— Nu fug nicăieri, cu toate că — s-a uitat la ceas — n-am prea mult timp de pierdut cu tine. Fii scurt, te rog ! N-am chef să ne prindă noaptea împreună. Mai am și alte treburi de făcut, mai bune decît să te conving că ești pe un drum greșit.

Terminasem de ros și ultimul măr. Cotoarele le aliniasem frumos pe biroul lui. Aveam de gînd să le iau la a doua mînă. Mă înnebunesc după sîmburii de măr. Mi-am schimbat puțin poziția, începusem să amorțesc, și mi-am continuat povestirea :

— Îți îndepliniseși, punct cu punct, pas cu pas, primele mișcări. Eu căzusem în laț și nimic neprevăzut nu-ți tulburase activitatea de criminal începător. N-a pus nimeni la îndoială nevinovăția ta, gîndind că nu puteai înfăptui o crimă în București din moment ce plecaseși la Iași și chiar ajunseseși acolo cu același tren. Mai ales că nu se chinuiau să caute mai departe de lungul nasului. Și lungul nasului, în cazul de față, eram chiar eu. Tu ieșeai din cauză pentru că nici cu mașina și nici cu avionul n-ai fi putut recupera timpul pierdut în cazul în care ți-ar fi trecut prin cap să te apuci de crime. În mod obișnuit, nici un avion nu ajunge în Iași înaintea trenului cu care călătoriseși.

Avea cea mai nedumerită mutră din lume. Ai fi putut jura că era de bună-credință.

— Atunci, chiar nu văd cum... ?!

I-am făcut semn să o lase mai moale şi am continuat:

— În zile deosebite însă, în zile de sărbătoare, sînt curse care se suplimentează. Am aflat lucrul acesta de abia azi de dimineață.

Pentru o clipă prin fața ochilor mi s-a perindat chipul Serenei. L-am alungat înapoi în neant. Trebuia să-mi concentrez întreaga atenție asupra şarpelui din fața mea, şarpe care m-ar fi putut transforma oricînd în caduceu.

— Curse suplimentare !... Aha, acum îmi explic cam cum ai vrea să împingi spuza pe turta mea !

Mi-am ales un alt cotor şi am început să-l puric de sîmburi.

— Hai, fii sobru !

— Omule, a sărit el cu gura, eu am fost căutat de miliție chiar în tren, nu-nțelegi ? M-au trezit la Bîrnova. Eram în tren.

— Erai. Dar numai de cîteva minute. Te suiseşi în tren doar cu cîteva minute înaintea milițianului însărcinat să te verifice. Din cauza asta ai răspuns greu, din cauza asta erai buimac. Nu te aşteptai să te ia la întrebări chiar atît de repede. Repeziciunea cu care au lucrat a fost însă, ironie a soartei, în favoarea ta.

— Pretinzi că am luat avionul din Bucureşti ? A fost o cursă care să ajungă la Iaşi înaintea trenului ? ! Eu unul n-am avut idee de aşa ceva. Aş fi renunțat, în cazul acesta, la biletele de tren. Numai din cauza Rafaelei, care nu suporta avionul, nu am...

— Lasă-te de gogoşi ! În dimineața zilei de 3 ianuarie, spre Iaşi au plecat două avioane, nu unul singur. Primul, cel suplimentar, cel cu care ai zburat tu, a ajuns la Iaşi cu puțin înainte de şapte. Şi asta tot astăzi am aflat.

— Şi nu cumva ai mai aflat că eram trecut pe lista pasagerilor ? !

— N-am primit încă răspunsul la fleacul ăsta.

— Scorneala asta, mai bine zis.

— Cu o maşină bună, de la aeroport pînă la Bîrnova faci în jur de o jumătate de oră. Suficient ca să ajungi la timp în gară, să aştepți trenul de Bucureşti, să te sui în el nevăzut de nimeni, pentru că încă te mai proteja întunericul şi somnul în care erau cufundați toți, să te

schimbi la toaletă și să apari pe culoar ca și cum ai fi venit de la un pipi intempestiv. Și, pe deasupra, să mai ai și norocul chior ca la cîteva minute să sosească miliția ca să te verifice. Normal că dacă ai fi fost acuzat de crimă, miliția ar fi fost prima care ar fi pufnit în rîs ca la auzul unei glume bune.

Afișa un calm tîmp. Fuma nonșalant. În nici un caz, însă, nu era nebun. Siguranța pe care o etala mă scotea din sărite. Făceam sforțări imense să rămîn calm. Marele hop de abia urma.

— Realizezi că pînă acum ai debitat doar o poveste ? Frumoasă, e drept, dar numai o poveste. Nici un sîmbure de adevăr, nici o dovadă ! Vorbe goale, supoziții.

Terminasem și cotoarele. Mi-am aprins o țigară. Eram nerăbdător.

— Greșeala ta urmează de-abia acum. O greșeală infimă, à la Prevert. O greșeală la fel de mică ca aceea de a scrie girafă cu doi de f... Ai auzit de unul Radhouano Bouster ?

— Nu !... Cine mai e și ăsta ? !

— Un crosist.

— Și nu cumva, a rîs el mînzește, ai pus pe urmele mele un crosist ? Un crosist care să alerge în urma trenului și să-mi supravegheze mișcările ? !

Intenția lui fusese să fie ironic. Eu unul n-am rîs.

— Nu, dar fără să știe, cam asta a făcut.

— Explică-mi.

— Tipul a cîștigat unul din cele mai faimoase crosuri din lume. Crosul de la Sao Paulo din noaptea de Anul Nou.

— Să fie sănătos.

— Despre victoria lui ziarele au scris de abia pe data de 3 ianuarie. Pe întîi și pe două nu apar ziare.

S-a încruntat :

— Să fie și astea sănătoase !

— Să fie. Numai că ziarele au apărut în ziua de 3 ianuarie după ora de plecare a trenului tău.

Pricepuse. Pe chip îi apăruse un rictus urît. Ochii i se rostogoleau în toate părțile după ajutor. I se făcuse și mai frică.

— Din cauza surescitării ai adus cu tine în tren, unde ai avut neşansa să le uiţi, ziare luate din avion, ziare proaspete, de-abia ieşite din tipografie. Asta ţi-a fost greşeala, Arcadie Manafu. Eşti un prost !

S-a ridicat ameninţător în picioare. Arăta teribil, dar mie nu-mi inspira nimic altceva decît silă. Nu-mi doream nimic altceva decît să terminăm cît mai repede.

— Stai jos, altfel eşti în pericol de moarte ! L-am avertizat. Nu glumesc ! Dacă încerci ceva împotriva mea, am de gînd să te omor.

— Ce vrei de la mine ?

Am tuşit, l-am privit în albul ochilor şi i-am spus :

— Cu toată scîrba pe care mi-o inspiri, am să-ţi iau o bună parte din agoniseală. Am nevoie de bani, de foarte mulţi bani. Dolari.

Privirea lui trecea prin mine ţintind la ceva foarte îndepărtat.

— Bani, dolari !... Ce ştie unul ca tine cum se cheltuiesc banii ? Banii sînt asemeni unui vin vechi, preţios. E păcat să-l bea oricine. Cît vrei ?

— Cincizeci de mii.

— Cincizeci de mii ? !... Bine, dar asta înseamnă tot, tot ce am.

— Tot ce se poate. Nu mi-e milă de tine.

Îi zvîcneau tîmplele. Şi-a aprins o ţigară. Cînd a terminat n-a mai ştiut ce să facă cu mîinile. Îi asudaseră palmele. Şi le-a şters, ca un jucător ce era, mai întîi de lemnul rece al biroului, apoi de pulover. Căzuse într-o muţenie totală. Gîndea. Se reculegea. L-am lăsat în pace. Şi vînătorul îi acordă animalului rănit înainte de a-l ucide o clipă de răgaz.

Într-un tîrziu a ridicat ochii spre mine şi, după o lungă bucată de timp, timp în care ne-am privit ca în seara jocului în care trişaserăm amîndoi, a zis :

— Nu-ţi pot da tot.

— Ba ai să poţi.

— E inuman !...

Nu m-am putut stăpîni, am rîs :

— E adevărat deci ce se spune despre umor : Umorul izvorăşte din ridicol, iar ridicolul din nepotrivirea

intuiției cu gîndirea abstractă. Ești un umorist, Arcadie Manafu !...

— N-am toți banii ăștia ! a continuat el să se lamenteze.

— Trebuie să-i ai ! Din pămînt, din iarbă verde, ai să-mi dai banii ăștia. Altfel ești un om mort !

— La ce dracu-ți trebuie atîția bani ?

Am ridicat din umeri. A murmurat ceva neînțeles, și-a stins țigara din care trăsese doar cîteva fumuri și tocmeala a început :

— N-am bani. Am să-ți dau în schimb timbre. Jumătate din ele, însă.

— Nu, ai să-mi dai bani! N-am ce face cu niște timbre pe care de altfel nici nu le mai ai. Bani. Exact cît ți-am cerut.

— Nu-ți pot fabrica dolari pe loc.

— Știu. Îmi poți da însă recipisa băncii unde ai vărsat banii.

A rămas mut. După foarte mult timp, a zis :

— Pe ce te bazezi cînd afirmi că aș avea bani în străinătate ?

— Ar fi fost o nerozie să încerci să-ți valorifici, deabia acum, colecția. Acum cînd toată lumea e cu ochii pe tine. Lucrul l-ai făcut cu mult timp în urmă. Fără știrea Rafaelei. Cred că de aceea a și murit. Aflase. Înțelegi tu ce vreau să spun, nu ?... Recipisa, te rog !

A schițat un zîmbet amar. Buzele i s-au subțiat neverosimil de mult. Apoi a pufnit pe nas, învins :

— Bine.

A dat să deschidă un sertar al biroului. Am sărit ca ars de pe locul meu.

— Nu te-atinge de nimic ! am strigat.

M-am repezit la el și l-am împins din șold, cu scaun cu tot, mult înapoi, cît mai departe de birou. Eram tot timpul cu fața la el, încercînd să nu-l scap din ochi.

Am deschis, rînd pe rînd, fiecare sertar. Nicăieri nici o armă. Numai hîrțoage și nimicuri de birocrat. Gume, creioane, seturi întregi de creioane, linii, ascuțitori, cerneluri, tușuri, penițe. Prostii. Am cercetat cu mîna, pe dedesubt, tăblia biroului. Nimic.

M-am retras, mergînd cu spatele, la locul meu. Între timp se apropiase şi el de birou.

— Nu umbla cu prostii! l-am avertizat.

— Eşti caraghios de circumspect!

A început să caute printre hîrtiile unui sertar. Era aplecat mult spre dreapta. Peste puloverul de culoarea castanei coapte i se revărsase o coamă ca de lup, dar umerii largi i se gîrboviseră. Era un tip terminat.

S-a îndreptat. Am tras în chiar clipa cînd mîna i s-a ivit de dedesubt purtînd un pistolet micuţ, ca o jucărie. Scosesem pistolul Serenei, îi ridicasem, calm, cocoşul şi-i îndreptasem ţeava spre el, rotindu-mă uşor cu tot corpul, în aşa fel încît îmi orientasem umerii perpendicular pe scaunul pe care şedea. Nu-mi rămăsese decît să dau la o parte cu mîna dreaptă pulpana hainei pe care n-o scosesem de pe mine şi să apăs pe trăgaci.

Aşa şi făcusem şi mîna nu-mi tremurase nici o fracţiune de secundă.

Niciodată nu întinsesem într-atît coarda. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. Totul se petrecuse fulgerător, gesturile se precipitaseră toate în acelaşi timp. O flacără roşiatică ţîşnise de pe ţeava pistolului şi se auzise o bubuitură care făcuse să zăngăne geamurile. Inimioara de pe pieptul lui explodase şi urîta spărtură se umpluse de un sînge colcăitor. Un sînge roşu, gros, cremos.

Căzuse pe spate, împins parcă de o mînă nevăzută. Braţele lui bătuseră aerul răsturnînd veioza. Rămăsesem, în mînă cu pistolul care scotea un fum înecăcios, pe întuneric, dezorientat. Focul, pîlpîind slab în cămin, răspîndea o lumină prea palidă ca să-mi poată fi de folos cu ceva.

Cînd geamurile au încetat să mai zăngăne, de undeva de la parter, s-a auzit un urlet ca de animal înjunghiat. Părul mi s-a ridicat în cap măciucă. Paralizasem. Eram incapabil de orice gest. Gîndul că Arcadie Manafu fusese un prost mai mare decît crezusem eu mă năucise.

Cîndva amputasem, ceva mai jos de genunchi, gamba unui bolnav de arterită. Mirosul osului viu scrîşnind în-

cins sub ferăstrău se amesteca cu duhoarea cangrenei,. duhoare pe care bandajele albe nu o puteau opri. Una dintre colegele mele ținea cu amîndouă mîinile de picior, ca acesta să nu se clintească din loc. Lucram de o jumătate de oră, admirînd stoicismul cu care se călea tînăra mea colegă, cînd, fără o vorbă, viitoarea doctoriță a leșinat. Genunchii i se înmuiaseră și ea căzuse lumînare topită pe cimentul rece, lucios. Printre bandajele ce i se desfăcuseră între mîini, ieșiseră la lumină niște viermi albverzui, mari și grași. Îmi venise, pentru o clipă, să vomit. Atunci, ca și acum, mă încerca o greață imensă.

În jurul meu era o lumină plăpîndă. Jarul din cămin mocnea de abia licărit. Rămăsesem privind în gol, tocmai mă întrebam ce urma să fac, cînd o mînă grea m-a apucat de braț și mi-a deștepenit dintre degete pistolul. Era Serena. Nu m-am mirat pentru că nu mă mai putea mira nimic.

Serena m-a zguduit și m-a tras afară din odaie, afară din casă. În stradă, cu cheile în contact, aștepta mașina ei. Am dispărut din dreptul Casei de Pompe Funebre Manafu ca urmăriți de streche.

Cu Serena la volan am străbătut în goană un oraș adormit sub greutatea plăpumii de zăpadă. Natura suferea de indigestie, de sațietate. La sînul ei, orașul — rumegător uriaș și leneș în plină ruminație — scotea pe nări, oftînd, un abur cald, imaterial. Ningea.

— Tu ai țipat ?

A dat afirmativ din cap.

— Bubuitura m-a speriat groaznic. Cred că a trezit toată strada.

— Mă îndoiesc. Zgomotul, din cauza pereților foarte groși și a ferestrelor duble, acoperite cu draperii, a rămas în cameră. Cum ai ajuns acolo ?

A privit mai întîi în oglinda retrovizoare, a semnalat că depășește și de abia apoi m-a întrebat :

— L-ai ucis ?

Îmi venea greu să vorbesc. Vorbele, dorind să devină mărturisiri, îmi stăteau în gît.

— Da.

— De ce ?

Nu i-am răspuns, n-o simțeam alături de mine. Nici ea nu m-a mai întrebat nimic. M-am ghemuit în colțul meu, așteptînd. Ce — nici eu nu știam prea bine. Am gonit — nălucă albă printr-un alb pustiu — spre o țintă necunoscută. Îmi era frică să nu ne oprească cineva, dar și eu gîndeam — asemeni ei, poate — că, atunci cînd ninge, omenirea devine mai înțelegătoare.

Am ajuns, odată cu întunericul, într-un orășel de munte. Sinaia, Bușteni, Predeal? N-aș putea spune care dintre ele. Ne-am oprit în fața unei vile minuscule, pierdută printre crengi de brad încărcate de zăpadă. Semăna leit cu căsuța celor șapte pitici.

Serena îl cunoștea pe administrator. Ne-a dat o cameră cu radio și televizor, curată și caldă, mirosind a lemn de brad proaspăt geluit.

Cînd am rămas singuri, ne-am privit lung, în tăcere. Nu mai aveam nimic a ne spune. Ca doi străini salvați, după o noapte de chin, de sub dărîmăturile unui cutremur. Acum, pentru prima oară, ne priveam în ochi, să ne ținem minte, înainte de a pleca, fiecare cu Salvarea lui, în direcții diferite.

Într-un tîrziu, Serena a stins lumina, s-a dezbrăcat și s-a băgat în pat. Am rămas să fumez singur, cu capul în palme și coatele pe genunchi. Nu mă gîndeam la nimic. Nu mă puteam concentra. Gîndul meu sărea de la o imagine la alta, de la o idee la alta. Îmi era teribil de scîrbă și de milă de mine. Nu știu cît am stat așa, fumînd țigară de la țigară, sucind lucrurile pe toate fețele.

— De ce n-ați răspuns la telefon?

Întrebarea m-a făcut să tresar.

— Am scos telefonul din priză. Mă enerva. Se prefăcea tot timpul că i se făcuse dor de miliție. Tu cum ai ajuns acolo?

— Ai lăsat cartea de telefon deschisă... Mi-a părut imediat rău de ce se întîmplase. Am fost stupidă, iartă-mă!

Am tușit. Aș fi vrut să nu fi spus asta.

— Bine, nu-i nimic.

— Apoi am fost nebună. Nu știam ce să fac. V-am dat telefon după telefon. Cînd am văzut că nu răspunde

nimeni, mi-am luat inima în dinți și am venit la voi. Ușa de la intrare era deschisă. Ai tras exact în momentul cînd puneam piciorul pe prima treaptă a scărilor ce duc la etaj. M-am speriat, am țipat...

— Te-a văzut cineva ?

— Habar n-am.

M-am ridicat și am deschis fereastra. Se făcuse prea mult fum. Am încercat să privesc în întunericul de afară. După răcoarea de peșteră care se ridica în valuri de undeva de jos, mi-am dat seama că ne aflam deasupra unei genuni. Din cînd în cînd, auzeam scuturîndu-se o creangă. Zgomotul pulberii care cădea, zgomotul crengii îndreptîndu-se eliberată de povara sa. Șuierul îndepărtat al unui tren...

Zgomotul crengii îndreptîndu-se eliberată de povara sa. Deci crengile, eliberate de povara lor de zăpadă, se îndreaptă. Chestia asta mi-a dat mult de gîndit. Încet, încet, m-am liniștit. Lucrurile mi se clarificaseră deplin.

Am închis geamul, m-am dezbrăcat și m-am întins alături de Serena. Știam că nu dormea. I-am căutat, eu primul, mîna. Era rece, de gheață, și a rămas în continuare la fel. Mi-ar fi plăcut să se întoarcă spre mine, să-mi cuprindă gîtul cu palmele și să-și plîngă la urechea mea marele zbucium care o rodea.

— La urma urmei, ce-ai cîștigat ?

— Dar tu ? Doar ți-ai dorit tot timpul ca el să fi fost ucigașul.

Îmi venise greu s-o întreb, dar o făcusem totuși. Mi-a răspuns după mult timp :

— Da, mi-am dorit !... Din cauza lui, din cauza lui s-a sinucis tatăl meu.

— Bănuiam.

— A fost o vreme cînd am salvat onoarea tatălui meu, pierzîndu-mi-o pe a mea. Am crezut că nu va afla. M-am înșelat însă, și astăzi, acum, este pentru a treia oară cînd plătesc pentru aceeași greșeală. Numai prin tine nu aș fi vrut să-mi răzbun tatăl !... Am impresia că m-am culcat cu tine ca să-mi răzbun tatăl, așa cum altădată m-am culcat cu el ca să-mi salvez tatăl. Groaznic !... Nu tu trebuia să-l ucizi.

N-am putut să adormim mult timp. Mie unuia insomnia mi-a prins bine. Mi-am cristalizat absolut toate gîndurile. În zori am adormit și ora aceea de somn m-a refăcut complet.

A doua zi ne-am reîntors, la fel de stingheri, în București. Acasă la ea, Serena a făcut două cafele mari. Ne-am așezat, cu ceștile în mînă, unul în fața celuilalt, evitînd să ne privim în ochi.

— Trebuie să ne despărțim, a spus pînă la urmă ea.

— Bine. Am să plec imediat.

— Nu, nu așa. Cel care va pleca, voi fi eu. Tu ai să rămîi. Aici. Netulburat de nimeni. Eu am să plec undeva în țara asta largă, undeva unde tu să nu știi. Undeva unde am să uit că ni s-a întîmplat un lucru urît. Undeva unde am să-mi aduc aminte numai de lucrurile frumoase, puținele lucruri frumoase care ni s-au întîmplat...

— La ce bun toate astea ?

— Pentru că mi-e greu să renunț la tine. Pentru că te iubesc.

Cuvintele fuseseră rostite moale, ca recunoașterea unei vini. Viața este stranie. În viață, și cel mai nepotrivit lucru își află pînă la urmă rostul.

— Cînd ai să te reîntorci ?

M-a privit lung în ochi.

— Cînd voi înceta să cred că viața mea ar trebui să fie un rai accesibil unui singur bărbat.

— Sună făgăduitor... Mă rog, mie unuia îmi surîde ideea. Dar te-ai gîndit că aș putea să înfund pușcăria pentru toată viața ?

— Nu.

— Atunci, gîndește-te numai la asta.

— Nu vreau să mă gîndesc la asta. N-ai nici o șansă să scapi ?

M-am scărpinat în cap. Nu-mi venea să-mi discut șansele. Asta aduce întotdeauna ghinion.

— Ba da, am. Puține însă.

— Atunci ai să scapi ! Și atunci ai să fii liber, liber întru totul.

A trecut în camera ei. A zăbovit destul și cînd a revenit era un om schimbat. Se vedea că plînsese, oricît

s-ar fi sulemenit. Avea totuși privirile navigatorului solitar ce se așteaptă să zărească, din clipă în clipă, țărmul.

Mi-a întins mîna. Și-ar fi dorit, desigur, o strîngere de mînă fermă, de vechi camarazi. Eu însă, aplecîndu-mă, i-am sărutat încheietura delicată a mîinii.

— O să-mi fie dor de tine.

— Cînd o să-ți fie tare-tare dor de mine, dă un anunț. Aveai, într-un timp, mania asta, a anunțurilor.

— Așa am să fac. Ce-ai zice de : „Caut parteneră pentru celibat îndelungat“ ?...

Mi-a zîmbit, mi-a strîns mîna și-a plecat. De-abia atunci mi-am dat seama cît de singur rămăsesem. M-a cuprins un dezgust total de mine însumi. Gîndul unui dezmăț îmi lăsa gura apă.

M-am uitat la ceas. Miezul zilei. Și pe deasupra, luni. Tocmai ziua și ora potrivită pentru un dezmăț. Am tras telefonul mai aproape, mi-am aprins o țigară și m-am suit cu picioarele pe birou.

Mi-a răspuns chiar Parandărăt.

— Ce-ar fi să-mi trimiți două fete ?

— Hi, hi, hi ! Te dai pe brazdă ?

L-am pus imediat la punct :

— Ascultă, cine te crezi ?

— Mama lui of course, șexpir !

— Atunci, scuzați, am greșit numărul !

— În cazul acesta, adresați-vă domnului Wolfgang Schröder. București. Intercontinental, 919.

Am tresărit.

— Ești sigur ?

— Nu, bineînțeles. E, însă, unica ta șansă. Asta e singurul de pe listă care se mai află încă în țară. A fost o muncă titanică. De ce nu mi-ai spus de la început că a fost un avion numai pentru străini ?... Hei, ce faci ? Mai ești pe fir ?...

Am lăsat să se scurgă un timp lung, pînă cînd i-am vorbit din nou :

— Uite, știi ce ? Nu te-ai săltat cu nimic în ochii mei, așa că nu-ți lua nasul la purtare. Rămîne cum am vorbit ultima oară.

Am coborît receptorul absent. Înainte ca legătura să se întrerupă, l-am auzit întrebînd mirat :

— Alo, alo !... Unde să-ți trimit fetele ?

Am stins țigara și m-am ridicat. Am mai dat încă un telefon, apoi am plecat. Sub oglinda din hol mă aștepta, într-un cercel nou de metal, cheia pe care Serena mi-o ceruse cu o zi în urmă.

Am ieșit, trîntind ușa în urma mea.

X. *SE-NGROAŞĂ GLUMA*

„A ! aici la noi, stimabile, a fost luptă crîncenă, orice s-ar zice... s-au petrecut comèdii mari."

Era cald, înăbuşitor de cald. Tot dînd din picioare, zvîrcolindu-se, fata se dezvelise aproape de tot. Dormea pe burtă, ţinîndu-şi o mînă sub pernă, pe cealaltă de-a lungul corpului, cu piciorul stîng mult îndoit din genunchi, genunchi cu care îl împungea pe el între coaste.

Lumina o făcu să mormăie ceva neînţeles şi să-şi întoarcă capul. Privind-o cum doarme — aproape goală, scăldată de lumina puţină a veiozei — îşi zise că femeile nu prea ştiu cît şi cînd să se despoaie, cît să stea în întuneric şi cît în lumină.

Trecu oftînd pe marginea patului şi bîjbîi încă adormit după papuci. În ultimul timp numai de extreme avusese parte. Ori superpudice cărora le-ar fi plăcut să facă dragoste în palton şi cu cizme de pescar în picioare, ori nudiste mai mult decît îndrăzneţe care, odată intrate în casă, simţeau imperioasa nevoie de a rămîne acoperite doar de mărgelele de la gît. Singura femeie cu simţul măsurii, nevastă-sa, îl părăsise de aproape doi ani.

Stinse lumina şi trecu în bucătărie. Înşfăcă sticla cu lapte şi, cu un gît zdravăn, o goli pe jumătate. Apoi, în timp ce-şi trăgea pe el treningul, îşi aminti de privirile de început ale nevesti-sii — mirate, pline de admiraţie —, de căldura trupului ei rezemat de uşă, atunci cînd, după ce-i aşezase totul la îndemînă, îşi încrucişa mîinile pe piept şi-i urmărea cu ochi surîzători ritualul de fiecare dimineaţă.

Își puse pe cap fesul — îi făcea plăcere să-i simtă ciucurele zbătîndu-i-se pe umăr — și ieși pe scări. Coborî treptele tiptil, în vîrful picioarelor.

Afară era frig, întuneric. Pe cerul plumburiu, apăsător de jos, nu se vedea licărind nici o stea. Gerul îți lipea nările, și aerul, tras adînc în piept, ustura. Ieșit din întunericul unei curți, se apropie de el un cîine vagabond. Dădea din coadă, gudurîndu-se. Îl bătu ușor cu palma pe cap, îi mîngîie blana murdară și aspră și-i aruncă o pătrățică de glucoză. Înainte de a o lua în gură, cîinele o mirosi îndelung.

Făcu cîteva mișcări de încălzire, dînd din brațe și sărind mărunt pe loc, după care se urni cu pași greoi. Acceleră pe măsură ce gleznele și genunchii își dădeau drumul, uitînd, odată intrat în ritm, de sila cu care ieșise din casă. Făcea scîrba asta de mișcare de ani de zile, de cînd era copil. Se săturase pînă peste cap. Ajunsese să-și urască picioarele care îi purtau în goană — fără voia lui parcă — trupul pe zi ce trecea mai ostenit, din ce în ce mai plin de un plictis ce i se infiltra, ca cimentul, prin toate ascunzișurile ființei lui.

Zăpada scîrțîia sub bocanci. Aleile Cișmigiului erau pustii. Felinarele împrăștiau o lumină albă, rece. Pomii întindeau spre cer crăci înghețate, acoperite de chiciură. Dincolo de ei se auzeau înăbușite, lovindu-se de pereți de gheață, zgomotele orașului în trezire. Pe treptele ce urcă spre Știrbei Vodă sprintă. Se dezechilibră, căzu, se ridică, și porni cu și mai mare viteză. La capătul aleii întoarse spatele agitației ce se înfiripa în stradă și coborî în goană derdelușul, sărind peste treptele impracticabile, acoperite de zăpadă înghețată, tasată și lustruită de tălpicile zecilor de săniuțe care zburaseră la vale ieri pînă seara tîrziu pe acolo.

Cîndva ieșise și nevastă-sa cu el, dar, neputîndu-și acomoda ritmul cu al lui, renunțase, rezumîndu-se doar la prelungi exerciții de gimnastică făcute în casă. Îl obișnuise să se scoale odată cu el și rămăsese foarte contrariat cînd într-o dimineață îi spusese calm, de parcă n-ar fi dormit toată noaptea, că nu avea de gînd să se dea jos din pat, că vrea să lenevească. Tonul nu accepta

comentarii, așa că fusese nevoit să-și ia singur echipamentul, bucată cu bucată, dezorientat pentru că se învățase ca lucrurile să-i fie aduse la nas.

Alergase mirat și la întoarcere rămăsese și mai mirat să o afle tot în așternuturi. O întrebase dacă se simțea bine. Îi răspunsese mormăind că se simțea bine, numai că nu avea chef de nimic, să o lase în pace. Ridicase din umeri, făcuse un duș și cînd ieșise din baie o găsise tot în pat, în capul oaselor de astă dată, fumînd. O întrebase din nou ce are, și ea, după o lungă tăcere — timp în care îl privise ciudat, așa cum l-ar fi privit Vineri pe Robinson Crusoe dacă i s-ar fi făcut foame de carne de om —, îi spusese că hotărîse să se despartă de el.

Se așezase lîngă ea, pe marginea patului, cuprins de un sentiment contrar, inexplicabil, de libertate venită pe neașteptate și de frustrare grosolană în același timp.

Îi prinsese mîinile între ale lui și așteptase mut să-i explice de ce luase o hotărîre atît de drastică.

Cu fraze greoaie, gîndite îndelung, trădînd însă că lucrurile fuseseră mult mai de mult rumegate, cu vorbe anume alese — dure, tranșante, lipsite de mai multe înțelesuri pentru a nu jigni — încercase să-l facă să priceapă că ea, fără voia lui, își pierduse absolut orice urmă de personalitate, devenise o biată rotiță din angrenajul personalității lui, lucru deranjant pentru că era o ambițioasă rănită de tendința devenită reflex de a privi viața doar prin ochii lui, chiar dacă acela era cel mai corect mod de a o face. Faptul că viața ei era întru totul previzibilă o scotea din sărite.

Îi reproșa, fără a-l învinui, că umplea atît de mult spațiul în care se mișca, încît înăbușea pe oricine s-ar fi aventurat să trăiască alături de el. Exista atît de vital, încît toți ceilalți din jurul său păreau, trăind, că jucau de fapt teatru. Era atît de serios, atît de profund serios, incapabil de a face un cît de mic compromis fleacurilor lumești care reprezentau, hm !, sarea și piperul vieții, încît cei care veneau în contact cu el oboseau imitîndu-l, pentru că lîngă el erai imediat tentat, silit de o conștiință pînă atunci nebăgată în seamă, să-l imiți.

Îl considera un bărbat știind să mîngîie, știind să-și dăruiască dragostea, un bărbat greu de înlocuit, un bărbat lîngă care se simțise tot timpul în siguranță. Numai că femeile nu-și mai doreau doar siguranța aducînd a sclavie de altădată. Femeile își însușiseră dimensiunile universale ale vieții, doreau să și-o trăiască, cu toate cele ale ei la timpul potrivit. Fără sacrificii, fără acumulări, fără puneri deoparte pentru mai tîrziu.

Îl întrebase dacă era egoist și el îi răspunsese că da, era egoist, în măsura în care sîntem toți egoiști. Se agățase de cuvintele lui pretinzînd că ea nu fusese defel egoistă cînd încercase să-i urmeze modul precis de viață. Încercase, se zbătuse, dar în final obosise și nu-și mai dorea nimic altceva decît să abandoneze o cursă care o ducea undeva unde nu-și dorise să ajungă și de unde nu ar mai fi avut nici vremea și nici puterile să se mai întoarcă. Simțea că pentru o liniște aparentă nu se mai putea sacrifica la nesfîrșit.

O întrebase ce-și dorea de fapt de la viață. Îi răspunsese că nici ea nu știa prea precis. Oricum, ceva între încrîncenarea simțită cînd lupți tu însuți cu viața și nepăsarea dată de puterea de a scoate limba la ea și de a-i întoarce oricînd spatele. Simțea că rămînînd cu el viața i-ar fi rezervat o fericire dulceagă, cu împliniri sigure dar line, împliniri la care ea nu ar fi simțit că pune umărul.

Lui i se păruse straniu și inutil să-i explice că și ea fusese la fel de egoistă, poate chiar mai egoistă decît el, el nepunîndu-și astfel de probleme. Egoistă nu pentru că rămăsese lîngă el țintuită de speranța de a-i fi doar ei bine — un lucru, la urma-urmei, foarte normal —, ci egoistă pentru că în loc să se zbată să îndrepte lucrurile ea vînase cu obstinație lipsurile lui — scăderi țesute cu impacienta unei Penelope adultere, unele lîngă altele într-un oghial de motivații sub care-și încălzise puii insatisfacțiilor ei mai mult sau mai puțin deșarte.

La fel de inutilă i se păruse și tentația inițială de a-i explica de ce era el așa și nu altfel, de ce unul ca el era iremediabil posac. Împotriva iubirii sale de oameni, înfrunta — zi de zi aproape — indivizi cărora, de cele

mai multe ori, le rupea oasele. Lucrul nu-i făcea nici o plăcere, dar nici rău nu-i părea, pentru că era constrîns să procedeze așa, altfel oamenii aceia l-ar fi ucis ei pe el, de n-ar fi fost mai isteț, mai puternic și mai repede decît ei. Viața îl împinsese către o meserie în care — inconștient, dar mai ales conștient — era mereu silit să riște. Dorea să trăiască cît mai mult și de aceea — în ciuda grelei meserii care era pentru el viața — trebuia să riște cît mai puțin. De aici izvora grija cu care își pregătea fiecare pas al vieții, de aici izvora nevoia de a fi permanent în cea mai bună formă.

Fusese și el înzestrat odată — poate mai era încă — cu simțul umorului, dar ceva grav îl întristase definitiv, îi tăiase cheful de a lua viața peste picior. Lupta continuă cu pericolul îl învățase că e mai bine să-i acorzi tot respectul tău norocului ce te însoțește în viață, noroc pe care nu e bine să-l persiflezi cu glume, fie ele oricît de subtile. De aici pornea abținerea lui de a privi viața cu ochi critic. Critic, pentru că a glumi înseamnă întotdeauna a critica.

Se despărțiseră prieteni, dar, cu timpul, începuse să o urască, așa cum începuse să le urască pe toate celelalte femei, pentru că își pierduse încrederea în ele. Începuse să o urască cu toate că, din zi în zi, o dorea din ce în ce mai mult din nou lîngă el.

Nu se putea spune că devenise un adevărat misogin. Pe celelalte femei le suporta, le căuta chiar, dar o făcea din dorința secretă de a se convinge la nesfîrșit că sînt croite toate după același tipar : mincinoase, meschine, prefăcute. În privința asta nu e nici o deosebire între bărbați și femei. Cu cît se arătau mai virtuoase la început, cu atît îi era mai mare plăcerea de a le descoperi adevăratul chip. Și asta îl făcea să-și regrete din ce în ce mai tare soția. Căpătase acea înțelepciune necesară de a iubi un om cu defecte, un om asemeni ție.

Devenise și mai tăcut, și mai serios. Permanent încruntat. La apariția lui conversațiile încetau și zîmbetele înghețau pe buze. Singurul care reușea să glumească în prezența lui — și uneori chiar pe socoteala lui — era Matei Plaviță, Satîrul. De cînd se despărțise de nevas-

tă-sa, Matei — pe care îl ocrotise de mic copil, încă din orfelinatul unde crescuseră amîndoi — rămăsese singurul om asupra căruia își revărsa, fără frica de a fi înșelat, afecțiunea. Numai că, șmecher, Matei îi descoperise de mult latura masochistă a structurii sufletești și-l ironiza pe tema asta prudent, cu o impertinență izvorîtă din frica de a nu se pierde pe sine însuși în labirintul idolatriei cu care ajunsese să-l înconjoare. Maliția Satîrului nu-l deranja decît rareori, atunci cînd acesta întrecea măsura, uitînd că poți vorbi de funie în casa spînzuratului doar atîta timp cît e vorba de un crîmpei putred și nu de una trainică, căci bîntuiților de afecte negative nu e niciodată bine să le pui ambiția la încercare. Ironizate cît trebuie, micile sale defecte se puteau perpetua la nesfîrșit. Luate însă prea mult peste picior, riscau să devină capitale.

Rău cu rău, dar mai rău fără rău. Nu trecuseră decît cîteva zile de cînd Satîrului i se întîmplase ceea ce i se întîmplase, lui i se părea însă că trecuseră cîteva secole. Matei era pe cale de a deveni întru totul un produs al minții lui. Îi imprimase atît de adînc modul lui de gîndire încît el unul se lenevise, căpătase tabieturi. Reflecțiile despre lume ale lui Matei — ajunse un fel de portvoce a conștiinței sale — i se potriveau de minune, și, în lipsa lui se panica, obosea, dezobișnuit să ia contact cu acea parte a vieții care îl lăsa rece, dar pe care nu o puteai ignora, altfel decît prin intermediul Satîrului. Acesta nu bănuia că aproape atinsese perfecțiunea maestrului, habar nu avea ce ecou trezeau vorbele sale în mentorul său, așa că simbioza lor funcționa cu maximum randament pentru amîndoi.

Ieri stătuse tot timpul la căpătîiul Satîrului, înjurîndu-i sforăielile nonșalante, întrerupte de mormăieli ininteligibile cu care îl blagoslovise o întreagă zi. Avea impresia că somnul continuu, refuzul lui de a se trezi la viață erau trucate, un nou tertip cu care încerca să-l ia peste picior. Era tentat să creadă uneori că dacă ar ieși din rezerva unde prietenul său trăgea la aghioase, acesta s-ar scula imediat, ar înceta să se mai prefacă că doarme. Așteptarea îl înnebunea. Avea impresia că sin-

gurul mod de a-și ajuta prietenul era să-l ia la palme, să-i strige să înceteze cu jocul acela stupid. De altfel, la trezire, oricum îl va lua la palme pentru nerozia de a fi încercat să aresteze, de unul singur, un criminal primejdios. Insul, oricine ar fi fost, era într-un pericol de moarte pentru că-i intrase în cap să-l termine dacă ar fi pus mîna pe el. Și cum bănuia cam cine îi făcuse o gaură în cap Satîrului, tipul ar fi trebuit de pe acum să se intereseze dacă spitalele au îndeajuns ghips pentru oasele lui.

Urcă scările gîfîind. Ajuns în casă, se apucă, fără să piardă un minut, să-și execute numărul — astronomic pentru alții — de genuflexiuni și flotări cu care se tortura zilnic, număr părîndu-i și lui întotdeauna mai mare lunea. Cînd termină, goli dintr-o singură sorbitură restul de lapte și intră sub duș.

Pe o foaie smulsă brutal din agenda de perete, fixată pe cristalul de sub oglindă cu paharul în care își ținea periuțele de dinți, fata cu care dormise și care o ștersese la serviciu înaintea lui îi lăsase, scris mare, cu creion dermatograf, un mesaj : „Dă imediat un telefon la slujbă".

Mesajul avu darul de a-l activa prompt. Se precipită spre telefon, dar, exact în aceeași clipă, se auzi sunînd soneria de la intrare. Era Bucățică. Stătea în prag ca un pricolici al nopții mohorît, cu o față scîrbită. Pe ea scria : „Lăsați-mă-n durerea mea. În dimineața asta sînt dispus să-mi amintesc că am ulcer."

Îl pofti, fără o vorbă, înăuntru, dispus și el să dea crezare durerii care-i încerca trupul mic. El și cu Bucățică formau un renumit cuplu de muți. Se înțelegeau perfect prin grimase, așa că vorbele le prisoseau.

Făcu duș, se îmbrăcă cu ce-i veni mai la îndemînă, și, în timp ce coborau scările, îl bătu pe Bucățică pe umăr și-l întrebă din ochi ce urmau să înfăptuiască. Bucățică ridică, enervat, ochii spre ceruri, apoi îi dădu de înțeles, împungîndu-l cu un deget în piept și pufnind din buze asemeni unui pistol rablagit, că-l ducea la locul unei noi crime.

De jur împrejur predomina un verde adînc, mustos. Cele două lumînări albe de pe consola căminului licăreau slab, punctiform, intimidate parcă de lumina grea, cețoasă, ce năvălea prin ferestrele larg deschise. Lumînările, lumina mohorîtă și ceața de afară, verdele acela umed îi evocau o nuntă pierzîndu-se trist de-a lungul unei pășuni învăluite de o ploaie măruntă, aburoasă.

Deși geamurile fuseseră deschise doar de puțină vreme, în cameră plutea un frig polar ce nu reușise să alunge încă mirosul dulceag — de carne friptă și de flori putrezite în apă stătută — care stăruia, părînd că se îmbibase în lucrurile din preajma cadavrului. Acesta zăcea, cu fața în jos, pe o blană de urs. În cădere nimerise cu amîndouă mîinile — acum două cioate negre, descărnate — în focul ce arsese mocnit în cămin. Glonțul, ieșit pe sub omoplatul stîng, făcuse în puloverul de lînă groasă, vopsită într-o frumoasă culoare castanie, o gaură oribilă.

De dincolo de moarte, prin cadavrul lor, morții impun un respect pe care, în viață fiind, poate nu l-ar fi impus. Aceeași femeie care descoperise și cadavrul Rafaelei Manafu priveghea — dintr-o datorie, ușor ostentativă, de bun creștin — cu capul plecat, cu mîinile înnodate în poală, un mort urît, un mort care nici prin moarte nu reușise să i se apropie de suflet. Stăteau mărturie ferestrele larg deschise, dorind să sublinieze, prin frigul steril ce inundase camera, că între cei doi nu existase, și nici nu va exista, o cît de mică fărîmă de căldură, de afecțiune, de parcă afecțiunea ar fi fost un microb obscur al putrefacției cadaverice pe care frigul l-ar distruge instantaneu.

Hotărît lucru, atît timp cît trăise, Arcadie Manafu reușise să se înconjoare de antipatie. În curînd însă, stînd în centrul atenției generale, cadavrul său va căpăta o nouă personalitate, iar curiozitatea pe care o va declanșa va fi ca o explozie cu efecte întîrziate. Va da naștere la nenumărate suspiciuni. Suspiciuni asupra identității sale, asupra timpului scurs de la deces — pe puțin 12 ore după rigiditatea instalată și la membrele inferioare —, suspiciuni asupra criminalului și, mai presus de toate,

suspiciuni asupra mobilului pentru care fusese comisă crima.

Paloarea feței — cu trăsături cimentate într-un rictus de groază — și lipsa aparentă a lividităților cadaverice denotau o moarte violentă, instantanee, urmată de o hemoragie care exsanguinase aproape complet cadavrul.

O ceață lipicioasă, ca de pap, continua să pătrundă în cameră. Cu gesturi hotărîte, cuprins de un fior de frig, bărbatul închise ferestrele, apoi tușind ușor, încercă să-i capteze femeii atenția. Aceasta, împietrită, părea dăltuită în gheață, imună la frig.

— Nu prea pari surprinsă de crima asta. De ce ?

Cu toate că vorbele fuseseră rostite firesc, de parcă ar fi reluat o discuție mai de mult începută și întreruptă de ceva neprevăzut doar de cîteva minute, femeia tresări. Faptul că i se investigau reacțiile sufletești i se părea nefiresc. Răspunse ridicînd din umeri și privindu-l cu ochi goi, terni. Rămăsese în continuare închisă în ea ca un briceag.

Îi venea greu să o ia la întrebări. I-ar fi convenit să-i paseze Părintelui stînjenitoarea corvoadă de a scormoni în sufletele oamenilor, lucru care de cele mai multe ori îl silea să mintă.

— Ce-ar fi să-mi faci o cafea ? schimbă el tactica menită să i-o apropie pe Ioana Gorună.

Ochii femeii luciră fulgurant, lumina lor se stinse însă repede, privirile recăpătîndu-și expresia golită de interes de mai-nainte.

— Nu știu, murmură ea, dacă se cade să-l părăsesc pe domn inginer.

— Se cade, se cade !... Oricum va trebui să-l părăsești. În curînd va sosi o grămadă de lume, oameni care nu vor mai avea nevoie, cel puțin aici, de prezența dumitale. Hai, fă-mi o cafea, te rog !

Femeia ezită o clipă. Privi cadavrul, parcă pentru întîia oară, și, înfiorată, se hotărî. Cînd se ridică de pe scaun, genunchii îi trosniră ca și cum ar fi avut încheieturi de lemn.

În bucătăria unde o însoţi era cald, o căldură neaşteptăta, în discrepanţă cu prezenţa, undeva deasupra capului lor, a unui cadavru.

— Să faci două cafele, o rugă Golema. Una şi pentru şeful meu. Va fi aici în cîteva minute. Îşi scoase din buzunarul paltonului mingea de cauciuc şi, privind-o pe Ioana Gorună cum prepara cu gesturi precise cafeaua, începu s-o frămînte gînditor. Ai anunţat rudele? o întrebă, într-un tîrziu, atunci cînd femeia îi turnă cafeaua fierbinte în ceaşcă.

— Rude ?!... Domn inginer nu mai avea rude.

— Chiar pe nimeni, pe nimeni ?

— Doar pe mama dînsului, ridică femeia din umeri. La Iaşi, că erau, şi dînsul şi duduia Rafaela, ieşeni. Numai că doamna cea bătrînă nu-i întreagă... nu-i în toate minţile. Pe deasupra, mai e şi paralizată.

— E internată într-un azil ?

— Aşa cred. Poate a şi murit, că domn inginer nu prea se interesa de ea.

Cafeaua era fierbinte şi foarte amară.

— Cum ţi s-a părut domn inginer după moartea soţiei ?

Femeia ridică, gînditoare, din sprîncene :

— De, ştiu şi eu ?! Părea zdrobit, că dînsul, în felul lui, a iubit-o mult pe... În ochii femeii apărură lacrimi. Era nervos — continuă ea — parcă-l măcina ceva pe dinăuntru. De vineri, după înmormîntarea duduii Rafaela, dînsul nici să plec nu mi-a spus, dar nici să rămîn. Am făcut şi eu ce m-a tăiat capul. M-am gîndit să rămîn să văd şi mai departe de casă. Numai dimineaţa însă... Am şi eu pe unul, văduv, prin Tei. Zice că vrea să ne luăm. Adevărul e că vrea servitoare pe gratis, oftă ea. Dar asta-i altă poveste....

— Şi de-atunci n-aţi schimbat nici o vorbă ?

— Ba da, alaltăieri. Sîmbătă, a doua zi după înmormîntare. M-a chemat la dînsul în birou şi mi-a zis că pot să fac ce vreau cu lucrurile duduii Rafaela, că mi le dă mie. Atît.

— Ieri n-ai fost aici, nu ?

— Nu.

Sorbi o nouă înghițitură de cafea. Femeia se așezase la o măsuță mică, în dreptul geamului aburit. Își pusese mîinile, pe care și le frîngea nervos, fără rost, pe fața de masă albă, imaculată.

— Ce-ai simțit cînd ai descoperit cadavrul ?

O auzi înghițind în sec. Era aceeași întrebare de început, formulată altfel, pusă într-un alt decor.

— Ce să simt ? Nimic.

— Vorbești de parcă te-ai fi așteptat la moartea asta.

— Da, mărturisi șoptit femeia.

— De ce ?

Ioana Gorună privea în gol. După o mică pauză, murmură sacadat :

— „Cel ce iubește viața o va pierde ; iar cel ce își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică", scandă ea.

Cuvintele aveau doar aparent legătură cu ceea ce discutau ei. Folosite în situația dată, dovedeau că fuseseră prost înțelese. Numai habotnică nu și-o închipuise pe femeia din fața lui.

— Tradu-mi ! ceru el.

Mustățile i se pleoștiseră fără nici un motiv și fața smolită i se întunecase și mai mult.

— Domn inginer, clătină din cap femeia, era de mult un om mort.

— Adică ?

— Dînsul se pregătea să trăiască mult. Nici în dinți nu se scobea, de teamă că ar putea face carii... Numai că, în jurul dînsului, totul împietrea. Dînsul nici prieteni nu avea. Era atît de mohorît, încît eu, dacă aș fi fost Viața, aș fi fugit de el.

— Vrei să spui că, fără să vrea, se pregătea să moară ? Pe ce te bazezi ?

— Avea dînsul o vorbă proastă, de om îngust la minte. Tot îi zicea duduii Rafaela că după moartea dînsului o să-i rămînă ei tot, o amenința parcă, parcă vroia să-i bage în cap că fericirea ei tot de la dînsul va veni, să-i fie recunoscătoare.

Cuvintele nu aveau nici o noimă.

— Și asta ce-nseamnă ?

— Păi, un om care se pregătește să trăiască mult, dar care vorbește tot timpul de moarte, înseamnă că are moartea în el, nu-i dă pace, îl roade, ca un cancer, pe dedesubt... Acum eu chiar cred că dînsul a avut cancer.

I se făcuse cald. Cămașa, jilavă, i se lipise de spinare. Simțea cum un firicel de sudoare i se prelingea din subsuoara stîngă. Își privi, enervat, ceasul. Șapte treizeci și cinci. Ce făceau oare cei de la tehnic ?

— Cancer ?! De ce crezi că ar fi avut cancer ?

— L-am văzut eu, șopti femeia, cu un vraf de analize, de radiografii. Părea foarte încurcat că l-am văzut cu hîrtiile alea.

— În orice caz, nu cancerul i-a făcut gaura aia în piept.

— Mai știi ?! S-o fi sinucis.

— Nu.

— O fi pus pe altul să-l omoare. Că era meșter la de-alde astea.

— La care de-aldea astea ?

— Era un om în stare să profite și de pe urma morții lui.

Cineva ciocăni în ușă. Erau băieții de la tehnic. Frigul de afară le îmbujorase obrajii. Le făcu semn să urce la etaj, deasupra capului.

— Te caută șeful, strigă din fugă unul dintre ei.

Îi ceru femeii, care îl uimise cu locvacitatea ei, să toarne cafea într-o ceașcă și să-l urmeze.

Agitată de vibrator, apa, de o claritate verzuie, tremura ușor. Bulele de aer, susurînd încet, urcau împletindu-se într-o ghirlandă de mărgăritare fragile.

Ascunse printre alge, femelele priveau curioase lupta pe sfîrșite a celor doi Betta splendens. Cei doi peștișori păreau înșirați pe aceeași sîrmă inflexibilă. Se agitau, bot în bot, pîndindu-se, nereușind însă nici unul să se abată măcar cu un grad de la linia invizibilă care le trecea, de la coadă la bot, drept prin mijlocul corpului.

Cel tînăr, cel ce se agitase mai mult, dînd de bănuit că e mai avid de biruință, părea la capătul puterilor.

Mai vîrstnicul său adversar aştepta resemnat, fără să-i pese de ceea ce credea cîrdul văzîndu-i greutatea mişcărilor. Şi, cînd, în sfîrşit, se plictisi, apelă la vechiul truc, cel cu care le venise de hac tuturor. Se prefăcu scîrbit de luptă, de şefie, dînd de înţeles că abandonează. şi, golindu-şi încetul cu încetul sacii de aer, se lăsă să alunece lent spre fundul acoperit cu pietricele mărunte sclipind multicolor. Atît parcă aşteptase mai tînărul său adversar. Îi urmă, şi mai epuizat parcă, exemplul, dar în clipa cînd, stimulat de succes, cel vîrstnic se pregătea să atace, uitînd să se apere, îi dislocă cu o muşcătură fatală toate măruntaiele pe care le purtă în triumf, un timp, în bot, apoi le devoră cu o plăcere furibundă. Adversarul său, fostul şef de cîrd, muri greu, cuprins de un regret sfîşietor, mai dureros decît moartea însăşi.

— Toţi ar trebui să avem parte de o moarte asemănătoare. Respectabilă, murmură Părintele.

Chipul său, privit prin apa verzuie, unduitoare, a acvariului căpătase proporţii fantastice. Ochii, deformaţi de cristal, bulbucaţi, păreau ochii unei ciudate vietăţi marine pîndind din întunericul unei umbre vegetale o pradă în aşteptarea căreia limba roşie şi lucioasă i se lungise de un cot. De fapt limba lungă de un cot era o inofensivă petală de trandafir.

Golema ridică din umeri. Privise lupta fără să-i dea o semnificaţie anume, fără a încerca să descopere metafore. Rămase tăcut. Prea se fripsese de multe ori, luînd în serios tocmai ceea ce Părintele, glumind pe un ton serios, de care doar el era capabil, blama.

— Ei ? întrebă acesta, îndreptîndu-se de şale.

— Victima...

— Stai, omule, stai ! îl opri Părintele. Ia-o încet. Mai întîi : Ce face Matei ?

Golema tuşi, încurcat.

— Nici o şansă în plus, de sîmbătă pînă ieri, raportă el.

Chipul Părintelui căpătă trăsături aspre, colţuroase.

— Mulţumesc pentru cafea, se adresă el Ioanei Gorună care aştepta în picioare, cu ceaşca încă în mînă. Poţi pleca.

Ioana Gorună așeză ceașca pe o măsuță și dispăru în spatele draperiilor care mascau ușa pinacotecii. Din cauza întunericului, chipurile din tablouri păreau și mai sumbre decît erau în realitate. Părintele aprinse lustrele — adevărate cascade de cristal — și camera fu năpădită de o lumină caldă, prietenoasă. Apoi se așeză într-un fotoliu și, renunțînd la petala pe care o zdrențuise între buze, sorbi satisfăcut din cafea.

— Pfui ! excală el. Ce-a pus femeia asta în ceașcă ? Dinamită ?! Cucută ?!... Amară mai e, frate !

Neștiind ce să facă cu mîinile, Golema și le ascunse în buzunarele paltonului. Prin stofa groasă i se ghicea pumnul care, asemeni unei inimi uriașe, pulsa, stringînd mingea de cauciuc.

— Cine e făptașul ? întrebă Părintele și, cum Golema ridică neputincios din umeri, adăugă : Același ?

— Așa se pare, încuviință Golema.

Părintele tuși.

— Cînd s-a întîmplat ?

— Ieri. Pe la prînz.

— Cum ?

— Se pare că victima și-a primit de bunăvoie în casă agresorul cu care, cel puțin un timp, a discutat fără incidente. La un moment dat însă, victima a devenit violentă : a aruncat cu o bucată de marmură, un prespapier, în capul musafirului său, fără să-l nimerească însă. Din acest motiv, poate și din altele, criminalul a tras. Individul a lăsat nenumărate amprente, de parcă ar fi venit fără intenții criminale, de parcă ar fi ucis constrîns de niște evenimente care s-au precipitat fără voia lui. Că este așa, am dedus de-abia după ce am cercetat mai amănunțit camera unde s-a produs crima. Sub fotoliul răsturnat în clipa morții de Arcadie Manafu, se află un pistolet de damă cu care, mai mult ca sigur, acesta și-a amenințat musafirul. S-ar putea spune deci că este vorba de un omor în legitimă apărare.

— Hm ! mormăi Părintele. Cunoscuse în viața lui o grămadă de trucuri folosite de ucigași pentru a induce în eroare ancheta, dar dacă mutul ăsta de Frangu afirma

un lucru, apoi mai mult ca sigur că acel lucru era purul adevăr. Mobilul ?

— Cine poate şti ?! se eschivă Golema. Probabil timbrele, sau ceva în legătură cu ele. Toate lucrurile din biroul la care lucra victima sînt răvăşite.

— Lipseşte ceva ?

— Habar n-am.

Unul dintre băieţii de la tehnic băgă capul pe uşă.

— Aceleaşi amprente, le strigă el din prag. Anatol Berberi.

— Spune-i lui Caraboghici, îl rugă Părintele, că imediat ce termină vreau să stau de vorbă cu el.

Noul venit făcu ochii mari.

— Cum, nu ştiţi ?! se miră el. Doctorul Caraboghici a murit.

— Cînd ? întrebă, perplex, Părintele.

— Sîmbătă seara. Infarct.

Părintele simţi un junghi în inimă. De bătrînul doctor îl legau ani mulţi de prietenie, de succese, de eşecuri. Parcă nu-i venea să creadă.

— Ştiai ? îl întrebă el pe Golema.

— Nu. Am stat mai mult la spital, cu Matei.

Aducîndu-şi aminte de lungan, Părintele se zbîrli :

— M-apucă toţi dracii, se răsti el, la gîndul că prostanul de Matei l-a scăpat din mînă pe individul ăsta, mai mult decît netrebnic, Anatol Berberi ! Am să te pun să-i tragi o bătaie soră cu moartea...

Părintele se opri, inhibat de cele ce spusese. Se întoarse spre cel de la tehnic. Acesta, încurcat de faptul că el, şi nu altul, fusese cel ce adusese trista veste, nu ştia cum s-o şteargă mai repede.

— Şi cine va fi noul Esculap al echipei ?

— O doctoriţă tînără. Trebuie să pice din clipă-n clipă.

— Ce-o fi, domnule, răbufni Părintele, în capul ălora de la cadre ?! De ce, domnule, mi se trimit, doar mie, numai ţînci ? Ce-s eu ? Tatăl lor ?.. .Tînărul de la tehnic zîmbea pe sub mustaţă. Se răsti la el : Piei, domnule, din ochii mei, că mă enervezi !... Înainte de a urca la etaj,

se adresă el Golemei, să lămurim cîteva lucruri. Lucra Arcadie Manafu la vreo invenție ?

— Din cîte știu eu, nu.

— Venea în contact cu străini ?

— Nu.

— Ai anunțat întreprinderea unde lucra ?

— Încă nu.

— Fă-o repede. Cere-le să ne trimită un delegat. De preferință unul fost cît mai apropiat de victimă. Chiar femeie... În privința asta, ce știi despre Arcadie Manafu ?

— A fost tentat, la un moment dat, să-și complice viața, suindu-și în cap o a doua femeie. A renunțat însă rapid, în clipa cînd a aflat că îl înșeală soția.

— Gelozia asta e microbul cel mai cronofag ! medită Părintele. Din cîte știu eu, Arcadie Manafu e un mort fără rude. Dacă totuși am să-i găsesc timbrele, cine i le va moșteni ?...

Îi întrerupse Ioana Gorună :

— Îl caută cineva la telefon pe tovarășul maior Preda Corban.

— Cine ?

Femeia ezita.

— Nu sînt sigură că am auzit bine... Parcă a zis... Satîrul ?!

Pentru o clipă cei doi bărbați se priviră lung în ochi. Apoi amîndoi în același timp, se repeziră spre telefon.

XI. *LA BELLE DAME SANS MERÇI*

„Ei ! se-nțelege, damele sînt mai ambițioase..."

Un hotel e mai ceva decît Grădina Desfătărilor a cumătrului Bosch. Și acolo, ca și aici, aceeași colcăială de indivizi roși pe dedesubt de scîrnavul microb Aprehensiunae Sociococus.

L-am crupat ușurel pe ușier. Probabil că pentru el tot omul era ușă și de aceea se tot apleca în urma fiecăruia încercînd să-i privească pe gaura cheii.

— Îndreaptă-te, neamule ! l-am sfătuit. Faci sinuzită-n curentul ăla !

Dacă ar fi avut o bombă, mie mi-ar fi strecurat-o în buzunar.

M-am făcut că venisem cu treburi. M-am dus glonț la standul cu obiecte artizanale. Am privit-o drept în ochi pe vînzătoare și i-am zis :

— Iac-am venit !

A holbat ochii, apoi a clipit repede de cîteva ori. Bătute de un vînt îndrăcit de uimire, obloanele ei boite în culoare de zi s-au zbătut să sară din balamale. S-a întors spre una care, ceva mai ascunsă, își pilea unghiile. O să ziceți că pe cele de la mîini. Vă-nșelați! Alelaltele!...

— Auzi, soro, cic-a venit nepotu de cumnat a lu Arcu de Triumf.

— Triòm-pî-hî ! am corectat-o.

O voce joasă, de adultă ce fumase luleaua păcii prin curtea grădinițelor cu orar redus la minimum posibil, groh-groh !, zice :

— Fă-i vînt d-acilea iute, dacă n-a venit cu gîndu curat ca să tîrguie !

— Auzişi ?... Ce-arvuneşti ?

Am zis, fără să cad pe gînduri :

— Obiecte de cult păgîn aveţi ?

— Hă, hă, hă ! rîde, cu pauze mari, cea din fund. Ce mă doare Montu Blancu ! se jeleşte ea, ciocănindu-se într-un mont cît o bilă de biliard. N-ai vrea un tomahawk de-mpărtăşanie ?

— Îhî !... Da, c-o condiţie ! Să aibă şi lulea.

La vorba asta, inactiva scoate, de undeva de dedesubt, un ciubuc lung, numai bun să te scarpini singur cînd te mănîncă spinarea.

— Na, ia-l ! mi-l întinde ea. Asta ne-a mai rămas. De cînd te-aşteaptă !... Că ţie ţi-l oprisem, Triomphel.

— Ăsta n-are secure ! constat eu cu uimire. Tomahawk fără secure ?!

— Uite, ştii ce ?... Nu fi cusurgiu ! E bun, la o adică, şi ăsta !... Scoate frangii !

N-au vrut să-mi facă nici o reducere. Am plătit exact cît scria pe etichetă. Luleaua mi-au împachetat-o de-ai fi zis că-i puşcociul ţintuit cu argint al fratelui ăla onest — Winethou.

— Ascultă, de ce eşti atît de sigur că nu vrei şi un costum gata-ngrăşat de oşan ?... Nu de alta, vorbesc serios, dar te-ar prinde la marele fix ! mi-a zis, înainte de plecare, pedichiurista, privindu-mă apreciativ cu un singur ochi.

Am clătinat din cap :

— De ce nu treci vizavi ? am iscodit-o Se caută figuranţi cu limba scoasă. E o criză de Halebardier I la Naţional, mamă-mamă !...

Se uita la mine de parcă aş fi fost femeia în care se aruncă cuţite la bîlci. În clipa aceea, dacă ar fi fost rîndul ei să arunce, în mod sigur ar fi zbîrcit.

Am plecat înainte de a-mi da cu ceva în cap. Mi-am luat pachetul sub braţ şi m-am îndreptat spre o canapea pe care m-am trîntit. Mă făceam, mai că moţăi, mai că citesc ziarul. Mi-era sete. Mi-era foame. Un pitic harnic îşi săpa un culcuş trainic în stomacul meu. Nu-mi puteam părăsi însă postul de observaţie. Wolfgang Schröder se afla la el în cameră — mă interesasem la telefon încă

de acasă — şi-l aşteptam să pice din clipă-n clipă. Speram să-l recunosc.

De două zile nu mai pusesem nimic în gură. Mai precis de sîmbătă seara. Acum era luni, trecut de prînz. Ieri participasem la scurgerea dintre cei vii a lui Arcadie Manafu şi nu-mi arsese de mîncare. Apoi fusesem ocupat de refulările Serenei. După plecarea ei şi după ultimele cuvinte schimbate cu Parandărăt parcă intrasem în priză. Trebuia să-mi joc ultima şansă. Nu mă dumirisem prea bine ce se întîmplase de fapt, şi ce era la mijloc, prinsesem însă în sfîrşit un fir gros, un odgon, din caerul de mistere pe care-l torseseră, cu gîndul să-mi facă un scutecel de prohodeală, nea Manafu şi cu cine mai ştiam eu. Mă fraieriseră ăştia doi timp îndelungat, dar acum li se înfundase.

Începusem să mă plictisesc, cu toată instalaţia lor de aer condiţionat. Cele cîteva feţe palide din preajmă de mult nu-mi mai spuneau nimic. Aveam de gînd să trag o fugă pînă la braserie şi să îmbuc ceva la repezeală, cînd am auzit rostit numele persoanei care mă interesa :

— *Is mister Wolfgang Schröder up stairs, please?* s-a interesat o voce dulce în spatele meu.

M-am întors spre locul de unde venise vocea. Numele nu mă făcuse să tresar pe cît a făcut-o cea care-l rostise. Ce mai tura-vura, am tresărit, cînd am văzut-o, din toate fibrele. Aşa surpriză mai zic şi eu! Blondă cu ochi albaştri. Genul meu !

I-a părăsit rapid pe cei de la recepţie care, în urma ei, nu mai pridideau să-şi dea coate. În nici un caz pentru a discuta despre fotbal. În drum spre lifturi a trecut şi pe lîngă mine. Destul de aproape. Dar chiar dacă s-ar fi uitat la mine tot nu m-ar fi văzut. Nu avea ochi pentru nimeni.

Siajul ei mirosea divin. După unda asta de parfum s-ar fi tîrît, cu un trandafir în gură pentru a i-l depune omagiu la picioare, şi un paraplegic, dacă s-ar fi nimerit prin preajmă. Cît timp a aşteptat să coboare liftul a bătut nervoasă din picior. Simţeam că pe toţi cei din jur, la bărbaţi mă refer, îi apucase un dor nebun după

camerele lor, şi ar fi dorit, toţi, să urce numai cu liftul aşteptat de ea.

Pe uşiţa coliviei stratosferice s-a precipitat proprietarul unui zîmbet de crocodil ciugulit la plombe de un întreg stol de pluvieni particulari. La vederea ei, zîmbet-unsuros şi-a adus aminte că-şi uitase sus în cameră ceva. Probabil, aplombul masculin. A făcut stînga-mprejur şi a tăbărît, fără să piardă o clipă, cu privirile pe ea. Nici nu se închiseseră bine uşile, că şi începuse să o dezbrace din priviri. Habar n-avea, săraca de ea, că va ajunge în al nouălea cer (era să zic... lună !), goală puşcă.

Cam după un sfert de oră m-am îndreptat şi eu spre cerul acela populat cu îngeri blonzi. În drum m-am descotorosit de stînjenitorul ciubuc, făcîndu-i-l cadou unui dulce copilaş împreună cu a cărui familie urcasem spre empireu. Băieţelul se codise să accepte, taică-su însă luase din toată inima parte dărniciei mele.

Pe coridor nu se vedea ţipenie de om. Mi-am ales cea mai nimerită poziţie de pîndă. M-am sprijinit cu spatele de uşa camerei 919. Oricine m-ar fi văzut ar fi zis că ieşisem la taclale în bătătură şi că nu aşteptam nimic altceva decît vreo ţaţă cu care să pun lumea la cale.

Adevărul este că am aşteptat ceva şi că, de la un timp, muream de plictis. Tocmai aveam de gînd să-mi caut o îndeletnicire oarecare, cum ar fi fost, de exemplu, scrijelitul în praf cu degetul mare de la picior, cînd şi-a făcut apariţia o tînără făptură. Se vedea de departe însă că nu era de la Radio Şanţ.

Nu se putuse abţine şi, încă de la zece metri, începuse să bată pas de defilare. Era o tînără neavînd nevoie, în astfel de cazuri, să-şi scoată pieptul în afară. Uneia ca ea, pentru a-i vorbi, ar fi trebuit s-o faci numai dintr-o parte sau din spate, altfel, pe lîngă că nu te-ar fi auzit, riscai să te lase cu niscai găuri în plastrom.

Cînd a ajuns la distanţa potrivită, i-am dat de înţeles prin semne că-i merge moara şi, profitînd de faptul că prinsesem poziţia adecvată, i-am şoptit :

— Da' ştiu că laşi ceva hulă-n urmă, fata tatii !

A pus farurile, cu faza mare, pe mine :

— *I beg your pardon ?!*

Oho, o anglo-saxonă !

— Mai strînge din pînze, am sfătuit-o.

— Pardon ?!

— *Will be a big storm, mamm !* am prevenit-o cît puteam de curtenitor.

Cel mai normal lucru ar fi fost să-şi arunce ancora. Şi-a dat seama însă că se afla pradă unei halucinaţii şi a întins-o grabnic, adăugîndu-şi cîţiva inchi în plus la balansul pendulei pe care o înghiţise la pubertate. Ca să mai tai ceva frunză la cîini, m-am gîndit că eternul frumos feminin nu-i decît o gogoriţă scornită de sculptori şi anatomişti, poate şi de afemeiaţi, psihologii fiind de altă părere. Doream să aprofundez tema, dar am fost întrerupt de uşa din spatele meu, care s-a deschis timid.

Mi-am pierdut echilibrul, era să cad, m-am redresat însă instantaneu. M-am întors. Din prag mă privea, năucă, blonda.

— *Hallo !* i-am zis. Mi se pare mie sau într-adevăr sînteţi *miss*... Serena Sarivan !?

I-am acoperit la timp gura gata să ţipe de spaimă. Am luat-o în braţe şi am împins-o înăuntru. În urma mea am trîntit uşa cu piciorul. S-a închis moale, cu zgomotul molitvelnicului crăpat pe furiş de un răspopit cuprins de remuşcări tardive. Casele mari, ca şi maşinile de lux, au acest avantaj. Oricît le-ai trînti, uşile lor nu bufnesc precum o flintă ruginită. Au grijă ele însele să rămîi un gentleman.

Am dus-o, moartă de frică, pînă în mijlocul camerei. Picioarele îi erau moi. Mîinile i se bălăngăneau neputincioase pe lîngă trup. Tremura ca o iapă tînără, fără experienţă, în plină dilemă. Nu se dumirise încă dacă era doar potcovită sau dacă pe deasupra mai era dusă şi la armăsar. Ca un abur, frica îi ieşea prin toţi porii.

Mi-am dat seama că nu eram singuri. În jurul meu totul friza un lux epatant, dar cea mai decorativă mobilă era, de departe, un bărbat cu tîmplele cărunte prăbuşit într-un fotoliu cu care făcea cadavru comun. Tipul se uita cu un ochi la slănină şi cu altul la făină, dar o făcea

de-a-ndoaselea și cu niște priviri din cale-afară de sticloase.

Cu ea în brațe, am întors fotoliul mortuar în așa fel încît cadavrul, privind fix înainte, își căuta pe peretele din fața lui un punct de referință, un loc de dat cu capul. Pe ea am așezat-o în celălalt fotoliu. Așa perplexă cum era, jurai că e Cumințenia Pămîntului. I-am mîngîiat mortului obrazul proaspăt ras. Era aproape cald. Murise de curînd, deci. Loțiunea *after shave* pe care o folosise mirosea plăcut. Dacă n-ai fi fost cît de cît în temă, n-ai fi bănuit că mirosul acela discret aducea puțin a migdale amare și ceva mai mult a whisky. Din mîna dreaptă, care-i spînzura pînă aproape de mocheta înflorată : fond roșu-pal, flori de un galben *jalousie bien camouflée*, îi scăpase un plic ce purta antetul hotelului. Mîna stîngă i se chircise peste buzele subțiri ale unui pahar de cristal. Cioburile, încă umede de sînge și de zeama ucigașă, se împrăștiaseră petale de sticlă pe lacul roșcat al măsuței ce se afla alături de fotoliu.

M-am așezat și eu pe marginea patului, în dreptul Serenei. Am scos o țigară și mi-am pus-o între buze. În timp ce mi-o aprindeam i-am căutat Serenei privirile albastre. Incandescența cu care mă privea ar fi trebuit să mă carbonizeze. Nu m-am făcut scrum, mi-am fript doar degetele cu chibritul uitat aprins. Am tras un fum și, imediat, harnicul pitic din stomac s-a apucat să sape cu și mai multă rîvnă, de parcă l-aș fi biciuit.

Mi-am încrucișat brațele pe piept. Serenei îi pieriseră spaima și uimirea din priviri. Încet, încet, își recăpăta siguranța de altădată. Privind-o, îmi simțeam sufletul invadat de o durere intensă, mare, amplă, dar binevenită. Înrobitoare, și cu atît mai dorită. Cunoșteam clipa. Clipa cînd iți face plăcere să suferi. Cineva nebun, captiv în propria-mi ființă, mă lovea fără milă între coaste cu un ciocănel din lemn de plop uscat. Eram un clopot de durere intrat în rezonanță.

Întinzîndu-mă puțin spre stînga, am dat drumul la radio. Smetana. „Vltava“. Începuse să se întunece și răsărise luna. Stătea cocoțată, picior peste picior, pe cocoașa lumii. Noaptea — stol de pterodactili cu păcu-

roase aripi — se lăsa peste cadavrul vînăt al orașului.

Într-un tîrziu, atunci cînd îmi săturasem foamea de albastrul lentilelor ei de contact, am întrebat-o :

— Îngheață chiar tot ce-atingi ?

A strîns din buze : vezi-Doamne, nici ei nu-i venea să creadă una ca asta ! Cu un gest foarte natural și-a scos peruca și coama roșcată i s-a revărsat peste umeri.

— Ți-a fost un dor amarnic de mine și te-ai întors fuga-fuga, nu-i așa ?

Mi-a zîmbit trist. Era nerușinat de frumoasă. Era, acum, nerușinat de calmă. Mai mult ca sigur că felul cum mă purtam cu ea i se părea un nonsens. Ea, în locul meu....

A zîmbit din nou :

— Dar ție ? Ție nu ți-a fost dor ?

Aluneca pe singura pantă pe care nu aș fi vrut s-o urmez. Am oftat, și durerea mi-a ieșit din piept sub forma unui nor de fum.

— Mi-e dor și-acum de tine !... Ciudat e omul, acest animal superb și abject. Cu toate că nu aș crede o iotă, mi-ar face plăcere să te aud căindu-te. Să joci din nou teatru... Mi-ar face plăcere să te iert.

— Iartă-mă !

— Mi-o impui ?

După zgomot, am ghicit că-și luase o țigară din pachetul pe care-l lăsasem pe masă, printre cioburi. Nu-i mai distingeam contururile. O ghiceam doar după licărul țigării.

Mi-am dat drumul să cad pe spate, printre pernele de pe pat, pe care mi le-am potrivit cît mai confortabil. Am întins mîna dreaptă cu gîndul să aprind veioza. M-am răzgîndit însă. Spovedaniile se fac sub patrafir, și acolo e întuneric. Am rămas cu întrerupătorul în mînă. Puteam aprinde lumina oricînd.

— Cum ai putut să mă crezi atît de nătîng ?

— Nu-i vina mea, a oftat, e vina nevesti-tii.

— Prin ea ai ajuns la mine, deci. Cînd v-ați cunoscut ?

— Acum o lună. Două. Am fost internate, o vreme, în același spital. A avut grijă să mi te încondeieze bine. De la ea și de la copil știu...

— Taci !

— Mai ales de la copil am înțeles cît ești de disperat, că ești dispus să faci orice pentru bani. Cînd am conceput combinația asta...

— Murdară....

— Zi-i cum vrei. Dar la început erai cel mai potrivit pentru rolul omului de sacrificiu, iar pe parcurs nu-ți mai puteam schimba destinul. Ca jucător ai putea să mă înțelegi, nu ?

— Faci cam tîrziu apel la inteligența mea ! Eu unul mă mai întrebam, uneori, dacă nu cumva te cheamă Juditha. Tu însă niciodată nu te-ai îndoit că ai avea de-a face cu nimeni altul decît cu.... Oligofren. Și ai greșit ! Dar, ca jucător, te înțeleg. Chiar mai bine decît crezi tu. Deci, nu era nevoie să intri în comițialitate cînd m-ai văzut. Sper că nu aștepți să te schingiuiesc ?

S-a ridicat în picioare.

— În materie de bărbați e mai bine să adopți o atitudine rezervată, dacă nu vrei să ai surprize tardive.

— Unde te duci ?

— La baie.

— Să nu stai mult. Compania cadavrelor mă plictisește repede.

Am aprins lumina. M-am ridicat de la locul meu și am cules de pe jos plicul cu antetul hotelului. Rămăsese în mijlocul camerei, stingher. Cînd am tras-o afară, foaia de hîrtie dinăuntru lui a foșnit agreabil. Foșnetul înștiințărilor de mărire a lefii, de acordare a unei prime, de avansare în grad. Textul bătut la mașină conținea tocmai o astfel de bucurie : bucuria avansării la gradul de îngeraș :

„Mă numesc Arcadie Manafu. N-am crezut că există Remușcare... Nu credeam să învăț a muri vreodată...".

Am zîmbit. Epitaful era cît se poate de hilar, iar citatul chiar că i se potrivea lui Arcadie Manafu, care, într-adevăr, murise ca un repetent. Bietul de el se prezentase la ultimul examen al vieții tot cu lecția neinvă-

ţată. Serena îl meditase degeaba şi-l „sinucisese" fără nici un regret pe prostul mort la datorie.

Am luat poşeta Serenei şi i-am răsturnat conţinutul pe jos. Printre alte nimicuri, mai mult sau mai puţin femeieşti, am găsit şi ceea ce mă interesa pe mine, probabil. I-am deschis apoi paşaportul. Din poză mi-a zîmbit cea mai candidă dintre femei — Serena cea de altădată. Din actele ei reieşea că fosta campioană a statorniciei se pregătea să migreze spre sud, via Istanbul. I-am adunat de pe jos lucrurile risipite şi i le-am trîntit de-a valma în poşetă, avînd grijă să las ce era mai important deasupra.

M-am lungit din nou pe pat şi mi-am aprins o altă ţigară. De la Smetana trecuseră la muzica de jazz. Am stins lumina. Întrerupătorul veiozei mi-a rămas între degete să mă joc cu el. Am închis ochii. Eram în aşteptarea lui Godot.

Serena s-a întors aducînd cu ea o undă proaspătă de parfum. S-a aşezat în acelaşi loc unde stătuse şi mai înainte. Mi-a cerut o ţigară.

— Ce urmează, facem pace ?

— Facem şi pace. Numai că-mi eşti datoare nişte explicaţii. A foit. Ce, nu-ţi convine ?

— Nu prea.

— Te cred. Eşti ca oricare altul. Mai bine suporţi pedeapsa decît să-ţi expui motivele pentru care ai greşit, motive întotdeauna cu mult mai murdare decît se aşteptau cei dispuşi eventual să te ierte... De cît timp eşti amanta lui Manafu ?

— Alta acum ! Are vreo importanţă ?

— Nu, n-are ! Pe cine l-aţi lăsat amanet în locul lui ?

— Pe frati-su geamăn, Ipolit Manafu. Legionar notoriu, plecat cu nemţii din ţară după ce în prealabil fusese comunicat ca mort în război, devenit cu timpul mare mahăr în spionajul mondial sub numele de Wolfgang Schröder.

— Cum naiba l-aţi fraierit atît de simplu pe ex neamţul ăla ?

— S-au descurcat ei între ei, ca fraţi gemeni ce erau.

— Tu însă n-ai avut nici o vină. Biata de tine!... Cum l-ai convins pe Arcadie că Ipolit va fi confundat cu el? O substituire de cadavru nu-i chiar un lucru simplu.

— Ipolit, pentru că tot scotea castanele pentru altul, a căzut cu miinile în foc. Astfel cadavrul n-a mai avut amprente. Plus alte transformări, printre care trucări de analize și chiar sustrageri de fișe medicale. A muncit ceva Arcadie, pregătindu-și propria înmormîntare!...

Mi-am amintit scena finală a întrevederii cu marele Guguf care fusese Arcadie Manafu. Pe lîngă o minuțioasă pregătire psihologică, mi se sugerase, cu mult timp în urmă, că aș putea folosi, la nevoie, un anume pistol. Modul în care mi se semnalase prezența lui fusese dibăcie curată.

De abia în clipele cînd mă mai liniștisem — pentru că fusesem, un timp, convins că într-adevăr înfăptuisem un omor —, înțelesesem de ce nu-mi tremurase mîna, de ce nu simțisem reculul pe care un pistol ca acela ar fi trebuit să-l aibă.

Ce frumos explodase alba inimioară din pieptul lui Manafu! Ce țintă ideală și ce abil pusă în evidență! Numai bună de luat la ochi. Ce trucaj simplu!... Îți montezi în piept, în dreptul inimii, peste o foaie de azbest și pe sub un pulover ornat cu ceva cît mai bătător la ochi, o capsă care să detoneze o cantitate suficientă de praf de pușcă. Explozia va da spectatorilor iluzia penetrării glonțului. Pistoletul, ținut în mînecă și scos la timp, are, pe lîngă misiunea de a declanșa reacția de apărare a adversarului, și pe aceea de a detona capsa cu ajutorul unui fir trecut prin mîneca puloverului pînă la locul viitoarei bube. De aici, probabil, și cuvîntul capsoman, cuvînt atît de adecvat lui Manafu! Iar cu ajutorul unui săculeț de șampon roșu se poate realiza o baie de sînge aproape veridică.

Dacă, cu puțin antrenament, reușești să apeși pe trăgaciul pistoletului în momentul critic — moment concomitent sau imediat următor celui în care a tras adversarul —, restul e joc de copii. Nu-ți rămîne decît să mori fotogenic. Următorul pas îl face asociatul la crimă, cel care veghease asupra necesității de a te pune la dispo-

ziția unui vînător înarmat obligatoriu cu o armă de foc, vînător care, devenit „asasin nătăfleț" trebuie scos urgent din scenă. Asta, ca să nu-i treacă cumva prin minte tîmpului să i se uite în ochi victimei pentru a se asigura că nu murise de gălbinare, boală extrem de contagioasă.

Dacă tipul care a tras cu gloanțe oarbe nu se prinde de fentă la timp, e un mușteriu sigur pentru ștreang. Și dacă e un fiștecine, nu prea are cum să se prindă.

— Cum ți-ai imaginat că tocmai eu, specialist în arme de foc, nu-mi voi da seama că-l împușcasem pe Manafu cu gloanțe oarbe ?

— De-abia atunci m-ai bănuit ?

— Atunci am avut certitudinea că erai amestecată pînă peste cap în mizeria asta.

— Mă bănuiai mai de mult, deci.

— Te interesează din punct de vedere profesional ? Nu-ți face griji, ești o bună profesionistă, Serena Sarivan, cu toate că, în ceea ce te privește, am avut mai tot timpul inima strînsă. Prea suna bine cîntecul nostru de iubire. Dar bănuieli serioase am avut doar cînd ai înlocuit caseta înregistrată cu una nouă, goală. M-am liniștit însă singur. Putea fi la fel de bine un accident întîmplat din propria mea neglijență. Apoi, prea mi-l băgai pe gît ca vinovat pe Manafu, atunci cînd nici prin cap nu-mi trecea să-l bănuiesc.

— Începuseși să aberezi. Dacă nu te-ai fi prins singur, aș fi fost obligată să ți-l torn eu.

— Da, începusem să aberez. Pentru că, în cazul cînd el ar fi fost criminalul Rafaelei, nu-mi explicam de ce mă lăsase în viață. Acesta era marele lui atu, de aceea îl scosesem din cauză. Cînd colo, eu fusesem lăsat în viață pentru că rolul meu era mult mai complex. Mai trebuia să-l „ucid" și pe Arcadie Manafu. Să-l ucid astfel încît, dacă aș fi fost luat la întrebări, să jur eu însumi că-l omorîsem. Ce mai, dantelărie !

Mi-am stins țigara. Acum era între noi un întuneric deplin.

— Ce propui ?

— Te-aştept pe tine. De data asta propui tu şi dispun eu.

— Ce facem, ne tocmim ?

— Te ascult.

S-a gîndit preț de cîteva clipe. Părea încurcată.

— *Fifty-fifty* îți convine ?

— *Fifty-fifty* din ce ?

— Din timbre, evident !

— Serena, Serena, miss Rigolă ce ești — am oftat —, tot nu ți-a intrat în cap că nu are rost să încerci să mă duci de nas ? „Wolfgang Schröder, mare mahăr în spionajul mondial..." Ai greşit pomenind acest amănunt, dar, fii liniştită, descoperisem și singur adevărul, motivul pentru care picase în țară fratele de a cărui existență nu mai știa nimeni. Wolfgang Schröder, marele mahăr, nu se deplasa pînă aici numai pentru niște păcălite de timbre pe care, probabil, le consumase de mult împreună cu frate-su... Ce inventase Rafaela ?

Tăcere. Rămăsese, cred, perplexă. Nu se așteptase la o astfel de întrebare. Într-un tîrziu, a bîiguit :

— Nimic ! Ce-ar fi putut inventa Rafaela ?!

M-am săltat în capul oaselor. Am calculat și am plesnit-o scurt cu dosul palmei peste față. Buzele i-au crăpat, iar eu mi-am zdrelit mîna în dinții ei atît de frumoși.

— Nu trebuia să faci asta ! a murmurat.

— Desigur. Sînt un sadic. Palma asta a fost însă un mizilic. Greul de-abia acum începe !... Ce descoperise Rafaela ?

Și pentru că se încăpățîna să nu vorbească, am apucat-o de gît, în jurul căruia mi-am încolăcit pumnul. Am început să strîng și, în așteptarea clipei cînd își va deschide gura, mi-am reamintit întreaga poveste.

Un tip mai murdar decît o hazna avusese o nevastă. O muiere foarte pricepută, care, prin strădanii personale, descoperise ceva. Invenția, mai mult ca sigur, valora miliarde. Nu se știe prin ce mijloace, soțul află de descoperire și-și dorește numai pentru el tot aurul pus în joc. Pentru el și pentru amanta pe care se nimerise să o aibă, amantă ce era, firesc, un petic pe măsura sacului

fără fund. Numai că, de data aceasta, rolurile fuseseră inversate. Turcul fusese Serena, iar Manafu pistolul.

Invenția Rafaelei trebuia comercializată în străinătate, căci, doar acolo, sînt bani îndeajuns de mulți pentru unii ca alde Serena și Manafu. La noi, unde de mult s-a făcut curat, n-ai avea efectiv ce face cu atîția bani, exceptînd, bineînțeles, patima arghirofilă de a-i colecționa.

Ca să ajungi în străinătate, să rămîi acolo și să te bucuri de o invenție care nu-ți aparține, îți trebuie, unu : să-l suprimi pe inventator ; doi : să dai vina pe altul, adică, să faci în așa fel încît pedeapsa crimei tale să o suporte, fără drept de apel, un fraier oarecare ; trei : o nouă identitate, sub a cărei mască să te pierzi, legal, în mulțime.

Dacă ți-au reușit aceste trei mișcări, poți să te culci pe o ureche și să dormi liniștit. Ce inegalabilă regizoare fusese ființa asta pe care o strîngeam din ce în ce mai tare de gît, ființa care reușise să ne fraierească pe toți !

Pe Manafu îl dusese cu preșul precum că, odată crima înfăptuită, bănuielile vor cădea asupra mea. La gîndul că fusese convins că va scăpa nepedepsit deoarece urma „să-l omor eu", îmi venea să rîd în hohote. Arcadie Manafu fusese un prost ce crezuse în bălmăjelile unei femei și murise frumos, fără să înțeleagă prea bine ce i se întîmpla. Dumnezeu să-l ierte ! Pentru că și eu îl iertasem atunci cînd înțelesesem că mă schilodise din gelozie. Și eu, în locul lui, aș fi făcut la fel, poate.

Hapul cu timbre — mobil al crimei fusese înghițit cu ușurință de toți, inclusiv de mine, cel ce urma să cad în mîinile miliției, ai cărei omuleți în albastru mă căutau furibund, ferm convinși că eu o omorîsem pe Rafaela și tot eu le băgasem pe gît și cadavrul cu care se luptau în prezent. Fără a mai pomeni că de-abia mă așteptau ca să-mi plătească pentru că le scosesem un om din circulație.

Apoi dibăcia cu care Serena îl vrăjise pe marele spion fusese magie curată. Ipolit fusese convins să iasă din mlaștinile lui — și asta era dovadă peremptorie a valorii invenției. Marele spion făcuse drumul pînă aici cu gîndul că va tăbărî singur pe vara sa Rafaela, verișoară care

doar printr-o întîmplare era și nevasta fratelui său geamăn de care-l durea-n cot. Nici o clipă nu-și imaginase acest rechin că rolul său va fi doar de a se întoarce, la momentul potrivit, cu burta-n sus, și de a rămîne așa veșnic. Wolfgang Schröder, alias Ipolit Manafu, murise incapabil să înțeleagă că cel care-i viza pașaportul pentru raiul gunoierilor era chiar fratele său geamăn, un zgîrîie-brînză ageamiu.

Pe scurt, cam asta fusese activitatea din umbră a marii maestre de combinații murdare. Din clipa în care îi pusese stînjenitorului prunc Arcadie Manafu cianură în biberon, denaturata Serena își căpătase dreptul de a migra, ca pasărea cerului, încotro îi era voia. În urma ei rămîneau trei cadavre și un bleg destul de potrivit ca să plătească maldărul de oale sparte.

O simțeam sub mîna mea tremurînd toată. Devenea din ce în ce mai moale. Am zgîlțîit-o :

— Ce inventase Rafaela ?

A deschis, în fine, gura :

— Un nou combustibil, a horcăit.

N-am slăbit-o deloc. Am strîns-o și mai tare :

— Un nou combustibil ?!... Rafaela era, parcă, biolog. Ce-avea ea în clin și-n mînecă cu combustibilele ?!

— Un combustibil obținut din alge, de-abia a reușit ea să articuleze. Ceva fantastic de simplu, de ieftin. Ceva care valorează tot aurul din lume.

I-am dat drumul din strînsoare.

— Bravo ! Vezi ce simplu a fost !

Am recăzut între perne. Îmi era o foame cumplită. Stînd lungit, îmi mai calmam, parcă, durerile. Am dus mîna la întrerupătorul veiozei cu gîndul să o aprind, dar m-am răzgîndit. Nu aveam încă chef să o văd la față pe năpîrca de Serena. Mai mult ca sigur că arăta rău.

— Cum ați aflat de invenția Rafaelei ?

A înghițit de cîteva ori în sec, după care mi-a povestit în silă :

— Arcadie a primit acum cîteva luni un telefon. Unii, habar n-am cine au fost, îi dădeau termen două luni ca să se așeze cu ei la masa tratativelor. Ziceau că încercaseră să discute direct cu Rafaela, dar că ea se arătase din cale-afară de patriotă și-i trimise, scurt, la origine. Arcadie, care o credea pe Rafaela o zăludă, fusese foarte surprinsă să constate că aceasta descoperise ceva, ceva despre a cărei natură concretă am aflat extrem de greu.

Vorbise încet, cu hopuri, părînd preocupată de cu totul altceva decît de cele ce-mi îndruga.

— Bravo, devii din ce în ce mai înțeleaptă ! Acum e timpul să-mi spui cum aș putea intra în posesia documentației acestei miraculoase invenții.

— Ce-ai de gînd să faci cu ea ?

Mi-am aprins o țigară. La lumina brichetei am văzut-o stînd cuminte, cu poșeta ei în poală. Ochii însă îi aruncau scîntei de ură. Am zîmbit.

— Treaba mea ce am de gînd să fac cu invenția !

— Nu cred că vei avea prilejul să mai faci ceva cu invenția ! a șuierat ea printre dinți.

— De ce ?! Doar nu ai de gînd să mă omori și pe mine ?

— Ba da ! a țipat ea isteric.

Am apăsat întrerupătorul veiozei cu care mă jucasem tot timpul. Lumina a orbit-o pentru o clipă. Ținea cu amîndouă mîinile întinse pistolul ei îndreptat spre cel de al treilea nasture de sus al cămășii mele. Știusem dinainte, după zgomotul pe care-l făcuse cocoșul pistolului ridicîndu-se.

Își mușca buzele, degetele i se albiseră de încleștarea cu care strîngea patul pistolului, ochii i se micșoraseră, îi deveniseră ca două vîrfuri de ac.

Am închis ochii într-un gest de abandon total. În clipa aceea a apăsat pe trăgaci. Zgomotul percutorului lovind în gol semănase a ochi de sticlă picat într-o chiuvetă.

— Buuum ! am răcnit eu, speriind-o.

Am deschis ochii și i-am zîmbit, arătîndu-i cele șase gloanțe pe care i le subtilizasem din pistol cît timp

fusese la baie. După un moment de perplexitate, s-a dezlănţuit. A aruncat cu pistolul în mine. M-am ferit la timp, aplecîndu-mi capul într-o parte. Apoi s-a repezit cu ghearele, urlînd :

— Te urăsc, te urăsc !

I-am prins în pumni încheietura mîinilor. Degetele ei răsfirate, cu unghii lungi, ascuţite, ar fi străpuns şi prin carcasa unui batiscaf cufundat într-un ocean de ură. Am privit-o în albul ochilor, apoi am învăluit-o cu braţele şi am strîns-o la piept. Am ţinut-o aşa pînă cînd i-a trecut accesul de isterie. Plîngea încet, spasmodic.

— Ehe, iubito, am mîngîiat-o eu pe păr, viaţa e un lucru al dracului de serios. Ce să-i faci !... Şi eu în locul tău aş crăpa de ciudă. De, te-ai înecat, pentru un fleac, ca ţiganul la mal ! Potoleşte-te, aşa e întotdeauna în viaţă. Ar fi trebuit să ştii asta...

Am rămas foarte mult timp aşa, unul lîngă altul. Erau momente stranii. Zăceam lungiţi pe pat ca două cadavre şi nu departe de noi se găsea un altul. Atunci cînd crezusem că adormise, m-a întrebat :

— Ce ai de gînd ?

— Vrei să ştii ce am de gînd cu tine ? Eu unul, nimic. Alţii îţi vor cere să plăteşti pentru tot gunoiul pe care l-ai făcut pe unde ai trecut.

— Şi tu ?

— Eu ?! Eu am să încerc să obţin suma de care am nevoie.

— E echitabil ?

— Mă faci să rîd ! Trebuia să-ţi pui întrebarea asta la început, nu acum, la spartul tîrgului.

— Nu se poate să mă laşi aşa !

— Ce vorbeşti ?! De ce ?

A oftat şi a ridicat din umeri. Apoi a început să mă mîngîie timid. Cu toate că ar fi trebuit, nu-mi era scîrbă de ea.

Am dat-o la o parte şi m-am ridicat. Mi-am îndreptat cu mîna hainele, costumul de blugi — atîta îmi mai rămăsese din vasta mea garderobă — şi am întrebat-o :

— Ai developat filmuleţul ?

— Ce filmuleţ ?! a făcut pe uimita.

I-am arătat micuțul rolfilm pe care-l găsisem în poșeta ei. A pufnit pe nas, învinsă. Rochia i se ridicase mult deasupra genunchilor. Își etala cu nerușinare frumoasele ei picioare, care, de data asta, mă ispiteau prea puțin.

— Cum ați reușit să-i filmați invenția ?

— Arcadie a dus un întreg război cu ea pînă a determinat-o să-și aducă acasă opera. Ce nu reușești să faci cînd te arăți îndrăgostit ?

— Copii, asta nu reușești să faci !

— Copii ?!

— Da, copii. Copii după invenții.

I-am aruncat filmulețul pe care-l parcursesem derulîndu-l prin fața ochilor ajutat și de un diavizor pe care-l găsisem tot în poșeta Serenei.

— Ce vrei să spui ?!

— Stăpînește-l sănătoasă !

— Cum adică ?

— Pe filmul din mîna ta se află orice, chiar și tehnologia de fabricație a budincii cu stafide de vanadiu, numai ceea ce așteptai tu să se afle nu e !

Fața i se lungise de parcă ar fi ținut sub limbă un kilogram de alice mari. Mijea, nedumerită, din ochi.

— Ce te pricepi tu ? a întrebat ea cu speranța prostului.

Am clătinat din cap :

— Nu uita că am început o facultate unde se mănîncă biochimie pe pîine. V-ați căznit, tu și cu tontul ăsta — i l-am arătat pe Manafu care nu se hotărîse încă în care punct să-și înfigă coarnele — degeaba. Rafaela a fost mai deșteaptă decît voi !

— Nu se poate ! a murmurat ea pierdut.

— Ba se prea poate ! Rămîi cu bine !

— Anatol !

Cu toate că de regulă mă întorc cu plăcere cînd femeile strigă după mine, de data asta n-am făcut-o. Am lăsat-o să-și rumege singură înfrîngerea. De atunci, n-am mai văzut-o niciodată în viața mea.

XII. *HOINĂREALĂ, BRAMBUREALĂ*

„Sînt măgari care n-au maneră și..."

Mi-am luat haina de la garderobă. O lăsasem acolo înainte de a urca spre locul de întîlnire cu sinucigași lipsiți de umor și femei lipsite de șansă. Muream de foame. Aveam în mite foamea unei săgeți colbuite de prea multă adăstare în cucură, dar care, în sfîrșit, zbîrnîie veselă în drum spre grumazul cald al vînatului.

Afară cerul era senin. Fulguia calm. Sub lumini somnolente străzile se ofereau alb-despuiat unei mulțimi crispate sub tăișul de bisturiu al frigului. Am trecut prin pasajul subteran și m-am îndreptat spre „Pescarul". Nu-mi place de nici un fel peștele, dar, avînd asta în cap, mi se părea că voi mînca nestînjenit de cine știe ce indiscret pus să mă urmărească. Ca și cum sila mea de a mînca pește le-ar fi tăiat copoilor brusc zelul.

În pomii din fața restaurantului, fructele iernii — vrăbiile — dormeau, cancer imens invadînd natura mineralizată. La intrarea mea, nimeni n-a bătut cartul în clopotul de bronz spînzurat într-un colț, alături de o ancoră. Deasupra lor ființa un fel de dioramă : dintre trestii, sălcii și plaur, apăruse o lotcă ; în ea se răsfăța la un soare inexistent jumătatea de sus a unui marinar de ipsos blond, rozaliu, bine dispus. Tipul, aducînd a bișnițar ajuns fruntaș în munca specifică Deltei, se hlizea cu nerușinarea obișnuiților în ipostaze și mai caraghioase.

M-am așezat într-un colț, la o masă lipită de cele două acvarii plasate între ferestre. În balta lor extraplată crapii nu se înecaseră încă. Aveau însă mutra că

o vor face curînd. Căscau niște guri rotunde, ca și cum ar fi huiduit în surdină, și se unduiau prin vegetația de material plastic ca niște galoși umpluți cu orez.

Lămpile fixate în pereții acoperiți cu lambriuri ce doreau să imite lemnul roșu de pitchpin împrăștiau o lumină plăpîndă. Decorul amintea de interiorul unei corăbii devastate de pirați, pentru că dacă fusese ceva mai acătării în barcazul acela, numai niște pirați îl putuseră lua. În urma lor rămăseseră binecunoscutele cuțite care nu taie decît icre negre, dar și acelea proaspete, și vestitele furculițe care ți se îndoaie în mînă cînd ți-e lumea mai dragă.

În jurul meu era agitație. Lumea se ghiftuia și nimănui nu i se urcase răul de mare la cap. Mîncarea, se pare, era pe gustul tuturor. Nu-mi dădeam seama cam ce aș fi dorit să mănînc. Aveam impresia că nimic nu ar fi izbutit să-mi domolească foamea imensă.

M-am luat după o pereche de italieni care au cerut, stîlcind cuvintele : „silure au four“ — el, și „silure à la meunière“ — ea. Cu toate că eram în stare să duc pînă la capăt, fără gîfîieli, o conversație în franceză, nu eram prea sigur ce comandasem. În nici un caz scobitori și șervețele, așa cum i se întîmplase unui amic într-o situație similară.

Îmbrăcat în costum de blugi și încercînd un aer voit degajat, puteam să trec și eu drept străin. Musul căruia îi comandasem „silure au four“ drept așa ceva mă și luase. N-am putut însă să-l duc de nas pe șeful de echipaj. S-a apropiat de mine plin de o zeflemea studiată, mi s-a plasat în față și m-a întrebat cu un zîmbet care i-a tăiat fața de la o ureche la cealaltă, de parcă ar fi ținut între dinți marele pavoaz :

— *Monsieur...?!*

Am rămas în așteptare, uitîndu-mă la el de jos în sus pe sub sprîncenele arcuite a mirare.

— *Pour commencer, un peu de caviar, n'est-ce pas, monsieur ?*

Se credea în apele lui populate cu bancuri de fraieri.

— Fără icre, musiu ! l-am dezamăgit. Nu de altceva, dar n-am cu mine dinții potriviți.

A întins-o, scîrbit de un așa mușteriu. Mă crezuse un mitoman local, dornic de a trece străin și deci apt de a înghiți gălușca lui cu icre. În așteptarea mîncării am început să privesc în jur discret și să trag cu urechea ba la una, ba la alta. Nu am avut ce regreta. Două babete nordice constatau cu uimire că două cafele costau doar zece lei și nu o sută, așa cum plătiseră cu o seară înainte, în același loc. Chelnerul care le întocmise nota era și mai stupefiat decît ele. Pe față i se citea și norul, dar și grindina de pumni pe care merita să și-o dea singur în cap drept pedeapsă pentru chilipirul pierdut. Un novice care, mai mult ca sigur, făcuse comerț în munți, cu forestierii, și care nu văzuse încă marea și străinii dindărătul tejghelei.

Pînă la urmă mi-a venit și mie rîndul. În farfuria mea se răsfăța o pană zdravănă de somn la grătar. Cu toate obiecțiile mele de început am găsit mîncarea asta delicioasă.

Am devorat tot și la sfîrșit am mai cerut o porție. Cum nimeni nu se interesa în mod special de soarta mea, m-am cufundat în gînduri. Problema se punea în felul următor : firul avut în mînă se rupsese și-mi scăpase tocmai capătul care mă interesa pe mine. Fuseseră înfăptuite trei crime inutile, la fel de oribile ca orice crimă. Inutile pentru că făptașul lor manual se alesese doar cu praful de pe tobă. Eu unul, omul de sacrificiu al Serenei, nu mă alesesem nici măcar cu atît.

Mi-am aprins o țigară și i-am făcut semn chelnerului să-mi mai deschidă o sticlă de bere.

Intrasem plin de speranțe în horă și jucasem, fără să trișez, pînă la capăt. Rupsesem o pereche de opinci și de atîta învîrteală îmi hăulea capul. Dacă Serena ar fi reușit să se care unde avea de gînd să o facă, eu aș fi rămas singurul bun de plată pentru toate oalele sparte. Știam că voi sfîrși prin a fi prins și judecat, dar, chiar dacă fusesem cumplit tras pe sfoară, nu eram animat de nici o dorință de răzbunare. Doream doar, ca atunci cînd voi fi prins, să pot spune că nu umblasem în zadar cu miere, chiar dacă alții îmi vor linge degetele.

Pînă una-alta însă, hăituit cum eram, îmi pierdusem şi ultimul adăpost : cuşca cu lei în care mă cazase Serena. Aveam nevoie urgent de un acoperiş. Simţeam că eram în stare să dorm o mie şi una de nopţi la rînd.

Mi-a întrerupt şirul gîndurilor o voce de dunărean obişnuit cu toate năvălirile barbare care socotea :

— *Now, Dubonet and cofee twice... ninety six* lei.

A urmat o replică insolită :

— *But we haven't drank cofee !*

— *Aa, sorry !... Then, Dubonet and mineral water twice... ninety* lei.

— *We hadn't water, please !*

— *O.K. ! Then, two Dubonet... eighty five* lei.

— *How much is a single Dubonet ?*

— *Two Dubonet... eighty* lei, *please.*

— *How much is a single Dubonet ?!*

— *Two Dubonet... seventy five* lei, *please !*

— *But, for the Good's sake, how much is only a single Dubonet ?!*

— Pînă la urmă ai vrea să-l bei gratis, văd eu !... *Two Dubonet... seventy* lei. *Please !*

Discuţia s-a încheiat aici. Băutorul de Dubonet a plătit probabil cît i se ceruse ultima oară, poate a lăsat şi un bacşiş agasantului socotitor, nu ştiu, cert este că n-a gustat savoarea replicii de final a chelnerului, care şi-a murmurat doar pentru sine :

— Încă unul care pleacă convins că a băut Dubonet !

L-am rugat pe acelaşi individ să-mi facă şi mie nota de plată şi să-mi vîndă patru sticle de bere pentru acasă. Nu avea voie să facă aşa ceva, dar tocmai de aceea a şi făcut-o. Vedeam în ochii lui cum graficul bacşişului pe care spera să-l primească de la mine se izbise cu capul de plafonul maxim la care-mi evaluase, din ochi, dărnicia. Ca să nu-i iasă vreun cucui, nu i-am dat nici un sfanţ în plus peste suma pe care o pretindea în scris.

M-am urnit greu şi cu părere de rău. Începusem să mă simt la largul meu printre aceşti piraţi stilaţi. Îmi era încă foame. M-am consolat cu gîndul că aşa şi trebuie să se scoale de la masa de seară un om cumpătat. Eu nu sînt un om cumpătat, am însă de gînd să devin,

și simplu fapt că-mi doream așa ceva era un lucru bun. Tot e bine că păcatele se compensează cu faptele bune. Ce-ar fi ca, la sfîrșit, să primești o medalie pentru fiecare faptă bună și cîte zece nuiele la fund pentru fiecare păcat ?

Afară mirosea a iarnă, a carne dospită sub ventuză.

Ca să nu iau o plasă ridicolă, m-am gîndit să dau mai întîi un telefon. Prin ninsoarea rară, cu sticlele sub braț — aveam doar potcoave, nu și cal — am pornit în căutarea unei cabine telefonice. Am cerut la Informații numărul care mă interesa. Cu ocazia asta am aflat chiar și unde se găsește strada căutată. Undeva prin Drumul Taberei, pe lîngă Favorit.

Stînjenit de cele patru sticle, dintr-o poziție contorsionată, de fantomă luînd colțul, am format repede-repede, ca să nu-l uit, numărul. În timpul celor trei apeluri am avut curiozitatea să mă uit la ceas. Era trecut de nouă.

— Alo !

Avea o voce voalată. Mirată, curioasă.

Am închis înainte de a-și pune întrebări asupra provenienței telefonului. M-am postat la marginea trotuarului și am început să fac semne, din cauza poverii pe care o purtam — discrete, tuturor mașinilor. Cu sticlele acelea de bere în brațe semănam cu Tantalus — regele tăntălăilor, cel sortit să fie veșnic chinuit de sete. Ca un făcut, nici unul dintre taxiurile care au trecut pe lîngă mine n-au oprit. Erau ocupate sau fuseseră chemate prin telefon.

Într-un tîrziu s-a milostivit și de mine unul. A oprit lîngă bordură și mi-a deschis portiera.

— Încotro ?

— Drumul Taberei. Favorit.

— Asta o să te coste cincizeci lei. N-am scos o vorbă. Tăceam mîlc. Auziși ?

— Da.

— Bine ! Să n-avem vorbe pe urmă !... Sui-te !

Înăuntru era cald, muzică, fum de țigară. Am tăcut tot drumul. Mă cuibărisem, înfofolit pînă sub ochi în

haina mea de blană, pe locul mortului. Tipul, bine dispus, fluiera.

La capăt, am privit kilometrii parcurşi şi i-am întins o hîrtie de douăzeci şi cinci de lei. În preţul ăsta intra şi bacşişul pe care i l-aş fi dat unui taximetrist.

— Păi... !

Pînă să-şi revină din uimire, eram departe. A lăsat în jos geamul şi mi-a strigat :

— Mojicule !

Chiar dacă nu aş fi avut nimic mai bun de făcut, tot nu m-aş fi întors.

— Mă mir de ce nu cobor la tine ca să-ţi trag o mamă de bătaie ! a adăugat, destul de tare, ca să-l audă şi alţii.

Asta era prea de tot ! M-am întors, am ales o sticlă din grămadă şi agitînd-o deasupra capului ca pe o grenadă m-am făcut că dau cu ea de-a azvîrlita. A închis repede geamul şi-a tulit-o. Nevricalele belicoase îi trecuseră ca prin farmec. Ce, te pui cu puterea alcoolului ?!

Strada nu era chiar lîngă Favorit, era ceva mai la vale şi mi-a trebuit destul timp pînă am dat de blocul cu pricina. În lift am urcat împreună cu o băbuţă de treabă. Deloc curioasă să ştie la cine mergeam. Deloc ţîfnoasă că în gură îmi spînzura o ţigară aprinsă. Tocmai voia să aducă vorba de vremea cîinoasă de afară, cînd am ajuns la etajul meu. Mi-a ajutat să ies, deschizîndu-mi ea uşile. I-am mulţumit din ochi şi ea mi-a zîmbit.

Pe palier era întuneric. În faţa uşii am căutat soneria pe dibuite. Mi-a deschis repede, fără ca mai înainte să întrebe cine e.

Purta un halat gros, de molton, simplu, nepretenţios. Practic. Stătea într-o lumină caldă, scăldată ca de apele unei limonade, aşteptînd. Din cauza întunericului, mijea din ochi, nedistingîndu-mă.

Am aprins lumina şi i-am zîmbit.

— Ia te uită cine e ! a exclamat. Ce surpriză !

Mă recunoscuse, cu tot părul ud care începuse să-mi cadă peste ochi. Îmi zîmbise, şi zîmbetul ei îmi adusese inima la loc. Drept recompensă, mi-am compus o alură de fost greiere sportiv.

— Întîmplarea face să fii singura furnică pe care-o cunosc, i-am spus.

A arătat cu mîna spre arsenalul din braţele mele :

— Aduce mai mult a asediu, decît a vizită ! a constatat ea pe un ton de spaimă.

Lumina s-a stins. Din cauza curentului, undeva, în spatele ei s-a trîntit o uşă. Pe palierele de jos s-a auzit lătrînd un cîine şi un copil a strigat : „Nu vreau, e bine ?!... Nu vreau !"

— Ar fi timpul să-mi dai drumul înăuntru.

— Mai roagă-te de mine !

— Nu mai pot. Am partea asta îngheţată.

— Atunci intră, greier mofturos ! s-a dat ea la o parte din calea mea.

Muşat Maria — ea era salvatoarea mea furnică — vieţuia într-un muşuroi auster. Mobile puţine, fragile. Lemn sculptat, vechi, nelăcuit. Icoane implantate parcă în albul pur, scînteietor, cărnos, al pereţilor. Lemnul lor afumat, apele lor întunecate chemau privirile cu adîncimea unui ochi în hipnoză. Lumînări albe, groase, în sfeşnice de argint. Miros de ceară, de gutui. Patul, ca de spital — pat de stareţă, patul unei voluptuoase a veghilor de noapte — era nedesfăcut şi pătura aspră mai păstra încă urma trupului ei.

I-am căutat privirile. Pentru o clipă, crezusem că am intrat într-o chilie. Imensa plăcere de viaţă din privirile ei mi-a dat însă certitudinea că mă înşelasem. Decorul rămăsese aşa pentru că odată — am intuit eu — femeia din faţa mea încercase să-şi pună capăt vieţii. Nu izbutise, durerea trecuse şi locul i-l luase o infinită bucurie de a trăi.

S-a aşezat pe pat, şi-a cuibărit ca o cloşcă picioarele sub ea şi şi-a aprins o ţigară. Rămăsesem în picioare, uitîndu-mă cînd la ea, cînd la icoanele de pe pereţi.

— Stai jos ! m-a invitat ea.

M-am aşezat într-un jilţ semănînd foarte bine cu o strană.

— Cum ai ajuns la mine ?

— Cu un şnapan care a vrut să-mi ia pentru treaba asta cincizeci de lei. Acum sînt într-o mare încurcătură. Te rog, ajută-mă. Eşti singura care-o poţi face !

— Singura ?! a ridicat ea din sprîncene. De ce singura ?

— Pentru că eşti singurul om pe care-l mai cunosc în oraşul ăsta.

— De ce, ceilalţi te-au dezamăgit ?

— Nu. Nu există ceilalţi. Ceilalţi au dispărut.

Nu ştiu ce rezonanţă au avut în ea cuvintele mele. Am lăsat-o privind pierdut undeva înaintea ei. M-am dus la bucătărie şi m-am întors cu două pahare pe care le-am umplut cu bere.

I-am întins unul şi ea l-a luat scuturînd din cap, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis. M-am aşezat pe jos, pe o blană de oaie vopsită în roşu putred, alături de patul ei.

Am ridicat paharul în dreptul ochilor.

— În sănătatea ta ! i-am urat.

N-a schiţat nici un gest.

— În ce sens vrei să te ajut ?

Era, devenise, foarte serioasă. Îşi ţinea paharul în palma ei mare, cu degete prelungi, subţiri. În ochi i se aprinsese un semnal de alarmă. Am simţit că orice imixtiune în viaţa ei ar fi tulburat-o. Îşi iubea tare mult libertatea de femeie singură. Începuse să se teamă de unicul lucru pentru care nu ar fi vrut să fi venit la ea. Sînt sigur că nu i-ar fi displăcut să flirteze cu mine, numai că momentul i se părea nepotrivit. Ar fi considerat că suferise o capitulare, ea dorindu-şi un asediu lung, cu sorţi de izbîndă schimbători, cînd de-o parte, cînd de alta.

— Găzduieşte-mă cîteva zile, te rog ! i-am cerut.

— Doar atît ?!

— Doar atît. Nu-ţi fie teamă, voi pleca înainte de a ţi-o dori tu. Sînt un om mai moral decît îţi închipui, mi-am făcut eu singur reclamă, zîmbind.

Mi-a părut însă imediat rău. Nu fusese exact ceea ce dorisem să exprim. Sunase fals, a cabotinaj ipocrit.

— Ehe, morala bărbaţilor... !

A strîmbat din nas. Ridurile fine din colţul ochilor i s-au accentuat uşor.

— Sper că n-ai o idee preconcepută despre morala bărbaţilor ?

— Nu ştiu cît de preconcepută este ideea mea, ştiu doar atît, că morala bărbaţilor se aseamănă cu un palimpsest, un papirus de pe care s-a tot răzuit scrierea veche, pentru a face loc uneia noi. Cu timpul, papirusul ăsta rămîne atît de subţire, încît poate fi folosit ca hîrtie igienică.

— De aceeaşi hîrtie se folosesc şi femeile.

A zîmbit :

— Ştii ce? Încet, încet, ne îndreptăm spre partea nevăzută a vieţii, sexualitatea adică. Mie însă îmi plac lucrurile clare, la vedere. Altceva, în afară de adăpost, mai doreşti ?

— Nu.

— Atunci, dacă n-ai nimic împotrivă, m-aş culca. M-au epuizat, totuşi, atîtea drumuri.

— Cînd te-ai întors de la Iaşi ?

— Acum cîteva ore.

— Pe seama cui lăsăm sticlele astea ?

— Pe seama ta.

S-a ridicat, a păşit, sprijinindu-se de umărul meu, peste picioarele mele întinse pînă în mijlocul camerei, şi a dispărut. Cînd coborîse din pat, halatul i se despicase pînă aproape de şold. Coapsele ei, lucioase, dure, nu mă tulburaseră cîtuşi de puţin însă. Nu devenisem misogin peste noapte, dar femeia aceea care născuse, alăptase, ştia mult prea bine mersul şi rosturile dragostei, cunoştea, asemeni mie, goliciunea clipei care urmează iubirilor fără viitor.

A apărut după puţin timp, aducînd o pijama şi aşternuturi curate. Avînd grijă să nu-mi verse paharul pe care mi-l umplusem din nou, mi-a aruncat aşternuturile în poală.

— Ai aici tot ce-ţi trebuie, greiere.

— Mulțumesc !

— Eu lucrez mîine. Cînd ai de gînd să te scoli ?

Mi-am privit ceasul. Era unsprezece.

— Miezul zilei, îți convine ? am întrebat-o.

— Mi-e egal. Te găsesc acasă mîine ?

— Nu.

— Atunci îți trebuie o cheie.

— Cam așa ceva.

— Ți-o las pe-a mea. N-am alta. Dacă pleci înainte de a veni eu, mi-o lași în hidrantul de pe palier. Voi proceda și eu la fel. Noapte bună !

A dat să închidă ușa. Am oprit-o :

— Maria !

— Ce mai vrei ?

Am privit-o în albul ochilor, adînc, serios.

— Ești sigură că nu vrei să ne culcăm împreună ?

— Nu, nu-s sigură ! a zîmbit ea.

Era clar : cu toate că ceva, ceva, se pricepea la oameni, nu și-i mai dorea prin preajmă. A dat să mai zică ceva, dar s-a răzgîndit și a ieșit. Am rămas să-mi beau berea singur. Lucrul nu mi-a luat prea mult timp. O sticlă am pus-o în frigider pentru mîine dimineață.

Am dormit ca un prunc și m-am sculat doar atunci cînd am simțit că voi crăpa de atîta somn. Draperiile filtrau o lumină cu multă hemoglobină. În icoane, galbenul de aur al fețelor de sfinți sîngera.

M-am întins în așternuturile foșnitoare ca o cocă sub făcăleț. Mi-am aprins o țigară și am tras din ea primul fum cu voluptatea astmaticului care își inhalează aburii bronhodilatatori.

Am coborît din pat cu țigara în gură. Covoarele aveau o moliciune aparte, de trup înmuiat sub lovituri de bici. M-am apropiat de fereastră și am tras draperia. Soarele era la locul lui și-și vedea calm de treabă. Strălucea ca un ou spart de o mînă răutăcioasă în chelia lui Dumnezeu. De jur împrejur, ceață rară.

Am aruncat de pe mine pijamaua și am încercat cîteva mișcări de înviorare. M-am lăsat însă repede pă-

gubaş. Am pus lenea pe seama rănilor care încă mă mai dureau şi pe faptul că zbînţuiala mea nu cadra cu interiorul de schit. Un chiolhan ar fi fost mult mai potrivit.

M-am repezit pînă la frigider şi mi-am deschis berea care încremenise într-o aşteptare rece. Am gîlgîit-o repede, pe jumătate, apoi m-am dus să fac o baie.

Din oglindă mi-a surîs un tip şmecher. Obraz dur, neras. Ochi vineţi. Zîmbet scîrbit. M-am înfoiat. Trup, nu glumă ! Os. L-am tras pe tip de obraz, l-am pălmuit uşor şi am intrat sub duş. Apa m-a înviorat numaidecît. Am devenit imediat activ şi am urlat cît am putut de tare „La donna è mobile". M-am ras, apoi am navigat spre bucătărie înfofolit într-un prosop cît o trincă şi-un gabier la un loc. Pe masă mă aştepta un mic dejun englezesc. Singurul impediment a fost că a trebuit să-mi prăjesc pîinea şi să-mi prepar singur omleta cu şuncă, dar am profitat de moment şi cît timp s-a ars pîinea, m-am îmbrăcat şi am dat chiar şi un telefon.

I-am lăsat Mariei cheia înfăşurată într-un bilet :

„Sănătate ! Dacă nu ne vom mai vedea, fii sigură că-ţi sînt recunoscător. Greierele."

Am ieşit pe uşa blocului fredonînd şi aruncînd în sus un măr ionatan mare, roşu, lucios. Îmi umplea numai bine căuşul palmei şi plescăia, la prindere, frumos. Eram bine dispus. Banii îmi erau pe terminate, în afaceri avansasem mai sus de piciorul broaştei, femeile îşi făcuseră un obicei din a mă considera demn de milă. Eu eram însă optimist. Găseam că mai erau pe lume atîtea de făcut.

Am luat un taxi. M-a lăsat în preajma casei Albotenilor. Le dădusem telefon şi surda Roza îmi urlase, să-mi spargă timpanele, că stăpînii ei nu se întorseseră încă. Lucrul, de altfel, îl bănuisem.

Am pus peste celula fotoelectrică un şerveţel roz, luat din bucătăria Mariei, l-am luminat cu lanterna şi am intrat pe sub uşa care pivotase în jurul unui ax orizontal. Old Cap stătea cuminte la locul lui. Am demarat uşor, uşa s-a închis automat în urma mea după

cîteva secunde și am dispărut în ceața din ce în ce mai compactă.

În mașină stăruia un parfum cunoscut. M-au năpădit imediat amintirile, dar n-am devenit nicidecum mai nostalgic decît fusesem. Mă consideram un tip călit, nu incapabil să mai sufere din dragoste, dar nici prea departe de nesimțirea pușlamalei care, înșelat în amorul propriu, fumează impasibil și scuipă, din cînd în cînd, lung și subțire în urma celei ce fuge cu pași mărunți, ascuțiți, de-a lungul pasarelei de fier, grăbită să se piardă în brațele unuia care așteaptă învăluit în aburul locomotivelor ce trec pe dedesubt. Am lăsat geamul în jos. Frigul și ceața au pătruns neplăcut peste mine, dar a dispărut mirosul aducător de amintiri nu tocmai vesele. Mi-am aprins o țigară, am dat drumul la radio și, bătînd tactul cu degetele pe volan, am luat drumul Snagovului.

Era ora unu. Ora cînd Omul Negru n-a venit, ora cînd femeile dezamăgite de amorul conjugal ies, cu două-trei ore mai devreme, de la serviciile lor și se revarsă pe străzi în căutarea aventurii. Cele mai multe dintre ele ajung acasă frînte, stoarse de puteri. Acestea sînt cele care tot amînă, moralele, cele care își îneacă dorințele la mal. Nu vă fie teamă, femei, nimeni nu a tocit pămîntul bătîndu-l în lung și-n lat!

La ieșirea din București m-am aprovizionat cu ziare și țigări, iar lui Old Cap i-am dat o burtă zdravănă de benzină. M-am așternut la drum cu gînduri mari. Șoseaua era liberă, șosea de viteză, și Old Cap s-a pus pe fugă. Roțile fîșîiau ca o infinită bandă de leucoplast trasă de pe rană dintr-o singură smucitură.

Azi, marți 9 ianuarie, se împlinea o săptămînă de la moartea Rafaelei Manafu. Trecuse doar o săptămînă, dar mie, privind înapoi, mi se părea că trecuse o veșnicie. M-am întristat, amintindu-mi pe deasupra că marțea sînt și trei ceasuri rele.

În starea asta de spirit am gonit tot timpul. Peisajul dezolant mă ajuta să mă întristez și mai tare. De la Tîncăbești am luat-o la dreapta, prin Gruiu, spre Snagov-Sat. Dacă din coșuri nu s-ar fi ridicat fumuri le-

neşe, aş fi jurat că trec prin sate părăsite. N-am întîlnit ţipenie de om în drumul meu.

Ciudatul institut, pendinte de Ministerul Agriculturii, la care lucrase Rafaela, se pitea după o lizieră de pomi ale căror schelete erau greu de identificat, cel puţin pentru mine. Din drumul care ducea spre Snagov-Complex — locul unde mă păruisem cu cel ce fusese cît pe ce să mă pună în fiare — se făcea un drumeag mizer, care, printre pomii ce i se închideau deasupra ca o boltă de cavou, se sfîrşea în faţa unei porţi, ţărăneşti ai fi zis, dacă o firmă micuţă nu te-ar fi înştiinţat că acolo era o întreprindere de stat : Horticola 1 Mai, Ferma nu ştiu cît, i-am uitat numărul.

Drumul, în pîrloagă, era impracticabil pentru maşini. Cîteva dale de beton dădeau totuşi posibilitatea doritorilor să ajungă în faţa porţii. În spatele ei nu se zărea nimic, doar oglinda îndepărtată a locului şi, dincolo, pe celălalt mal, pădurea, întunecată şi tristă, copleşită de vălătucii groşi ai ceţii.

Am parcat maşina printre celelalte vehicule care umpleau o poieniţă asfaltată, situată nu departe, la vreo cincizeci-şaizeci de metri de drumeagul acela păcătos. Locul era pustiu, nu se zărea prin preajmă nici o făptură omenească. Sînt sigur că dacă aş fi închis radioul — care hîrîia ceva sinistru, muzică progresivă, cică — şi aş fi deschis portiera, m-aş fi pomenit într-o linişte deplină, ca în centrul calm al unui uragan cu nume frumos, de femeie.

Mi-am aprins o nouă ţigară şi m-am cufundat în lectura ziarelor. Nu mă trăgea aţa către nici o ştire politică, trebuia însă să-mi omor cu ceva anume timpul, pînă catadicseau cei de la Horticola 1 Mai să iasă din bîrlogul lor ultrasecret. Am aşteptat aşa, singur-singurel, de la unu şi patruzeci pînă la trei, trei şi ceva, oră cînd au început să apară, în pîlcuri, primii oameni ai muncii.

Întîi s-au arătat nişte tineri gălăgioşi care au umplut un microbuz micuţ. Şi-au văzut repede de drum, lăsînd locul curat următorilor, mai mulţi indivizi gravi ce veneau pe potecuţă în grupuri răzleţe de cîte doi-trei, ges-

ticulînd reţinut. Mutrele lor sumbre prevesteau cel puţin un cutremur. În parcare îşi luau rămas bun prin ridicări solemne de braţ, suiau fiecare în cîte o maşină şi dispăreau la fel de gravi precum apăruseră.

Pe măsură ce-şi făceau apariţia, îl cîntăream din ochi pe fiecare în parte. Nici unul nu valora prea multe parale, nici unul nu arăta mai acătării. Începusem să-mi pierd răbdarea, credeam că dădusem din nou chix, de data asta epuizînd într-adevăr ultima şansă, cînd şi-a făcut în sfîrşit apariţia vînatul cel preţios.

Cu toate că mirosisem cine e, l-am lăsat să plece ca şi pe toţi ceilalţi. Nu m-am urnit din loc pînă cînd n-am fost sigur că în ziua aceea nu va mai ieşi nimeni pe poartă.

Omul meu, într-un Renault vişiniu, avea ceva avans, dar pentru Old Cap lucrul ar fi trebuit — dacă toate mergeau cum trebuie — să fie doar o joacă. Aşa a şi fost. L-am ajuns din urmă pe la jumătatea drumului. În timp ce-l depăşeam, m-am uitat la el. Conducea absent, relaxat. Obrazul lui cu trăsături aspre, bărbăteşti, nu exprima nimic.

Am mai rulat în aceeaşi viteză drăcească încă vreo cîteva sute de metri, apoi am încetinit şi i-am dat posibilitate Renault-ului vişiniu să mă depăşească. Odată treaba făcută, i-am luat plasa, avînd grijă să las mereu o altă maşină între mine şi el. La Casa Scînteii m-am lipit însă de spatele lui şi-am mers aşa, călcîndu-i pe coadă, pînă în parcajul de la Polar, unde a coborît.

L-am urmat, de la distanţă, la tot felul de cumpărături. Nu era femeie să nu întoarcă capul după el. Cu înălţimea şi eleganţa lui nici nu-i era greu. De altfel, era şi plin de tehnică. Părea distant, şi în acelaşi timp neajutorat.

Cînd a devenit un adevărat *store* ambulant, s-a hotărît să pună capăt şi nerăbdării mele. A intrat în blocul fostei Cinemateci. Am urcat cu acelaşi lift, doar noi doi. Nu m-a învrednicit nici o clipă cu o privire. Părea că nu realizase prezenţa mea. Apăsase pe buton fără să mă întrebe şi pe mine la ce etaj am de gînd să mă opresc. Mi-am dat seama că la mijloc nu era vorba de

impolitețe, ci de oboseală. O oboseală de salahor al junglei tropicale aflat, fără concediu de odihnă, în luna de miere ; și el dădea semne că se afla de o viață întreagă în luna de miere. Se cam complicau, în felul acesta, lucrurile, mi-am zis. Și-am avut dreptate.

Am descins amîndoi pe același palier, el continuînd să nu-mi dea nici o atenție. L-am așteptat să-și deschidă ușa — pe a cărei plăcuță scria Dr. Corvin Saiu — și, în clipa cînd a pus piciorul în prag, am năvălit peste el. I-am astupat gura cu palma și l-am împins înăuntru. Era moale și n-a opus nici o rezistență. Cu toate hainele de pe el se vedea că era un tip țeapăn, dedat la tot felul de sporturi. În alte împrejurări mi-ar fi dat, sînt sigur, mult mai mult de furcă.

Ne aflam într-un hol ornat cu tot felul de drăcii aducînd a artă abstractă.

— Tu ești, iubitule ?...

Glasul, învăluitor și dulce, ca o înserare sub salcîmi, venea dintr-o cameră alăturată. În clipa următoare posesoarea glasului învăluitor și dulce chiar își făcu apariția în cadrul ușii. Era o blondă nostimă. Avea într-o mînă o carte deschisă iar în cealaltă o țigară aprinsă. Era desculță, doar în chiloți și într-o cămașă bărbătească, ale cărei poale și le legase într-un nod mare peste buric. Nasturii cămășii rămăseseră neîncheiați și prin despicătura largă i se vedeau sînii mari și pietroși.

Dulcea lene cu care ni se arătase în ochi i s-a transformat repede în spaimă. La vederea noastră — eu imobilizîndu-i iubitul încă buimac — cartea i-a scăpat din mînă și gura i s-a deschis rotund, gata să țipe. I-am dat drumul bărbatului și l-am îmbrîncit în bucătărie, unde a bufnit într-un scaun de care s-a împiedicat și a căzut învăluit de pungile lui cu de-ale gurii. Apoi, dintr-un salt, am ajuns la timp pentru a-i cîrpi una peste mutră iminentei bocitoare.

Pleoscul palmei risipite pe obrazul fraged al blondei se pare că l-a trezit din letargia blegoasă în care zăcuse pînă atunci. M-a lovit foarte rău cu cotul în rinichi, m-a învîrtit cu fața spre el și era cît pe ce să-mi spargă falca cu o formidabilă directă de dreapta. M-am ferit

la timp, căutînd-o din ochi pe blondă. Oripilată, dădea să se repeadă spre ușă. Nu mai avea glas, dar îi trecea prin minte să ceară ajutoare ! Am izbutit totuși, cu prețul unei lovituri încasate în ficat, să-i pun piedică. S-a întins cît era de lungă pe pardoseala rece, lovindu-se la un genunchi și scîncind ca o fetiță ce era. S-a retras într-un colț, adoptînd o poziție de apărare : mîna la gură și cămașa trasă cît mai mult peste genunchi. Oricît ar fi tras de ea, tot nu ajungea să-i acopere chiloții prăzulii.

I-am apucat belicosului încheietura pumnului drept cu care era gata să-mi stîlcească nasul, m-am răsucit și l-am aruncat peste șold în sufragerie. S-a dus praștie peste o măsuță joasă care a explodat în țăndări. A dat să se ridice, sprijinindu-se într-un cot. L-am culcat dintr-o singură lovitură. Îl nimerisem drept în bărbie și îl adormisem pe puțin cinci minute.

M-am întors la ființa semigoală care tremura în colțul ei frecîndu-și genunchiul. I-am întins mîna. S-a retras tresărind și mai adînc în colțul ei. Am apucat-o ușor de încheietura brațului, ceva mai sus de cot, și-am tras-o spre mine. Avea un braț fin, cu pistrui rari, palizi. Pistruii i se suiseră și în obraji, dar acolo erau și mai palizi. Buzele, bine conturate, cărnoase și obraznice, îi tremurau încă ușor. Spaima nu i se stinsese din ochi. S-a lăsat pînă la urmă în voia mea. Am condus-o spre o canapea acoperită de o cergă albă, mițoasă și am aprins două țigări, una pentru mine și una pentru ea. A luat țigara fără să știe prea bine ce făcea. Îi anihilasem complet voința. Contribuise la asta și faptul că era doar în chiloți și în cămeșoiul acela bărbătesc care i se desfăcuse mult peste piept.

Nu același lucru se întîmplase cu Saiu. Dădea semne de trezire și chipul său nu prevestea nimic bun. Am smuls o cergă mai mică care acoperea un fotoliu și i-am aruncat-o blondei peste picioare, apoi m-am așezat.

În momentul cînd insul, clătinînd din cap cu gîndul să se desfacă din pînza de păianjen în care i se încurcaseră creierii, și-a revenit aproape complet, i-am oprit

intențiile marțiale ducîndu-mi un deget la buze :

— Sst !... Să ne oprim aici !

Și-a luat avînt să tabere cu nerușinare peste mine, nețināînd cont de prezența unei femei între noi. Aceasta era încă într-atît de speriată încît uitase de țigară. În cergă se ivise o gaură măricică.

Agresivitatea individului mi-a dat de gîndit. Înarmat, ăsta ar fi fost în stare să-mi ia capul !

— Huuuo ! am urlat eu la el.

S-a oprit, fascinat, la jumătatea saltului.

— Cine ești și ce dracu vrei ? a urlat el, furios nevoie mare.

— Ghici ?

— Te bag în mă-ta de Ghici ! Faci mișto !... Te bag în...

Tremura.

— Mai domol ! Sînt și femei pe-aici.

— Acoperă-te, femeie, ce stai așa ! a urlat el la blondă.

S-a întors din nou spre mine.

— Ia loc ! l-am invitat. Avem să ne spunem multe.

Calmul meu l-a scos din sărite. S-a repezit la mine, m-a apucat de revere și a început să mă zgîlțîie, țipînd :

— Cine ești tu, bă ?... Și ce vrei ?

A ținut-o așa preț de cîteva clipe. Cînd s-a plictisit, cînd am citit în ochii lui că avea de gînd să treacă la represalii și mai drastice, adică îmi slăbise reverul stîng, semn că se pregătea să-mi tragă o dreaptă peste față, am zis alb :

— Sînt fratele Rafaelei.

— Rafaela !... Care Rafaela ?!

— Rafaela Manafu.

Nu reacționase în nici un fel. Mîinile continuau să-i fremete pe reverele mele și-n priviri avea aceleași tirbușoane încinse la roșu cu care încerca să-mi scoată ochii. Îl făcusem de rîs în fața puștoaicei și mă ura teribil pentru asta. Eu însă nu-i mai purtam nici un fel de pică. Nu el era cel pe care-l căutam eu.

De reacționat, reacționase totuși cineva la replica mea. Blonda. M-am întors spre ea. Întreaga ei ființă se

pregătea să asiste la schingiuirea cotoiului care înghițise canarul. Am înțeles din privirile ei că nu eu eram cotoiul.

— Și ce dracu vrei de la mine? m-a întrebat agresorul meu, slăbindu-mi încă puțin reverul.

Știam ce va urma.

— Deocamdată să stai jos. Am tot timpul impresia că ai să-mi cazi pe cap... tontule!

Mi-a ars o palmă zdravănă. N-am reacționat în nici un fel și faptul l-a derutat puțin. Se așteptase s-o ia pe coajă. Îi datoram reparații morale însă. A simțit asta și mi-a mai ars o palmă, de data asta mult mai liniștit și cu mai mult talent. Grea meserie îmi alesesem!

Mi-a dat drumul și s-a îndreptat de șale.

— În casa mea stau cum vreau! a bombănit, ceva mai îmbunat.

Am făcut un gest larg de înțelegere. Am tras mai aproape de mine un taburet și mi-am cocoțat pe el picioarele. Mi-am încrucișat mîinile pe piept. Țigara îmi rămăsese în scrumieră. Nu știu de ce, dar nu aveam nici un chef să fumez. Îmi simțeam gura iască. Urma să-mi joc ultima carte.

— A venit vremea să încheiem conturile, domnule Saiu.

Își scosese paltonul și și-l aruncase pe speteaza celuilalt fotoliu. Rămăsese într-un sacou de catifea raiată, culoarea gutuii cu puf pe ea. Cămașa gris-perle și cravata cu luciri mate, sidefii, îi accentuau aerul de distincție necăutată. Se zgîia la mine încă stăpînit de nevricale. Își pusese o țigară în gură și se căuta de chibrituri. I le-am aruncat pe ale mele.

— Ce conturi, omule? m-a întrebat el plictisit.

— Ți-a rămas o sumă frumușică de pe urma soră-mii, nu?

Și-a făcut o cruce mică în dreptul ochilor. Buzele i se strîmbaseră într-o grimasă de dispreț.

— Pentru numele lui Dumnezeu, pe mine mă întrebi, omule?!... Cine-s eu?!

Venise momentul.

— Mai bine zis, cine-ai fost!

— Cine-am fost ?!
Avea o față lungă, lungă. Blonda a foșnit din nou.
— Amantul Rafaelei, am zis, încercînd să sune cît mai simplu cu putință.
— Corvine ! a exclamat blonda, nevenindu-i să-și creadă urechilor.
— Și omul care-a dus-o la groapă, am completat.
— Ești nebun ! a conchis, mîhnit parcă, groparul. Ești nebun de-a binelea !
— Să zicem. Dar și nebunii pot lua parte la afaceri.
— Și-ncă cum !
Ne-a întrerupt blonda. A zis, suspinat :
— Corvine, tu ai... ?
— Pune-ți ceva pe tine, femeie ! a urlat din nou Saiu la ea. Și fă-ne niște cafele... te rog ! s-a mai înmuiat el. O să am mult de furcă cu nebunul ăsta ! m-a desemnat el, înțepînd aerul cu degetul.
— Nu-s deloc nebun. Mă confuzi.
— Și tu pe mine. Nu-s eu omul tău, dar nici tu nu ești fratele nefericitei ăleia. Miroși de la o poștă a polițist brutal și...
— Ușurel, ușurel ! l-am calmat. O iei din nou razna. Nu-s fratele ei, e adevărat. Dar nici polițist.
— Atunci ce dracu ești ?!
Am făcut o mică pauză. Am lăsat capul în jos.
— Am iubit-o mult pe femeia asta, am murmurat slab. M-a iubit și ea pînă cînd, pînă cînd...
— Așa mai merge, dar înfige-ți unde trebuie cornul, omule !
L-am întrebat foarte repede :
— Unde ?
A ridicat din umeri. Îl copleșise din nou oboseala. Era mulțumit. Așa cum era obișnuit, conducea el ostilitățile.
Blonda și-a făcut apariția îmbrăcată decent. Rochie lungă de casă, despicată într-o parte, aproape pînă la subțioară. Brațe goale, decolteu adînc. Drăguță. Căra în brațe o tavă plină de pahare. Dulceață de nuci verzi, apă minerală, whisky. Dădea de înțeles că ni le-ar fi turnat în cap. Mai ales lui. A lăsat tava pe masă și a

dispărut din nou urmărită de privirile resemnate ale stăpînului casei.

— Serveşte-te ! m-a îndemnat.

I-am căutat ochii. Îi trecuse orice fel de supărare. Nu era nicidecum un orgolios, aşa cum crezusem la început. Băiat bun !

— Stăm la taclale, după toate cele întîmplate ?!

— N-ai vrut aşa ?

— Ba da ! am oftat.

Dulceaţa era minunată. De băutură nu m-am atins. Gospodina, se vedea bine cît de improvizată era, ne-a adus şi două cafele mari, excelente. A luat şi ea loc, tăcută, într-un colţ de divan. Fuma nervos. În alte circumstanţe, numai între ei doi, ar fi bătut din picior. Era clar. Era o caţă şi jumătate.

— Ei ! am zis, sorbind din cafea.

— Ei, ce ?

— Toarnă-mi-l !

— De ce-aş face-o ?

— Asta mă-ntreb şi eu. Cred că ai un motiv totuşi.

A zîmbit.

— Dacă ceea ce cauţi există cu adevărat, atunci doar Paul Arion poate fi. Du-te pe firul ăsta.

— Tipul n-a fost la slujbă azi, nu ?

— N-a fost. E bolnav. Gripă, sau aşa ceva.

— De ce-o faci ?

S-a încruntat :

— Ai să vezi şi singur.

Devenise trist. Trist ca un poet încă în suferinţă.

— Adresa lui, te rog !

— Cuţitul de Argint 14.

— Telefon are ?

Mi l-a spus. Aparatul lor de telefon era chiar lîngă mine. N-a trebuit decît să întind mîna. Am format numărul şi imediat mi-a răspuns o voce veselă, mieroasă, destul de trotilată. M-am uitat la ceas. Aproape şase. Incredibil ! Cînd, naiba, trecuse timpul !

După larma care se auzea — muzică şi voci ascuţite, amestecate — am înţeles că în oraş începuseră deja bairamurile.

— Ala, aloaş ? s-a prostit vocea căreia i-ar fi stat atît de bine să recite „vir-o-con-go-eo-ling“-ul lui Ion Barbu.

— Casa lui Arionaş ?

— Da, da, da ! a cîntat, crescendo, vocea.

— Cum se simte Arionaş ?

— Bine, bine... drăgălaş !

Am închis. Aveam cugetul împăcat. Îmi făcusem datoria. Oricît ţi-ai urî un duşman, dîndu-i un telefon pentru a-l întreba sincer de sănătate, lovitura de graţie pe care ai de gînd să i-o aplici îţi va părea curată eutanasie.

Cei doi mă priveau uimiţi. Probabil că în timp ce vorbisem la telefon mă scălîmbăisem într-un fel caraghios. M-am ridicat :

— Scuze pentru deranj !

— Succes ! mi-a urat el, ridicîndu-se la rîndul lui.

— Cred că ai înţeles de ce a trebuit să mă comport aşa ?

— Nu-i nimic, bătrîne ! a surîs el superior. De altfel, nu ţi-am rămas dator. Salut !

Mi-a întins mîna. I-am strîns-o. Blondei i-am sărutat vîrfurile degetelor, cu toate că nu s-a uitat nici o clipă în ochii mei. Corvin Saiu m-a condus pînă la uşă şi înainte de a-mi deschide uşa mi-a mai urat încă o dată succes. M-am întors spre el.

— Sper să nu anunţi imediat miliţia.

— Fii liniştit ! mi-a zîmbit el, frecîndu-şi bărbia. Cu toate că un telefon la Casa de Nebuni n-ar strica...

M-a bătut pe spate şi m-a împins afară. Înainte de a închide complet uşa, i-am zis :

— Să nu te-nsori cu blonda !

A făcut cea mai scîrbită mutră din cîte văzusem la el.

— Am să ţin cont, şi-a doua oară n-am s-o mai fac !

Mi-a închis uşa în nas. Din spatele ei s-au auzit imediat urlete. De, căsnicia e un oratoriu închinat dragostei, un oratoriu în care nu cîntă decît femeia !

XIII. *TRAGERI ÎN PIEPT*

„Stimabile, ai puţintică răbdare, docomentul..."

Am apăsat cu speranţa vagă că cineva va auzi totuşi bing-bang-ul soneriei. Dincolo de uşă era un vacarm de nedescris. Îşi puteau permite. Casa era departe de stradă, scundă, pitulată printre pomi, în fundul unei grădini adînci.

Mi-au deschis mai repede decît mă aşteptasem. I-am întins sticlele cumpărate în timp ce veneam spre ei tipului care îmi crăpase, doar cît să intru, uşa. Avea o faţă supărată, de cal proaspăt jugănit.

— Mai sînteţi mulţi ?

Lăsa să se înţeleagă că e plictisit rău. Parcă îl deranjasem în timp ce îşi număra banii.

— Cine-a venit ?!

Peste umărul lui apăruseră doi ochi focoşi, de zgîtie, care se holbau cu neruşinare la mine. Cu ochii ei te puteai ascunde în cireş.

— Hallo ! mi-a făcut semn cu mîna zgîtia. E chipeş, dă-i drumul !

— Unde să pun sticlele ? am întrebat, apucat subit de dorinţa de a mă face util.

— Dă-le-ncoace ! le-a cerut fostul armăsar. O să am eu grijă de ele !

— Lasă-mă să sper că nu singur ! i-am solicitat eu mărinimia. Paul unde e ?

Nu mi-a răspuns. Mi-a întors doar spatele.

Mirosea vag a duşumele spălate cu vin şi măturate cu nuiele de damigeană spartă. Nici nu mă dezbrăcasem bine, că zgîtia m-a şi luat de braţ, lipindu-şi trupul puţin

de mine. Ne-am pierdut în smogul care plutea prin puzderia de camere. Casa era cu mult mai mare decît îmi închipuisem.

— Zi-mi, știi cum se trag de piele doi scheleți ?

Am privit-o mai atent. Băiețoasă. Breton. Nas cîrn. Frumușică.

— Tu trebuie că ești — i-am zis — mîna criminală care a spart damigeana cu piciorul ?

S-a lipit și mai strîns de mine.

— Să fugim ! m-a îndemnat ea. Ne-așteaptă afară caii negri ai nopții.

— Să mai stăm puțin ! am rugat-o. Doar cît să te ajung din urmă.

M-a condus pînă în dreptul unui bar autentic. Piesa ar fi făcut cinste oricărui *saloon* din îndepărtata prerie. Ne-am cocoțat, unul lîngă altul, pe două scaune metalice. Un tip cu fes de alchimist făcea pe barmanul.

— Hallo ! l-a salutat tipa mea.

— Ce-ți dorește inimioara, pusi ?

Era chiar insul cu care vorbisem la telefon. Mutra lui nu-mi era necunoscută, numai că nu știam de unde să o iau.

— Un Martini dublu, fraiere ! Tu ? s-a întors ea spre mine.

— La fel.

— Atunci, două Martini duble, fraiere cu cioc ! a comandat ea.

Fraierul cu cioc părea fericit că era luat în seamă. A dat să se gudure și pe lîngă mine :

— E nevastă-mea, n-o lua în seamă ! m-a sfătuit.

— Nevastă-ta, pe dracu ! a bufnit în rîs zgîtia. Poate fi-ta !

— N-o lua în seamă ! a insistat el. Nu-i decît o puștoaică dulce, duuulce foc ! A băut și ea cam mult, mi-a făcut el cu ochiul.

— Nici tu nu te-ai lăsat mai prejos.

— Așa-i ! a oftat el. Nu știu de ce nu iese ficatul ăsta din mine ca să-mi trag o palmă ?!

Ne-a pus în față două sonde. Din ele ieșeau, ca dintr-o gură de măgar nehotărît, două paie. Unul verde, altul galben.

Nu m-am considerat niciodată mai bun decît alții și nici nu m-am erijat, față de alții mai neajutorați ca mine, promotorul unei noi morale. De plicticoși am scăpat, nu pentru că aș fi în stare să-i și reped, ci pentru că am încă aerul de a nu lua lumea în serios. În plus, am încercat să mă călăuzesc în viață după principiul că cel mai prost om din lume sînt chiar eu, și pînă acum nu am avut ce regreta.

— Vreau o casă rotundă ! mi-a cerut Nas Cîrn, ințepîndu-mă cu unul din oasele ei în umăr.

— Turnul din Pisa ți-ar conveni ?

S-a bosumflat.

— Nu ... Prea am cădea mereu din pat.

Am avut un moment de respiro. Nas Cîrn era ocupată să-l înțepe cu un pai în ureche pe barman, care vorbea la telefon. Camera era vastă și, în afara barului, aproape lipsită de mobile. Doar într-un colț mai era o măsuță. Acolo, înghesuiți unii în alții, mai mulți indivizi băteau birlicul. Din tavan atîrna un simplu bec. Lumina lui era mai mult decît difuză. Exista într-o altă cameră o orgă de lumini, care, prin ușa deschisă, ne scălda și pe noi într-o vîltoare pestriță. În camera aceea se dansa. În ritmul unei muzici asurzitoare, cîteva perechi de tineri se zbînțuiau cuprinși de febră.

Oamenii erau unul și unul. Luați separat, nu aveai ce le imputa. Fiecare, în felul lui, era impecabil. La un loc însă, formau o turmă de alienați mintali. Erau toți îmbrăcați cît mai fistichiu cu putință. Machiajul femeilor era din cale-afară de strident. Măștile lor faciale aveau culori vii, ciudate. Buzele violete și ochii încercănați contrastau violent cu paloarea făinoasă a obrajilor. Se vorbea mult, zgomotos.

— Ce-i aici, carnaval ? am întrebat-o pe Nas Cîrn.

Își rezemase capul pe umărul meu și-și bălăcărea un deget lung și uscat în pahar, încercînd să înece măslina care refuza să se dea la fund. Mi-a răspuns fără să-și ridice ochii :

— Duminică e ziua lui Paul. Sfîntul Paul. Au luat-o de ieri şi-au s-o ţină pînă atunci tot mereu aşa.

— Te bucuri ?

— Grozaaav !...

— Ascultă, nevastă — s-a băgat în vorbă barmanul — n-ar fi cazul să pileşti mai puţin ?

— Sînt o femeie neglijată ! s-a alintat ea. Şi astea au tot dreptul la gîl-gîl.

— Las-o mai uşor cu destăinuirile. Domnul ar putea crede că cel care te neglijează sînt chiar eu.

— Fii serios ! Îl văd dezgheţat şi sînt sigură că a înţeles că m-a părăsit amantul.

— Domnule, dacă-ţi propune să-i iei locul ăluia de-a făcut aluzie la el, să refuzi ! Te rog eu să refuzi ! Nu de altceva, dar pe ea n-o părăseşte nimeni decît ca să se sinucidă.

De la masa de joc cineva a ţipat ascuţit :

— Da' mai du-te dracului ! Ce, n-ai nimic altceva mai bun de făcut decît să-mi dai mie sfaturi ?... Scarpină-mă pe spate, ciupeşte-mă de fund, dacă ţii cu tot dinadinsul să-mi faci curte, dar nu-mi mai da sfaturi, te rog !

Tipul, un chelios plăpînd, probabil că a încercat să-i urmeze propunerea de a o ciupi de fund, dar a făcut-o, se pare, deplorabil, cu prea multe menajamente, pentru că a fost imediat admonestat pe un ton radical :

— Fii mai brută !... Cu mine să nu te joci !

Era o femeiuşcă iute. Jucau bridge şi ea era mortul. Un mort ce ar fi încăput, confortabil, doar între două scînduri de coşciug, nu mai multe.

— Dansăm ? m-a tras de mînecă Nas Cîrn.

Mi-am dat drumul să cad de pe schela pe care fusesem cocoţat şi i-am oferit braţul.

— Fii atent, acum o să-ncerce să te racoleze, m-a avertizat, şoptit, barmanul.

— Dar ce e, domnule, nevasta dumitale ?!... Rezidenta unei agenturi de amanti ?

Rezidenta îşi privea placidă unghiile negre, ascuţite.

— N-o cunoşti ! a murmurat barmanul. Oricum, o să-ţi plîng de milă !

— Dar ce-are, domnule, de gînd să-mi facă ?

A pufnit într-un zîmbet elevat. Mă compătimea.

— Ce-are de gînd să-ţi facă ?!... Tot felul de nemernicii, asta o să-ţi facă. O să vrea să-i torni jăratec peste trup, să-i semeni o tarla cu orhidee, s-o iubeşti pe un covor de porumbei. Asta n-ar fi încă nimic. Dar cînd o să vrea să...

— Arbitru ! a răcnit unul dintre jucătorii de cărţi, speriindu-ne.

Barmanul rămăsese cu fraza neterminată şi gura lui larg căscată semăna cu adîncurile fîntînii în care se înecase din dragoste proasta satului. A dat să mai zică ceva, dar nu l-am putut asculta. În scenă intrase marele actor.

Era superb. Fascinant. Îmbrăcat în smoching, înalt, părînd că pluteşte, s-a îndreptat spre masa cartoforilor. Degaja atîta prestanţă încît oricine s-ar fi lăsat operat de el, chiar şi fără anestezie, chiar şi fără ca el să fi fost doctor. Dacă ar fi fost la serviciu astăzi, l-aş fi ales, indubitabil, şi dintr-o mie. Numai pe un asemenea calapod perfect s-ar fi putut mula odinioară caracterul fragilei Rafaela Manafu. Un tip straşnic. Astfel de tip interpretează Dansuri Ungare doar cu o mînă, cu cealaltă descifrînd ecuaţii de la gradul trei în sus, în timp ce din gură ar fi recitat sonete renascentiste. Grav. Unul în faţa căruia femeile se dezbracă singure, pradă instinctelor primare de supunere.

— Vii ? m-a întrebat Nas Cîrn, plictisită să-şi tot admire unghiile.

Ne-am amestecat printre dansatori. Se trecuse la dansuri ceva mai paşnice şi orga de lumini întîrzia din ce în ce mai mult în tonuri sîngerii. Rezidenta cuibului de amanţi mi s-a pierdut în braţe şi şi-a lipit oftînd capul de pieptul meu.

Alunecam în aşa fel încît să nu-l pierd din ochi pe sărbătorit. Rămăsese în picioare, să urmărească jocul de levată al amatoarei de ciupeli şi scărmăneală.

Cu miinile întinse, de parcă ar fi fost o căutătoare de comori în transă, a trecut printre noi, cei care dansam, o femeie. Chipul ei exprima suferinţa celor iritaţi chiar şi de propria lor existenţă. Părea în schimb convinsă că

deține secretul levitației. „Plutesc, plutesc!“ murmura ea. Ferită de toți cei întîlniți în cale, s-a pierdut pe o ușă deschisă spre întuneric. Lăsase în urma ei o adiere răcoroasă, de cadavru jilav.

— Cine-i tipa ? mi-am întrebat partenera.

Dădea semne de oboseală, lăsînd să se creadă că ar fi vrut în brațe.

— Dă-i pace, n-ai putea să te-nțelegi cu ea. A rămas așa de la cutremur. Nu mai face dragoste pentru că i se pare suspect să stea cineva deasupra ei.

Cu sobrietatea conducătorului de plutoane de execuție, amfitrionul a trecut printre dansatori spre o altă odaie și s-a alăturat unui grup unde se discuta gălăgios despre artă. Îl vedeam foarte bine, într-o oglindă ce se întindea de-a lungul unui întreg perete. Crîmpeie din conversația lor ajungeau și pînă la noi. Un bărbat, gesticulînd vehement, tocmai zicea :

— S-a pierdut prea mult timp cu explicarea artei. A venit vremea să-i explicăm noi artei ce vrem de la ea !

Grea e viața artistului ! Imediat a sărit una cu gura pe el :

— Aha, de-aia se plîng modelele tale că de la un timp le dai numai explicații, nimic altceva ! Săracele, se obișnuiseră cu tine primitiv... dar viril.

M-am aplecat spre urechea celei cu care încă mai dansam, dar care, de fapt, dormea la pieptul meu :

— Vainburșul e chiar soțul tău ?

— Aș, un lăudăros !

— El părea convins că ți-e bărbat. Oi fi uitat tu.

— Ce ?

— Că ești măritată cu el.

— Nici nu-l cunosc. O femeie trebuie să se culce cu un bărbat ca să poată spune că-l cunoaște...

— Și nu cumva visul tău e să cunoști lumea ?

— Ce-ai aici ?

Mîna îi alunecase de-a lungul spinării mele și nimerise peste pistolul Serenei. Aproape că și uitasem de el, atît de bine îmi umplea lordoza lombară.

— Un pistol, am confirmat eu.

— Ce faci cu el ?

Nu părea deloc mirată că dansa cu un pistolar. Mi-am dat seama cît de grea e viața polițiștilor. Oamenii începuseră să uite de existența, de posibilitatea de a mai fi pe lume antisociali. Un lucru bun, dar și unul rău, pentru că în curînd nu va mai avea cine să dea alarma.

— Am de gînd să-l curăț pe bărbată-tu. Am impresia că stă în calea fericirii noastre...

— Fii serios, stăm de-o viață-ntreagă în Calea Victoriei... Avem o casă foarte mobilată, s-a izmenit ea. Și tamburele, și studio, și șifonier. Iar visul meu e să am pălărie cu fișiu...

Am tresărit. Paul Arion dispăruse în spatele unei draperii. Înainte de a lăsa să-i cadă în urmă catifeaua verde, aruncase jur împrejur o privire circulară. Părea trist. Și mai ales singur.

— Ce-ar fi să mai bem un rînd ? i-am propus lui Nas Cîrn. Cîrciumarul, bărbată-tu adică, o fi îngrijorat.

— Am lipsit eu nopți de-a rîndul de-a acasă și nu și-a făcut probleme. De ce și-ar face tocmai acum ?

Ca un făcut, la bar din nou nu era nimeni.

— V-ați distrat bine ? s-a interesat alchimistul. Pîră-ște-mi-l, pusi !

— Să știi că centura de castitate mă cam strînge, iar domnul — m-a arătat ea cu mîna — e de aceeași părere.

— Și-ați vrea să-i dau drumul chiar cu mîna mea ?!

— Tipul are un pistol, m-a turnat ea.

— Toate ca toate, a sărit el, numai să n-o rănești !

— Sîntem doar prieteni, l-am informat eu.

— Sînt sătul de astfel de prieteni care la nevoie nu se mai cunosc. Da, da ! Sînt sătul pînă-n gît !

Nevastă-sa adormise cu capul sprijinit de bar. A mîngîiat-o duios pe păr și ea i-a zîmbit.

— S-o lăsăm moartă. Am să mă retrag. M-am distrat destul. Mi-ajunge ! Hai, nevastă !

— Cum, gata ?!

— Gata ! Ți-ai făcut destul mendrele, hai acasă !

Și-a lăsat chelia să respire, renunțînd la tichie, a înconjurat barul, i-a oferit brațul nevesti-sii, care s-a agățat de el ca o păcătoasă de zăbrelele confesionalului, și mi-a întins mîna :

— Rămîi cu bine, amice ! Mi-a făcut plăcere !

— Omagiile mele, doamnă ! i-am urlat la ureche frumoasei care adormise.

— Nu sînt o doamnă, a murmurat ea, sînt o biată madamă într-un hotel de lux...

A dat să mai zică ceva, dar fostul barman a luat-o pe sus. Mi-am aprins o țigară și am fumat-o cu o plăcere imensă. M-am întins peste bar și am tras spre mine telefonul. Am format, fără un țel precis — mi-era doar dor să-i aud glasul — numărul Serenei. Mi-a răspuns o voce de bărbat care a întrebat insistent, de mai multe ori, cine e. Am închis uimit, mai puțin uimit decît de a-i vedea pe cei doi întorcîndu-se.

Erau îmbrăcați. Fostul armăsar, și el cu harnașament complet pe el, era cu ei.

— Vino mîine la prînz să mănînci cu noi, m-a invitat Nas Cîrn.

Mi-au zîmbit toți trei, cîrciumarul mi-a întins cartea lui de vizită, după care mi-au întors spatele și au plecat salutați mai de toată lumea. Citindu-i cartea de vizită, mi-am adus aminte cine era. Îl văzusem cu ani în urmă pe culoarele facultății și mă obișnuisem și eu, contaminat de colegii mai mari, să-l privesc ca pe un reputat savant ce era. Despre nevastă-sa auzisem că era una din cele mai bune violonceliste din lume.

Da, viața poate fi atît de simplu de frumoasă ! I-am privit, de pe scaunul meu înalt, pe zurbagiii din jur. Petreceau în continuare. Foarte mulți dintre ei erau, cred, cu nimic mai prejos decît proprietarul cărții de vizită din mîna mea. Oameni sfidînd convenționalitatea, oameni afirmîndu-și dreptul de a fi, măcar din timp în timp, trăsniți. Oameni care știau să muncească, oameni care știau însă să se și distreze. Da, viața poate fi atît de simplu de frumoasă !...

Am coborît de pe scaun, am stins țigara pe care o fumasem cu atîta plăcere, am traversat ringul de dans suprapopulat și m-am insinuat și eu, neluat în seamă de nimeni, după draperia cea verde ca steagul profetului. M-am nimerit în fața unei uși masive, capitonate. Am ciocănit discret, dar n-am recepționat nici un semn că

m-ar fi auzit cineva. Am apăsat pe clanță. A cedat ușor. Am împins ușa și am trecut pragul camerei.

O felie mică și obosită de stea căzătoare torcea, dintr-o candelă improvizată din cochilia unei scoici marine, o vrajă de argint. Pășisem parcă în obscuritatea unei cripte funerare. Mormîntul părea însă gol.

Perdelele grele de brocard unduiau ușor. În spatele lor, geamul deschis lăsa să pătrundă mirosul de rufă curată al iernii. Un covor cu firul pîrjolit, ca o poiană ruginită de lacrimile toamnei, acoperea podeaua. Cărți răvășite peste tot. Într-un colț, un clavecin cu clape scorojindu-se de dorul unor mîini frumoase zîmbea cu melancolia unei paragini de cale ferată. În boluri rotunde, imense, străvezii, înotau pești de aur printre petale de trandafiri.

M-am apropiat de fereastră și dînd la o parte un colț al perdelei am privit în întunericul de afară. În grădină vîntul înjunghiase în piept mireasa iarnă. Un roi de fluturi albi ca floarea de cais se risipea din părul ei. Ningea mărunt.

M-am întors agale. În spatele meu foșnise ceva. De după spătarul unei canapele mă privea el. Avea priviri de vată, răvășite de o pîclă de nesomn.

— Cine, domnule, m-a întrebat el, a zis :

„Dacă-i veți da pe prieteni uitării, dacă huli-veți
Pe-ai voștri poeți, pe toți, datornici fiindu-le,
Domnul vă va ierta ; dar cinstiți
Măcar sufletul celor cuprinși de dragoste."

I-am răspuns, cu toate că îmi era silă :

— Hölderlin.

S-a lăsat să cadă pe canapeaua unde zăcuse ascuns privirilor mele. Un birou imens, plin de hîrțoage, ne stătea în cale. L-am înconjurat și i-am ieșit în față. Mi-am tras un scaun sub fund și m-am așezat, cu spatele rezemat de zid.

Stătea lungit, cu mîna îndoită din cot pavăză la ochi.

— Mă doare groaznic capul, a zis. Poate frigul ăsta să-mi facă mai bine. Bei ceva ?

— Nu, mulțumesc !

Mărturisesc că aveam emoții. Mi-a trecut prin minte să-mi aprind o țigară, dar mi-am dat seama că fumul l-ar irita.

— Nu te cunosc. Îți pot fi de folos cu ceva ?

— Drept să-ți spun, nici eu nu știu cu ce să încep ! am zîmbit, convins în sinea mea de adevărul celor spuse.

A urmat o pauză lungă.

— Dorești ceva anume ?

— Da.

— Ce ?

— Invenția Rafaelei.

Sub astfel de vorbe eu m-aș fi lăbărțat ca o roabă cu smoală topită vărsată pe caldarîm. El însă nu a schițat nici un semn. Doar unghiile i se albiseră puțin. Dar, poate, fusese doar o impresie. Lumina era prea slabă.

— Invenția cui ?!

— Invenția Rafaelei Manafu, colega ta, amanta ta.

S-a ridicat sprijinindu-se într-o mînă. Pentru o clipă, ni s-au întîlnit privirile. Ochii lui ascundeau sub pleoape viermele rozător al morților care încă nu muriseră. Mi-a zîmbit, și atunci l-am înțeles. Nu era decît un biet homosexual. Văzusem în pușcărie o grămadă din ăștia. Zîmbetul lor, atunci cînd întîlnesc un adevărat bărbat, zîmbet resemnat și trist, nu mă putea înșela. Numai că făptura din fața mea era un exemplar inteligent, ros de propria-i deșertăciune. Un risipit în zadar, dornic de glorie, și numai de glorie. Un ratat.

S-a îndreptat spre clavecin. Mîinile lui peste clape erau lacrimi, frunze căzînd sfios sub arpegii lungi de ploaie. L-am lăsat să-și execute micul său recviem — ceva deosebit de trist, sfîșietor.

Cînd a terminat s-a întors spre mine — balenă rănită în căutarea unei plaje unde urma să moară. M-a întrebat:

— Domnule, ești nebun ?

Vorbele lui aveau inflexiuni de sîrmă oțelită.

— Nu. Jocul s-a sfîrșit însă. Parcă așa se spune, nu ?

A cules de pe o măsuță un pahar și o sticlă. O carafă pătrățoasă. A ridicat-o în zare : whisky, după culoare.

— Dorești ?

I-am făcut semn că nu. Şi-a turnat puţină licoare pe fundul paharului şi, cu el în mînă, încălzindu-şi parcă palmele la sîmburele galben al focului care zăcea înăuntru, a început să se plimbe pe dinaintea mea.

— În definitiv, ce doreşti?

— Invenţia Rafaelei, i-am repetat eu sec.

— A inventat ceva, sărmana Rafaela, ceva despre care noi nu ştim nimic?!

Mi-a dat prin gînd să scurtez întreaga poveste. O putea lungi aşa, la nesfîrşit, toată noaptea.

— Am să-ţi spun tot ce ştiu eu. La sfîrşit vei vedea dacă merită sau nu să-mi dai invenţia ei. Dumneata, Paul Arion, eşti un netrebnic muşcat de şarpele nerealizării. Fata aceea, colega ta, descoperise ceva, ceva de o valoare inestimabilă. Se pare că erai, şi încă mai eşti, singurul care mirosise, cît de cît, despre ce era vorba. La început te-ai gîndit să faci în aşa fel încît să împarţi gloria cu mai norocoasa Rafaela Manafu. I te-ai băgat pe sub piele, i-ai devenit amant. Unui invertit ca tine nici nu i-a fost prea greu. În faţa femeilor voi vă pierdeţi emoţia firească şi nu vă poate egala nimeni dezinvoltura trucată cu care sînteţi capabili să suciţi mintea oricărei femei. Ai dus-o aşa pînă într-o zi, cînd biata fată te-a blagoslovit cu vestea că bărbată-su ar ucide-o fără scrupule dacă ar afla ce-i clocise mintea. A fost o scăpărare de chibrit să-ţi treacă prin cap ceea ce ţi-a trecut. Ai pus la cale o mîrşăvie care să nu te angajeze şi care, în caz de reuşită, îţi aducea pe tavă întreg tortul gloriei doar pentru tine. I-ai dat telefon încornoratului şi l-ai pus, concret, în temă. Te-ai dat drept afacerist dispus să se aşeze la masa tratativelor cu soţul doamnei, o doamnă dovedindu-se obstinant de romancă. Rafaela a simţit imediat că e adulmecată de lipitoarea de bărbată-su şi ţi s-a plîns, de bună-credinţă, ţie. Mintea ei, puţina ei minte la lucruri pămîntene, n-a reacţionat în nici un fel cînd ai dus-o de nas cerîndu-i să stea liniştită, să-şi ducă acasă un maldăr de cine ştie ce alte documentaţii tehnice disparate şi chiar să-şi tragă un filmuleţ după pretinsa ei invenţie, ceva în genul: „Tehnologia borhotului atomic". Rafaela se credea astfel protejată, lucra

senină, nedorind să mai întreprindă nimic pentru securitatea invenției ei, avînd probabil în gînd și gogoașa ta după care un secret e cu atît mai periclitat cu cît numărul celor ce știu de el crește. Ai îndoctrinat-o cu sloganul ăsta încît a se duce, cum era normal, la miliție și a le cere protecție ălora, i se părea o blasfemie la adresa sfintelor principii ale științei. De, minte de muiere îndrăgostită ! Un timp a trecut fără să se întîmple nimic. Nu disperai. Și dacă nu s-ar fi întîmplat nimic, tot în cîștig erai. Te puteai considera coautorul unei valoroase invenții despre al cărei inițiator ai fi avut tu grijă să denaturezi adevărul, trăgînd spuza numai pe turta ta. Te-ar fi ajutat să te împăunezi și faptul că încă mai persistă ideea preconcepută după care n-ar exista femei savante. Apoi, nici Rafaela, sînt convins, nu ți-ar fi făcut mizerii, fiind o ființă incapabilă de orgolii deșarte. Dar, spre marea ta satisfacție, în sfîrșit, cînd probabil îți luaseși adio de la gîndul de a o moșteni pe Rafaela, bomba a explodat. Nu are rost să-ți descriu cum a procedat Arcadie Manafu ca să-și înlăture nevasta. În orice caz, a fost o adevărată risipă de finețuri. Rezultatul ? Te-ai ales, datorită unei crime în care e imposibil să te amestece cineva, cu o invenție ce valorează miliarde. Ei, noi vrem invenția asta !

Mă ascultase în tăcere, ținîndu-și capul aplecat și privind țintă în fundul paharului pe care îl avea în mînă, strîngîndu-l, din cînd în cînd, convulsiv. Nu-i putusem înregistra nici o altă reacție.

A trecut cam mult timp pînă cînd a scos prima vorbă:

— Noi ?!... Care voi ?! s-a mirat el.

— Omule, te-am studiat îndelung. Minuțios. Tu nu vrei bani. Vrei glorie. Premiul Nobel. În seiful nostru te-așteaptă cinci invenții, nu una. De domeniul teoriei, e drept, dar care te vor duce, chiar în toamna asta, direct în aula Academiei Regale de Științe din Stockholm. Noi...

— Care voi ?

Am făcut o pauză, apoi am zis, blazat :

— Shell Oil.

S-a oprit din pendulat şi, postîndu-se în fața mea, m-a privit mai atent.

— De unde ştiţi voi de Romalgolină ?!

— E o glumă, nu ?

A fornăit pe nas, gînditor :

— Da, a fost o glumă !... Şi acum, ce doriţi ?

— Îmi dai lucrarea. În schimbul ei primeşti întreaga documentaţie a celorlalte cinci invenţii despre care ţi-am vorbit.

— Mă credeţi naiv ? Ce garanţii am că nu mă duceţi de nas ?

M-a privit cîteva clipe adînc, în ochi, apoi mi-a întors spatele. S-a îndreptat spre un raft al bibliotecii, a ales dintr-un vraf de plăci una, a scos-o din anvelopa ei şi a aşezat-o pe platanul unui picup Hi-fi.

Mi-am aprins, sfidător, o ţigară. Pachetul şi chibriturile le-am pus deoparte, calm, meticulos, la îndemînă. Gesturile mele invitau la taclale, care acum, da, îşi găseau rostul.

Am încercat să-i smulg colţii de fildeş odată cu primele acorduri ale „Concertului nr. 1 pentru vioară şi orchestră“ al lui Max Bruch. M-am răstit la el :

— Vrei garanţii ?!... Nu meriţi nici una. Eşti la strîmtoare. Singur, invenţia nu face doi bani. Dacă-i dai drumul pe piaţă, misterul morţii Rafaelei răsuflă imediat. Astăzi încă se mai ştie că ar fi murit pentru nişte timbre. Dacă crezi însă că n-ai fost luat în colimator de întreaga voastră poliţie, te înşeli amarnic ! Dă-ţi arama pe faţă şi-ai să vezi ce repede le pică fisa, pentru că fac ăia nişte conexiuni extrem de rapid !... Nu, în mod cert, singur nu faci nici două parale ! Dă-ne nouă invenţia şi, în schimb, eşti un om făcut ! Vom măslui noi în aşa fel lucrurile încît totul să pară cît mai veridic. Vei trece drept un savant altruist, un multilateral modest, care nu şi-a pierdut în zadar timpul...

— Să zicem că refuz.

M-am ridicat în picioare.

— Atunci, rămîi ceea ce și ești : un cadavru viu !... Și, pe deasupra, un dobitoc...

Eram față în față, foarte aproape unul de altul. Îl simțeam încercînd să-mi pătrundă în suflet cu încrederea nătîngă a spărgătorului venit cu un lung șir de chei în fața unei uși false.

Muzica își depăna fuiorul și timpul trecea, rar și lin, ca într-o poză îngălbenită. De încordare mi se făcuse frig.

— Așteaptă ! a zis într-un tîrziu.

M-am reașezat. Nu pe scăunel, pe canapea. Gazda mea a dat la o parte un tablou, o natură moartă insipidă, lăsînd să se vadă ușa blindată a unui seif. Dacă în spatele ei ar fi avut un pistol, nu-i rămînea decît să-i fie țărîna ușoară. Mă pregătisem. Canapeaua fusese acopeperită cu un pled. Îl trăsesem peste mine. Acum nu avea decît să se joace cu moartea : de sub cuvertură îl țintea o formidabilă gură de foc. Aceeași gură de foc îi adusese liniștea și celei pe care o furase el — Rafaela.

A scormonit prin vizuina lui secretă un timp, apoi s-a întors și mi s-a proptit în față. De emoție, tremuram. Îi urmărisem atent fiecare mișcare. Era curat. Un tip ca el nu-și mînjea mîinile.

Mi-a aruncat în poală un dosar subțirel. Un curent rece m-a pătruns pînă la oase. Am privit spre geamurile care rămăseseră deschise. Brocardul perdelei s-a umflat, mișcat parcă de o pală de vînt.

— Ai să filmezi din chestia asta, pe sărite, doar ce-ți îngădui eu, mi-a zis. În clipa cînd primesc și eu ceva în schimb, obțineți și restul. Pînă atunci, răsfoiește paginile și minunează-te !

Mă uitam la el pe sub sprîncene, de jos în sus, amuzat. Reușisem. Aveam de gînd să arunc o privire prin dosar, cu toate că eram sigur că țineam în poală invenția curată a Rafaelei. În clipa cînd mi-am aplecat ochii pe paginile îngrijit dactilografiate, l-am zărit țintind cu privirile undeva peste capul meu, și am înțeles, într-o fracțiune de secundă, de ce se umflase perdeaua. Fusese deschisă o ușă neștiută de mine și prin ea intrase cineva.

N-am avut timp decît să-mi plec puțin capul, în așa

fel încît să primesc lovitura într-una din bosele parietale, loc unde țeasta e mai dură, mai rezistentă.

Lovitura, dată din spate, a fost năprasnică. Mintea a început să mi se învîrtă în sensuri giratorii și am leșinat. Cădeam într-un puț fără fund, într-o beznă deplină. Am căzut mult timp, rotindu-mă ca un avion în vrie, pînă cînd am început să zăresc, undeva departe, o luminiță mărindu-se treptat. Era fereastra spre lumea cealaltă. Dincolo, erau munți galbeni de aur și deasupra lor fiul meu încerca să-i erodeze cu gura lui știrbă. Cînd a reușit să-i aducă la dimensiunile unui găinaț de gîscă cu ou de aur, m-am trezit.

În tavan se pîrguise un soare orbitor, prea puternic pentru ochii mei. Capul stătea să mi se deschioleze. N-am foit, n-am zis nici pîs însă. Am rămas la fel de încremenit ca și pînă atunci.

Pe deasupra mea se încrucișau voci. Amîndouă cunoscute. Una era a lui Paul Arion, cealaltă, mai-mai că-mi stătea pe buze să spun a cui e. Mică, pîrțîgăiată. Am crăpat, cu precauțiuni infinite, ochii. Pe dinaintea mea, cu ditamai bîtacul în mînă, se plimba, gesticulînd enervat, ca la alegerile de altădată, domn... Mimi Alboteanu.

Ultima verigă a unui lanț de mistere se închidea. Cercul era complet. Totul se explica acum.

— Ce facem, tată, cu șmecherul ăsta? s-a interesat de soarta mea grijuliul amfitrion.

— Te privește. Descurcă-te! M-am săturat să te scot, toată ziua-bună ziua, din rahat! s-a alintat moș Mimi, cel mai fantastic jucător de pocher văzut în viața mea, prințul cacialmalelor cu efect întîrziat.

— Tipul ăsta o să înceapă să pută în curînd, și-a dat cu părerea Paul Arion. Trebuie curățat.

— Ești la fel de nătîng ca-ntotdeauna! l-a dezmierdat tatăl pe fiu.

Acesta a rîs satisfăcut:

— Părinții!... Pentru că nu ni i-am dorit, ei ni-s povara dulce a tinereții!

O palmă tunătoare a răsunat în cameră. Mă așteptam să se dezlănțuie o avalanșă. N-a mai urmat însă nimic. Aș fi dat oricît să-l văd pocnit peste mutră pe majes-

tuosul Paul Arion. Al naibii domn Mimi, ce era în stare să facă ! Avusese o baftă teribilă. Dacă Paul Arion ar fi fost la slujbă astăzi, alta mi-ar fi fost poate soarta acum. Mai mult ca sigur că m-ar fi văzut așteptîndu-l în mașina Albotenilor.

— Hoitul ăsta, mi-a trasat domn Mimi liniile directoare ale evoluției, va deveni subit morfinoman. Într-o lună, două, timp în care, mai de voie, mai de nevoie, ai să-l găzduiești, va ajunge doar un pachet de carne numai bun de aruncat la ciini. Va uita și cum îl cheamă, și nimic nu-l va mai readuce la realitate... Fiule, m-am cărat ! Ai grijă de tine !... Și, mai puțină gălăgie ! Oricum, nu mai am anii voștri. Trebuie să mă odihnesc, altfel te pomenești că soneria din seiful tău nu mai are nici un efect asupra mea. Hai, ura !

— O clipă ! l-a oprit fiu-său. Aseară eram obosit, am uitat să te întreb. Ce i-ai făcut femeii ăleia ?

— Cui, Serenei ?... Hi, hi, hi ! a rîs macabru Mimi. Nu i-am făcut mai nimic. Am ajutat-o s-adoarmă lîngă imbecilul de Arcadie. Un ciorap de mătase strîns tare-tare în jurul gîtului o ajută să nu răcească la gîlci. De fapt, treaba o începuse prostul de față. Tot el va culege și roadele isprăvii. Hi, hi, hi ! Acum chiar că nimeni nu mai știe de invenția ta ! Ce băiat deștept are tata ... Pa !

În cap mi se făcuse părul măciucă. Am țintit, din șold, becul. A explodat, bufnind înfundat și lăsîndu-ne pe întuneric. Mai aveam încă în poală dosarul. L-am înșfăcat și, făcînd cel mai perfect salt cu rostogolire din cîte făcusem vreodată în viață, am sărit, cu picioarele înainte, pe geam. În saltul meu, dislocasem draperia cu galerie cu tot din perete. Am căzut, înfășurat ca într-un giulgiu, în zăpada afînată. M-am ridicat rapid, am aruncat pledul și draperia care-mi stînjenea mișcările în capul lui domn Mimi, apărut la fereastră, și am traversat grădina în salturi mari, la rasul pămîntului.

În urma mea a pocnit slab, de cîteva ori, un pistolet cu amortizor. Un cîine s-a apucat imediat să hăule la lună, o lună trecînd printre nori ca o moartă cu brațele pline cu maci însîngerați printre crucile albe ale unui cimitir.

Am sărit gardul dintr-o singură mişcare şi m-am repezit la maşina caidului Mimi Alboteanu. O lăsasem, printr-o fericită întîmplare, la dos, pe o uliţă lăturalnică. Old Cap dormea de-a-n picioarelea, cuminte, în acelaşi loc unde-l lăsasem. I-am deschis dintr-o smucitură portiera şi m-am prăvălit, gîfîind, cu inima bătîndu-mi să-mi spargă pieptul, înăuntru. Capul îmi huruia de parcă aveam în el pietre de moară care măcinau gînduri de sinucidere.

Am băgat motorul în viteză şi am şters-o în cea mai mare grabă. Ţineam dosarul pe genunchi şi gîndul că invenţia Rafaelei e lîngă mine mă făcea să tremur de emoţie. Eram bun, cel mai bun.

Simţeam un dor nebun după o ţigară. M-am scotocit prin buzunare. Mi-am adus aminte că ţigările îmi rămăseseră la criminalii ăia doi. Am bîjbîit prin scrumieră, pe întuneric, după un muc aceptabil. L-am pus între buze şi, în clipa aceea, o mînă amabilă a aprins din spate o brichetă, oferindu-mi foc.

XIV. *PRICOPSEALA*

„Fii bun, cetățene, du-te.
Aldată mai vorbim."

Am oprit pe prima stradă lăturalnică. Cerul gurii îmi era sălciu și-mi venea să vomit. Mă durea îngrozitor capul și o ciudă cumplită, ca o eczemă, creștea pe mine. Tremuram.

Am tras un fum și m-am întors. Fără exces de zel, însă. Îmi pierise acel imbold permanent spre harță care îmi era propriu. Pe de altă parte, obosisem. Și apoi viața artistului dăinuie cît ambiția lui nesatisfăcută. Și dacă pricepeți ce a vrut să spună acel om subțire care a fost Walter Mehring, ați priceput un sfert din mine.

Ceea ce am văzut la lumina palidă a lunii m-a înmuiat și mai mult. Într-adevăr, tipul era ceva de speriat. Unul dintre aceia care, punîndu-și mintea cu tine, au, la o adică, ca unică problemă, doar grija de a nu te lovi prea tare.

Rînjea. O matahală zîmbăreață. Zîmbetul streșinii care, prea înciorchinată de țurțuri, îți pică în cap.

— Îți dau o șansă, a mîrîit. Cară-te ! Exact... peste un minut, vin după tine. Și-atunci, dă-te dur !

Vorbea greu, din gît. Gura îi părea ca despicată de hanger. Sub mustățile-i negre, colții îi luceau precum o falcă de rechin. În mîini strîngea, flegmatic, un boț măricel de cauciuc compact.

Privindu-l, mi-am dat seama că fusesem, mai tot timpul, doar potaia căreia i se îngăduise să scormone în gunoaie după osul cel mare. Big dog, cel căruia i se cuvenea de drept ciolanul, stătuse deoparte, pîndind după

colț, neputîndu-se amesteca, fără să încurce lucrurile, în jocul nostru de cățel.

Se terminase totul. Și, bineînțeles, nu așa cum aș fi vrut eu. Acum duceam în cîrcă o măgăreață cu mult mai mare decît cea a lui Sisif și singurul lucru care mai rămînea de văzut era pe unde îmi voi scoate cămașa.

— Hai, cară-te ! Ce-aștepți ?

M-a înghiontit în umăr. Parcă mă lovise brațul unei macarale. Îi scăpărau ochii. Am înțeles că stătea ca pe jăratec și că mi-o cocea de mult.

— N-am chef să mă bat cu tine, Mălai Mare ! l-am dezamăgit. Voi fi cuminte și din cuvînt n-o să-ți ies !...

Nu a putut să-și ascundă regretul. A mîrîit ceva înfundat printre dinți și a trecut la executarea programului. M-a scos afară.

— Fii atent cum te miști ! m-a sfătuit. Fără gesturi bruște. Nu coborî, o clipă, brațele. Ține-le mereu deasupra capului.

Eram doar în pulover și frigul m-a cuprins imediat pînă la os. Strada era pustie. În ferestrele din jur nu se zărea nici o lumină, nici cea mai mică licărire. Doar cerul era luminos. O lună ciudată, însîngerată ca o lacrimă de oștean căruia i se închide în nas poarta Walhallei, prefira trist o lumină prăfoasă, ca de rumeguș, și înecăcioasă ca o îmbucătură de gutuie.

M-a lipit cu spatele de zid și m-a pipăit peste tot. Trompa unui elefant flămînd s-ar fi purtat mult mai blînd cu mine. N-a rămas părticică din mine nescotocită. M-a căutat pînă și în gulerele cămășii. Nu crezuse, o clipă, că va descoperi acolo vreo fiolă cu cianură, dar o făcuse și pe asta. Era profesionist !

Din mașina a cărei portieră rămăsese deschisă s-a auzit un pîrîit și o voce gîjîită a tulburat liniștea străzii :

— Gata, am golit colivia, *sir*.

Rămăsese cu pistolul Serenei în mînă. Îl cîntărea scîrbit între două degete. Părea că nu știe ce să facă : să-mi ardă cu el una peste moacă sau să-l arunce peste spate, ca pe un biet cocean de porumb fiert, știrbit de boabe ? Pînă la urmă și l-a strecurat, înfășat într-o batistă, în

buzunar. Labele, însă tot de mine și le-a șterș. Dorea cu orice chip să mă scoată din sărite.

M-a lăsat de capul meu. A scos din mașină, de pe bancheta din spate, un walky-talky :

— Bine, a șoptit el. Dați-i drumul spre locul știut.

Dîrdîiam. Era întors cu spatele la mine și părea să mă fi scăpat din ochi. Am început să țopăi pe loc și să-mi frec umerii cu mîinile.

— Ar mai fi ceva, a adăugat vocea gîjîită.

— Ce ?

— Unul din pițigoi și-a pus unghia-n gît.

— Care ?

— Al tînăr.

A fluierat a pagubă, apoi s-a întors spre mine. Părea mirat că mă mai vedea încă acolo.

— N-ai plecat ?!

Am continuat să țopăi. Ploaia de aur a lunii în care mă scăldam nu-mi prea ținea de cald.

— Hm ! a mormăit el gînditor. Dacă așa stau lucrurile, rămîneți pe loc. Vă trimit întăriri. Terminat.

Mi-a făcut semn să intru în mașină. Înăuntru mi-a pus cătușe pe care, înainte de a le închide, le-a trecut prin mînerul portierei.

— Te zbați degeaba, i-am zis. N-ai să reușești să mă enervezi. N-am să-ți dau satisfacția de a mă lăsa demolat !... Sau, paza bună trece primejdia rea ? În cazul ăsta mă măgulești !...

— Prostul care-a făcut multe în viață devine încrezut, a zis el. Taci !

A trecut în față, a pornit motorul și a condus tot timpul ca un dricar, enervant de încet. M-am făcut, în colțul meu, ghem. Mă încerca un sentiment straniu. O vagă aducere-aminte, de parcă ceea ce mi se întîmpla nu-mi era de-ajuns, de parcă aș fi dorit și mai multă tristețe. Și ceea ce îmi aminteam eu era deosebit de trist.

În materie de muzică sînt un pămpălău. Un afon sadea. E drept, au și ăștia trăirile lor muzicale, dar mie, așa tălîmb cum sînt, mi se întîmplase, cîndva, ceva ieșit din comun. Adormisem, într-o noapte, cu radioul deschis — un tranzistor micuț pe care îl rătăcisem printre așter-

nuturi. Dormisem, pînă la un ceas al nopții, adînc. Apoi, treptat-treptat, fusesem scos din somn de o muzică divină, cea mai perfectă rostogolire de sunete din cîte îmi fusese să aud vreodată.

Înainte ca în creierii mei să pătrundă o geană de luciditate, îmi explicasem că ceea ce percepeam eu nu era altceva decît „Simfonia Fantastică" a unui oarecare Julius Borhe, individ pe care l-am căutat repede, în vis, bineînțeles, într-o enciclopedie. Scria acolo, negru pe alb, o întreagă polilogie despre viața tipului, polilogie din care n-am reținut decît că Julius Borhe fusese „cel mai trăsnit compozitor din lume".

Nu faptul că dădusem singur, în somn, nume inexistente unor evenimente reale care mă impresionaseră era ceva inedit. Nu. Inedit fusese felul în care eu trăisem acea împerechere de sunete. Le auzisem, dar, în același timp, le pipăisem, le mirosisem, le gustasem. Le văzusem. Mă pătrunseseră, îmi invadaseră ființa, iar eu fusesem conștient de asta, de parcă eu însumi floare m-aș fi deschis, petală cu petală, la auzul acelor sunete.

Totul durase — imposibil de precizat — mult, dar și puțin. Cînd muzica se terminase, m-am trezit. După aceea am fost ca un copil certat pe nedrept. Mofluz. Ieșisem afară. Era vară, sfîrșitul verii mai bine zis. Cerul era înalt, plin de stele. Pădurea, majestuoasă, fremăta. Rămăsesem, încă ușor buimac, în bătătură. Așteptam, copleșit de imensitatea spațiului care mă înconjura. Mi-aș fi dorit să văd căzînd o stea. Sufletul îmi era pridvor furat de ierburile ploilor esențiale.

Am așteptat mult. N-am perceput însă nici un semn din care să înțeleg că natura, timpul, Dumnezeu m-ar fi băgat în seamă. M-am spălat pe ochi și mi-am aprins o țigară. În clipele acelea am realizat că omului i se dăduse rațiunea pentru a se răzvrăti împotriva timpului, nu a veșniciei — o noțiune total lipsită de sens. Dualitatea veșniciei : infinitatea spațiului și a timpului este asemeni vechii probleme a oului și a găinii. Nu are importanță care a existat primul. La vremea lor, și oul și găina se ignoră, în aceeași măsură, reciproc.

Atunci, în noaptea aceea, fusesem trist. Muzica marelui trăsnit continuase să vibreze mult timp în mine. Pe măsură însă ce timpul trecea, pierdeam, încet-încet, sensurile fostei mele fericiri. Deveneam din ce în ce mai trist. Simţeam că orice va veni apoi mă va lăsa rece. Şi-mi părea nespus de rău.

Cam acelaşi lucru simţeam şi acum, privind spatele măluros al cioclului care conducea dricul la fel de încet. Mi-era silă să mă gîndesc la ce va urma. Cazierul meu trebuie că-i înverşunase rău împotriva mea. Pe acolo pe unde mai fusesem, mai spărsesem capul unui zăvzec. Dar, spre deosebire de cel spart recent, acela fusese completamente gol, fapt care mă făcuse să nu am nici un fel de remuşcare, nici atunci, nici mai tîrziu.

Că mă vor băga la zdup, şi asta le va face plăcere, nu era cine ştie ce pagubă-n ciuperci. Ceea ce mă durea era soarta copilului. Mă făcusem de rîs. De data asta, cu adevărat. Dandanaua în care mă vîrîsem pînă în gît va da apă la moară ponegrelilor maică-sii, şi bietul copil nu va mai şti ce să creadă despre mine. Da, îmi era scîrbă să mă gîndesc la ce va urma.

Am tăcut tot timpul cît a durat drumul. Am tăcut chiar şi în timpul irosit cu formalităţile ridicate de cazarea mea. Uniformele miliţienilor, colorate cu bruma dintîi a prunelor gîtlane, îmi făceau rău, iar mutrele lor încruntate şi mai rău. Schimbau tot felul de priviri semnificative între ei. Matahala cea mustăcioasă, suită cu fundul pe un birou, dădea dispoziţii în stînga şi-n dreapta.

Stăteam neclintit, în plin tirul privirilor lor. Cîţiva dintre ei mi-ar fi dat bucuroşi borşul. Se pare însă că se înfrînau, nu datorită faptului că asta le era interzis cu desăvîrşire, ci pentru că devenisem tabu, prada de război a unui şef, obiectul de care nu se puteau atinge fără a fi pedepsiţi.

Într-un tîrziu, după ce s-au plictisit să se holbeze la mine şi să întrebe, care cum intra : „Ăsta e ăla ?“, mi-au scos cătuşele şi m-au dus la culcare. Am coborît la subsol condus de un plutonier-major în vîrstă şi de mustăcios. Peste tot mirosea a vopsea şi a terebentină.

În fața celulei — o cămăruță curată, caldă, cu geamuri sus, zăbrelite cu vergele trainice de fier vopsite în verde — m-am oprit. Îmi venea greu să-i trec pragul. Mi-ar fi prins bine o vorbă de încurajare.

— Ce-i, e nouă poarta ? a chicotit recepționerul, un tip puțintel la trup.

Palma grea a mustăciosului mi s-a lăsat pe umăr. Am intrat înainte de a mă îmbrînci. Odată înăuntru, m-am întors și le-am zis :

— E prea luxoasă camera și eu n-am atîția bani.

— Lasă, ai să plătești în rate, m-a consolat tablagiul.

M-am uitat la celălalt. Mă privea lung, zîmbind dintr-un singur colț al gurii. De-abia atunci mi-am dat seama cît de elegant îmbrăcat era.

— O, la, la !... Ce eleganță !... Numai că, nț, geaba ! Niciodată n-ai să treci drept obrăznicătură în ochii femeilor, dacă asta te roade. Ai să rămîi doar impertinent. Golan.

Prizăritul a rămas cu gura căscată. A foit, și-a îndreptat uniforma și a dat să se fofileze. Nu dorea să asiste la ceea ce în mintea lui era sigur că va urma. Faptul că mustăciosul s-a scotocit și mi-a aruncat țigările și chibriturile recuperate din casa lui Paul Arion pe pat l-a mirat și mai tare. A rămas pe loc, prostit.

Matahala mă privea ironic, jucîndu-și în palme mingea lui de cauciuc. Din ochi îi mai pierise febra cu care mă întîmpinase. I-am zîmbit. În clipa aceea, cu o rapiditate uluitoare, mi-a aruncat mingea în față. Am prins-o, cu toate că mîinile îmi anchilozaseră în cătușe.

— Hm ! a rînjit. Nu-i rău, nu-i rău deloc ! Îmi placi, din ce în ce mai mult, *partner*. În felul ăsta, nu-mi va părea deloc rău să-ți fac oasele praf. Arăți ca unul ce s-ar putea împotrivi.

A pocnit din degete și eu i-am aruncat mingea în palma ridicată deasupra capului. Apoi mi-a întors spatele și a dispărut.

— Hei, generosule ! i-am strigat în urmă, tolănindu-mă pe pat. Ai uitat să iei recunoștința mea. Poate cînd te întorci n-o mai găsești. De la alde noi statul își însușește tot.

Mi-am aprins o țigară din care n-am apucat să trag decît un fum.

— Drepți ! a urlat ca scos din minți micuțul meu temnicier.

Am sărit în picioare. Tipul îmi venea ceva mai sus de locul unde mi-aș fi prins Ordinul Jaretierei dacă cei în drept ar fi avut slăbiciunea să mi-l dea, iar eu aș fi avut tăria să-l primesc.

Încerca, înălțîndu-se pe vîrfuri, să mă privească în ochi.

— Drepți ! a urlat el din nou.

Cu țigara încă în gură — fumul ei mă făcea să lăcrimez — am luat, docil, poziția pretinsă.

— Un' te trezești, bă ?

— Să mă trezesc ?! Da' ce, apucasem s-adorm ? l-am întrebat, morfolind cuvintele din cauza țigării.

Mi-a zburat-o dintre dinți cu o palmă neașteptat de grea pentru unul de talia lui. Am bîiguit, făcînd pe nedumeritul :

— Bine, dar mi-a dat-o chiar...

— Gura ! Ți-o fi dat-o, nimic de zis. N-a spus însă că ai avea voie să o și fumezi.

— Să trag o fugă să-l întreb ?

— Gura ! Drepți !... De-acum înainte, să-ți intre în cap, relațiile noastre vor fi următoarele : eu ordon și tu-mi raportezi. Cu „am înțeles" și cu „să trăiți". Ai înțeles ?

— Am înțeles, să trăiți !

— Ei, nania dracului !... Scoate-ți cureaua, șireturile, etc. Ec-ze-cu-ta-rea !...

I-am îndeplinit porunca conștiincios. La sfîrșit, i-am întins cele cerute, ridicînd, dezolat, din umeri :

— Îmi pare rău, dar etc n-am.

M-a privit lung, încercînd să-și dea seama dacă îl luam peste picior.

— Nu-mi fă poante nasoale, c-o-ncurci ! Te trăsnesc cît ai zice pește. Eu nu-s simțitor, ca alții... Pe loc repaus !

I-am întors spatele, m-am îndreptat spre pat și m-am întins, oftînd. Înainte de a pleca s-a mai fîțîit fără rost

cîteva secunde, inspectînd, inutil, camera. Cînd l-am întors din drum era deja cu mîna pe clanță.

— Pst, pst.

Nu-i venea să-și creadă urechilor. Sub privirile lui stupefiate, am luat, așa cum eram, întins pe spate, poziția de drepți și i-am zis, privind drept în tavan, acolo unde o muscă își făcea nevoile.

— Pst, pst : Ordonă-mi și mie cît e ceasul, te rog !

Împietrise. Vreme îndelungată m-a privit nedumerit. Apoi, spunîndu-mi cît e ceasul, mi-a zîmbit complice. Ultimul lucru făcut înainte de a ieși a fost de a scăpa pe jos, ca din greșeală, țigările și chibriturile.

După plecarea lui am fumat, în sfîrșit, o țigară. În tihnă. Nu mi-a produs însă plăcerea pe care o așteptasem. Eram mult prea trist.

N-am închis un ochi toată noaptea.

Afară probabil se încălzise pentru că ploua. Bătea în geamuri o ploaie aburoasă, măruntă ca scuturarea unei blăni de cîine. Streșinile, cu clipocirile lor de vin în grele cupe de cleștar și negura care plutea peste oraș, nu prevesteau nimic bun.

Bine dispus, îl priveam între spete pe mustăcios. Urcam treptele îndărătul lui. Era din cale-afară de spilcuit și sobrietatea cu care mă ducea la judecată reușise să mă deconcerteze. Privindu-i solemnitatea cu care se mișca îmi trecea prin cap să-i pun piedică și să-l dau puțin cu roatele-n sus. În zborul lui planat mi-aș fi ghicit viitorul, auspiciile. Poate chiar haruspiciile, dacă aș fi avut bafta să cadă așa cum aș fi vrut eu : cu mațele-afară.

S-a oprit în fața unei uși, s-a întors spre mine și mi-a pus o mînă grea în piept.

— Fii atent, tipule. Lasă-ți aici, afară, glumele tîmpite. Acolo — a arătat el dincolo de ușa închisă — e un domn căruia nu-i arde de glumele unuia ca tine.

I-am rînjit. Era cu un cap mai înalt decît mine. Era cu un cap mai înalt decît oricine. M-a bătut ușurel cu

palma peste obraz. Se pare că-i uitaseră, odată, mîna în ghips și ghipsul îi intrase prin imbibiție în carne.

Mi-a deschis ușa și mi-a făcut loc să trec pe lîngă el. Mă așteptam ca dincolo de ușă să se afle dacă nu o cameră de tortură cel puțin binecunoscutul birou stas, atît de meschin prin eleganța lui șchioapă. Mă înșelasem. Fiecare lucru din jurul meu respira, bine pus în evidență. Cărți, tablouri, sculpturi. Erau îngrămădite aici, într-o dezordine aparentă, plăcută, lucruri pe care nici în ruptul capului nu mi-aș fi închipuit că le poate strînge o mînă de om. Cranii perforate de diferite corpuri contondente ; amprente și mulaje curioase de fălci ; capete mumificate, mici cît o portocală ; statuia unui Thanatos cu nasul ciobit ; arme de tot felul ; reviste de criminalistică în toate limbile pămîntului.

Ineditul camerei erau însă florile. Ghivecele cu flori. Puzderie. Grupate după criterii stranii, criterii care, mie unuia, îmi scăpau. Frapant era faptul că florile acelea, și-n special mușcatele care predominau, păreau colectiv atinse de peladă, prea semănau toate ghivecele cu niște funduri jumulite de struț.

Bărbatul care uda florile și care, la intrarea noastră, se întorsese o clipă spre noi, m-a făcut să cred că aveau de gînd să mă supună, mai înainte de orice, unor teste psihologice. Tipul nu aducea deloc a polițist. Părea mai degrabă un psiholog care-și întîmpină pacientul cu bigudiurile de E. E. G. în mînă.

— Luați loc ! ne-a invitat el.

Vocea lui, ca într-o cafea reușită, avea măsurile corecte de dulce și amar, de inflexibilitate și blîndețe.

M-am cufundat cu plăcere într-un fotoliu spațios, confortabil. Mă cam dureau șalele și aveam cîte un junghi la fiecare două coaste. Tusea se așezase alături de mine, în celălalt fotoliu, din care se revărsa cu nonșalanța unui belfer tînăr. Să tot fi avut 27—28 de ani. I-am făcut cu ochiul și, pentru o clipă, pumnul său uriaș s-a oprit de a mai frămînta cauciuc. O cută urîtă i s-a adîncit între sprîncene. Era tînăr, dar ceva dinăuntrul lui îl făcea bătrîn. Mi-am dat seama după tăcerea care se lăsase între noi că ar fi fost mult mai

indicat să par ceva mai angoasat, şi, în consecinţă, am oftat.

Oful meu din rărunchi l-a făcut pe grădinarul amator să-şi întrerupă activitatea. A luat loc în spatele biroului său. Cutele fine din colţul ochilor şi privirile încărcate de greutatea atîtor compromisuri făcute vieţii — compromisuri pe care numai un om deştept le pune la inimă — îi trădau vîrsta. Tîmple cărunte. Mustaţa, vrăbioi nins, tunsă îngrijit, englezeşte. Îmbrăcat corect. La capitolul ăsta îi dădea clase găliganului, care, fiind un jurnal de modă ambulant, era mereu neinspirat.

Şi-a aşezat mîinile, cu palmele în jos, pe luciul de chihlimbar al biroului. Între buze avea o frunză de muşcată semănînd cu o limbă de căţel care linsese coceală, dar el inspira prea multă profunzime pentru ca metafora mea să aibă haz. M-a privit lung şi adînc in ochi şi după un timp a zis :

— Te-aştept de mult să facem cunoştinţă, Anatol Berberi, cu toate că, citit cum eşti şi deştept cum pari a fi, mie unuia, maior Preda Corban, nu-mi placi. Pentru mine ai rămas ceea ce ai fost mereu : un şantajist.

Mi-am luat avînt şi i-am înfruntat privirile. Parcă mi-aş fi înfipt ciocul într-un aisberg. Am renunţat, mi-am plecat capul. Atunci m-a lovit :

— Strădaniile tale au fost zadarnice, Anatol Berberi. Copilul a murit. Îmi pare rău !...

Inima mi s-a oprit. Apoi a început să-mi bată repede, din ce în ce mai repede. Aş fi vrut să fiu singur, să mă ghemuiesc în mine şi mai ales aş fi vrut să pot plînge. Ce moale e un om trist, îndurerat ! I-am aprins undeva în mine o lumînare micului chinuit. Mă simţeam de parcă, mort pe jumătate, urma să mor pe de-a-ntregul.

— Cînd ? am întrebat într-un tîrziu.

— Ieri. Într-un spital din Statele Unite, unde fusese trimis, pe cheltuiala statului român, pentru operaţie. A fost o încercare disperată, inutilă. Copilul era condamnat. Cu toate astea, ţara a avut grijă de fiul ei, lucru de care, tu unul, te-ai îndoit. Ţara asta n-a aşteptat s-o

şantajeze unul ca tine. Acum nu-ţi mai datorează nimic. În schimb tu, tu eşti bun de plată. Prea ai fost lup însingurat...

Nu mai auzeam bine. Nici nu mai doream să aud. Gîndul meu zbura înapoi, la zilele acelea dureroase, la nopţile acelea chinuitoare cînd starea copilului se înrăutăţise şi fusese nevoie ca micul invalid să fie internat. Treptat, treptat, îmi revenea în nări mirosul de spital, şi ochii copilului, duşi în fundul capului, îmi jucau prin faţă. Şi buzele lui vinete, reci, murmurînd :

— Nu-i aşa, tată, că am să mă fac bine ?... Că am să mă fac bine !

Şi gîndul meu zbura şi mai departe, şi mai adînc în trecut. La noaptea aceea stupidă, din preajma arestării mele, cînd, beat fiind, îi cerusem iubitei mele să se culce cu mnie. „Ah, cît mă dezgusţi !", îmi urlase ea în faţă. „Porcule, porcule !", gemuse ea, din ce în ce mai rar, din ce în ce mai slab. A doua zi plecam să tai stuf.

Apoi vestea. Nou-născut prematur cu malformaţii cardiace congenitale. Nou-născut care în seara concepţiei avusese ghinionul să dea peste un tată beat. Lucrurile care ţi se întîmplă o singură dată în viaţă vin, de regulă, cînd nu trebuie.

M-am căsătorit imediat după eliberare. N-am fost fericit nici o singură clipă. Eram în ochii tuturor, şi mai ales în ai nevesti-mii, stigmatizat. Terminat. Lipsit de şanse de îndreptare. Familia ei, onesta ei familie, o repudiase şi de vină eram, bineînţeles, eu. Ce n-am făcut, ce n-am încercat ca să-mi găsesc un loc sub soare alături de ai mei, alături de copilul de a cărui venire pe lume eram singurul vinovat ! A fost imposibil. Şi totuşi am rezistat îndelung. Eroic. Alături de falsele trăiri ale soţiei mele, de pretinsa ei intelectualitate, atît de searbădă, atît de meschină. Am început chiar şi o facultate, la care am renunţat, alungat nu de lipsuri, ci de privirile neîncrezătoare ale celor care pariau cît timp am să rezist neîntinat de mîna unora ca Parandărăt. Cînd toate astea m-au scîrbit îndeajuns, am plecat.

A urmat divorțul. Nevastă-mea mă ura atît de mult, încît mi-a strigat în gura mare, s-o audă oricine :

— Și nici măcar nu-i copilul tău !... Nu-i al tău, nu-i al tău !... Nenorocitule !... Pușcăriașule !

În orbirea ei nu-și dădea seama că vestea ar fi trebuit să mă bucure, să mă liniștească ; dar, cine poate ști ? Dacă Parandărăt, omul care mă vîrîse în mocirlă, îmi violase iubita... asta nu însemna neapărat că băiatul care se născuse era copilul lui. Putea fi, la fel de bine, și al meu.

— Nu-i așa, tată, că am să mă fac bine ?...

Vremea a trecut. Copilul a crescut și fără mine. Alimentat cu ura și disprețul maică-sii pentru mine. Starea lui se înrăutățea din zi în zi. A venit și vremea cînd a trebuit să fie internat. Am aflat și am venit să-mi văd copilul, înainte de...

Mutre încruntate de doctori : „poate o operație"... „numai o intervenție".

Fusesem, la început, lucid.

— Dacă ar fi fost ceva de capul tău, pușcăriașule, am fi dus copilul undeva. În America. Acolo, da, operație ! Pușcăriașule !

Fusesem, la început, lucid. Șansele copilului erau mici. Și asta, oriunde.

— Nu-i așa, tată, că am să mă fac bine ?...

Reproșurile neveste-mii mă lăsau rece.

— Îmi trebuiesc bani, pușcăriașule !... Bani !... Mulți !... Dolari !

Reproșurile mute ale copilului m-au prins însă pînă la urmă în mrejele speranțelor deșarte.

Dolari... Dolari... Dolari...

— Nu-i așa, tată, că am să mă fac bine ?...

— Da, ai să te faci bine ! i-am promis cînd n-am mai putut să-i suport privirile. Întîmplă-se ce s-o întîmpla !

Mă prostisem, mă inoculasem și eu cu iluzii. Începusem să cred și eu într-un miracol. Credeam. Și am încercat să mă țin de promisiunea făcută. Pentru că în ochii copilului se aprinseseră licuri de speranță, și speranța asta venea, de data asta, de la mine.

Intr-o astfel de stare dăduse peste mine Serena.

Nu-s prost. Întrezărisem imediat posibilitatea de a le forța mîna celor care — gîndeam eu — stăteau în calea sănătății copilului meu. Așa că m-am aruncat orbește, cu capu-nainte, în mișmașurile unuia ca Arcadie Manafu, încrezător în norocul și abilitatea mea.

— Nu-i așa, tată, că am să mă fac bine ?...

Da. Încercasem imposibilul. Orbit de vorbele unui copil și de suferințele lui, suferințe de care mă făceam direct răspunzător.

Am ridicat capul. Se vorbea de mine.

— ...cu felul tău îngust de a privi lucrurile ai încurcat o grămadă de lume. Nu numai ție însuți ți-ai făcut rău, ci și altora, unii nevinovați.

— Cu felul meu îngust de a privi lucrurile ! De ce n-ar fi chiar lucrurile înguste ?

Mă durea sufletul. Parcă aveam pietricele în inimă. Litiază. Cheaguri de silă pietrificate.

— O uliță poate fi îngustă și să fi rămas de veacuri așa. Asta nu înseamnă că, musai, la capătul ei așteaptă același crunt mardeiaș de acum un secol, cu parul subsuoară, să-ți ia punga. Și chiar dacă asta se mai întîmplă din cînd în cînd, nu înseamnă că unul ca tine e îndreptățit să considere totul normal, să-și facă singur dreptate, să se bată apoi cu pumnii în piept, cerînd răsplată pentru un lucru pe care nu l-a rugat nimeni să-l facă. Pentru că o crimă e un lucru serios, nu o găinărie oarecare, o altercație de stradă periferică. Pentru că, în cazul unei crime, unul ca tine nu are dimensiunile reale ale fenomenului. Pentru că, în zelul tău, mai mult ai stricat decît ai ajutat. Ca să nu mai zic că ceea ce ai urmărit tu s-ar putea numi, cu alte cuvinte, șantaj. Cîți au murit, poate, și din vina ta ?

— Și-au meritat, poate, pedeapsa.

S-a întins după frunza cărnoasă a unei mușcate.

— Poate. Numai că un criminal viu e mai folositor decît unul mort.

— Sigur, un metru cub de piatră spart pe zi!...
A zîmbit.

— Nu. Pe lîngă faptul că avem astăzi mijloacele de a ne feri de nătîngi anacronici, un delincvent, fie el chiar şi criminal, se poate îndrepta oricînd. Pe cînd unul mort, niciodată. Apoi, chiar şi un criminal poate produce bunuri materiale şi spirituale, lucruri inovatoare pe care omenirea le poate folosi chiar dacă ele s-au zămislit în minţi întunecate. Legea talionului e o lege învechită. Un criminal e un bolnav. Supravegheat, îngrijit, bolnavul ăsta poate face minuni. De ce să-i răpeşti această şansă?

În clipa aceea uşa s-a deschis şi o tînără într-o uniformă impecabilă, care-i venea foarte bine, a intrat purtînd o tavă. Aroma cafelelor s-a răspîndit imediat, acoperind mirosul de grădină proaspăt udată. M-a îndemnat, zîmbindu-mi, să-mi aleg o cafea. Am lăsat capul in jos. Întotdeauna m-am simţit prost cînd n-am putut să le răspund femeilor cu zîmbet la zîmbet.

— Poţi fuma, mi-a permis maiorul.

Îşi sorbea cafeaua cu frunza în gură. Matahala răsfoia atent o revistă. Mi-am aprins o ţigară. Cafeaua era excelentă.

— Şeful şantierului tău ţi-a făcut o caracterizare favorabilă, a zis maiorul. Te interesează?

— Da, am ridicat din umeri.

— Scrie acolo că artificierul Anatol Berberi e un om de nădejde. Om?... Lup, mai degrabă.

— Ba om, m-am sumeţit eu. Om, pentru că sînt gata să plătesc. Am de unde.

— Da, ai de unde, a acceptat maiorul oftînd trist. În privinţa asta eşti încă bogat. Ai fi putut fi însă şi mai bogat, dacă...

— Dacă n-aş mai fi fost condamnat o dată. Se pare că mi-am ispăşit pedeapsa.

— Nu toată. Ai fost eliberat şi iertat de restul pedepsei pentru comportare eroică în împrejurări tragice, excepţionale. Da, ai salvat viaţa unor copii gata să se înece sau să ardă împreună cu vaporaşul în care se găseau. Le-ai salvat viaţa cu riscul propriei tale vieţi.

Nu știu însă de ce ai făcut gestul acela frumos. Din abnegație sau din dorința de a-ți șantaja soarta? Pentru că, doar cu o zi mai înainte, îți bătuseși pînă la sînge gardianul. Dacă atunci ai urmărit să-ți stringi soarta de gît, ai reușit. Acum, însă, ea s-a răzbunat. Ți-a plătit și vechea datorie.

Nu avea rost să mă lupt cu ei. O mai făcusem și altădată. Cu alți oameni, e adevărat. Zadarnic. Zadarnic atunci, zadarnic acum.

— Gardianul acela era un netrebnic!

— Nu tu trebuia să-l judeci. Restul pedepsei se adaugă la o nouă condamnare. Știai?

— Da.

— Ai încălcat un întreg pomelnic de legi, Anatol Berberi. Din nou conducere fără carnet, port ilegal de armă, împotrivire la arestare, și, din nou, hm!, molestarea unui ofițer de miliție...

— Ce face amicul?

Pusesem în voce toată căldura pe care lunganul o merita.

Spilcuitul a ridicat capul.

— Mai bine, a mîrîit el. Alaltăieri a reușit să vorbească... M-a însărcinat să-ți transmit ceva.

Am răsuflat ușurat. În vîrtejul evenimentelor din ultimele zile uitasem de soarta lui. Îmi părea bine că lunganului nu i se întîmplase ceva prea grav. Ar fi fost o pedeapsă pe care n-aș fi meritat-o.

— Nu trebuia să puneți un copil pe urmele mele. Mai ales unul vanitos.

Namila cea elegantă a ridicat privirile în tavan. Maiorul a clătinat din cap:

— Nu pentru că locotenentul Matei Plaviță ar fi încă un copil n-ai fost arestat, atunci, la Snagov...

Am ridicat din umeri. Discuția divaga.

— Nu, bineînțeles. N-am fost arestat pentru că i-am crăpat tipului puțin dovleacul...

— Greșit. N-ai fost arestat pentru că atunci, la Snagov, ați avut un spectator.

— Un spectator?! am tresărit eu.

— Da, un spectator. Și noi am aflat asta de curînd. Luni, cînd şi-a revenit Matei. Pînă atunci murmurase invariabil, ininteligibil pentru noi, doar: „Homo, homo!..."

— Ce vroia să spună? am întrebat eu uimit.

— Ne-am întrebat şi noi acelaşi lucru zile şi nopţi de-a rîndul. Trecerea timpului ne înverşuna şi mai tare împotriva ta, amicule... Kamadeva.

Imaginea fetiţei cu părul albastru, Malvina, m-a făcut să sufăr şi mai tare.

— Da, ne-ai dat multă bătaie de cap.

— Cine fusese spectatorul de la Snagov?

— La Snagov l-ai învins pe Matei, l-ai învins între ghilimele, pentru că ai profitat de uimirea lui în momentul în care l-a recunoscut, ascuns printre copaci, urmărindu-vă învăluit în noapte, pe Mimi Alboteanu, tatăl misteriosului Homo...

— Paul Arion!... „O, măreţia-n smîrcuri, sublimu-ntr-o ruşine". Baudelaire.

Maiorul m-a privit dojenitor.

— În clipele acelea Matei avusese în mînă cheia întregii enigme. Era foarte aproape de adevăr. Lovitura pe care i-ai aplicat-o profitînd de clipa lui de uimire a avut pentru mulţi efecte catastrofale... Tu însuţi ai fost, la un moment dat, în pericol de moarte. Începusem să cred că eşti cel mai periculos criminal din cariera mea. Ai avut noroc. Dacă am fi dat de tine, la cea mai mică împotrivire ai fi fost un om mort. Ştiai?

— Bănuiam.

— Da, ai avut noroc.

Noroc! Pe dracu noroc!... Îmi părea rău că nu-mi învăţasem copilul să înjure. Acolo unde era acum, nimeni nu-l va pune mai în faţă pentru rugăciunile pe care le învăţase de la maică-sa. Pe cînd cu înjurăturile mele i-ar mai fi înveselit puţin pe sfinţii aceia acriţi.

— Cum aţi ajuns, pînă la urmă, la adevăr?

— Personal am bănuit adevărul de la început, mi-a răspuns el după o ezitare de-o clipă. Adevărul pe care-l lăsa să se întrevadă acel început de poveste. De la Iaşi, Manafu ar fi trebuit să ia legătura cu noi mult mai

repede. Nu se așteptaseră însă să fim atît de prompți în a-l lua la întrebări. Întîrzierea cu care ne-a telefonat, asta fiind prima inadvertență care mi-a dat de gîndit asupra asasinului Rafaelei Manafu, se explică prin faptul că, mai înainte de a ne căuta, Manafu fusese obligat să ia legătura, și asta numai după o anumită oră, cu Serena care urma să-l pună la curent cu desfășurarea evenimentelor. Acesta a fost începutul. Cu bănuieli însă, numai cu bănuieli, nu poți scoate adevărul la lumină, mai ales atunci cînd șmecherul Anatol Berberi tulbură apele. Repet, la un moment dat, după împotrivirea ta la arestare și după moartea trucată a lui Arcadie Manafu, n-am mai știut ce să cred. De-abia ieri am aflat ce-ți poate pielea, de-a cui parte ești. Printre hîrtiile Serenei...

— A murit ?

— Da. Între hîrtiile ei, la percheziție, am găsit un scenariu de film. Cu nume schimbate, scenariul acela povestea istoria de față. Acolo, rolul prostului era unul secundar. În rolul acesta tu însă ai ținut tot timpul să fii în prim plan... În fine, autorul scenariului, Mimi Alboteanu...

— Nu înțeleg !

— Paul Arion...

— S-a sinucis ?

— A avut acest bun-simț. Un ticălos ce devenea, pe zi ce trece, tot mai gelos pe reușita Rafaelei Manafu, descoperire de care aflase cu totul întîmplător. S-a plîns lui taică-su, Mimi Alboteanu, care...

— De unde pînă unde îi era tată Mimi Alboteanu ?!

— Paul Arion era rodul dragostei dintre, altădată frumosul, Mimi Alboteanu și o dansatoare germană de cabaret, care, în 44, a plecat cu coada între picioare, lăsîndu-și copilul plocon pe capul amantului și renunțînd la dorința secretă de a deveni mare moșiereasă la gurile Dunării, dorință datorită căreia acceptase sarcina. O vreme, Mimi Alboteanu și-a ignorat copilul. La bătrînețe însă, a început, constrîns de ideea egoistă de a trăi prin urmași și după moarte, să-și atribuie prerogative paterne și să-și divinizeze odrasla de a cărei existență se jenase pînă atunci. Mai curînd, sensibil la jela-

niile lui fiu-său, un fel de hăitaş al gloriei eterne, Mimi Alboteanu s-a decis să-i ofere pe tavă invenţia Rafaelei. De aceea, a studiat minuţios cazul Rafaelei Manafu şi a imaginat un plan pe care i l-a trimis, sub forma unui scenariu de film, Serenei Sarivan, amanta lui Arcadie Manafu. După scenariul acela ar fi ieşit o melodramă siropoasă. Tradus în viaţă însă... Apoi, l-a invitat la „Cloaca", să-l aibă sub ochi, pe soţul viitoarei victime. Cînd Arcadie Manafu a aflat de mormanul de bani pe care-l clocea nevastă-sa, n-a mai avut somn, şi-atunci Serena şi-a adus aminte de scenariul pe care-l primise nu cu mult timp în urmă de la puerilul aspirant la eternitatea de celuloid, candidatul Mimi Alboteanu, individ pe care nici o clipă nu le trecuse prin cap să-l suspecteze de aranjamente dubioase, necunoscînd ambiţia tîrzie a acestuia de a se considera tatăl lui Paul Arion.

— Deci nu Serenei îi aparţinuse ideea ?!

— Nu. Ea a venit doar cu micile corecturi. Amănuntele. În scenariul lui Mimi Alboteanu era descris cu lux de amănunte ce-ar fi trebuit să facă doi amanţi pentru a înlătura din calea lor o nevastă stînjenitoare, plină de bani. În rolul ţapului ispăşitor ai fost ales tu. Din motive care, nouă unora, ne scapă.

— Aflase de necazul meu de la nevastă-mea. Fusese internată, pentru ce nu ştiu, în acelaşi spital în care erau internaţi fiul şi soţia mea.

— Alegerea ta în rol de martir a fost meritul Serenei. Ghinionul ei, mai bine zis. La început păreai foarte potrivit pentru acel rol. Că pe parcurs ai devenit mai mult decît stînjenitor, n-a fost vina nimănui. A fost vina soartei.

Am dat să zic ceva. M-a oprit să deschid gura, ducîndu-şi un deget la buze.

— Ştiu, ştiu ce vrei să spui. Numai că nimeni nu mai acordă veridicitate unui patriotism pe care s-ar putea ca acum să vrei să ni-l fluturi prin faţa ochilor.

Am ridicat din umeri. Nu fusese exact ceea ce aş fi vrut să spun, dar dreptul la cuvînt nu-mi aparţinea în nici un caz mie.

— Restul îl ştii, a continuat maiorul, aşezînd cu grijă pe farfurioara ceştii de cafea frunza pe care o mărunţise pînă atunci între dinţi. Cîte aflaserăm singuri, puse cap la cap cu ceea ce ştia Matei Plaviţă, ne-au dus la adevăr. Odată cu moartea lui Arcadie Manafu, firul povestirii se rupea. Moartea asta ne-a dat multă bătaie de cap. Omul care ne-ar fi desluşit imediat murise şi locul lui fusese luat de o tînără doctoriţă lipsită de experienţă căreia i-au trebuit ore bune pînă cînd, împinsă de la spate de noi, a aflat adevărul. În clipa în care am aflat că mortul din strada Alexandrina nu era Arcadie Manafu, ci fratele său, în clipa în care am aflat că evenimentele se petreceau sub directul patronaj al lui Mimi Alboteanu, tatăl unui coleg de-al Rafaelei Manafu, adevăr pe care ni-l relevase doar cu cîteva ore mai devreme Matei Plaviţă, lucrurile s-au limpezit. Prea tîrziu însă. Serena îşi înlăturase deja partenerul, unu naiv care, îmbrobodit de o femeie, mizase pe nătîngia miliţiei şi căruia nu-i mirosise că singurul mod în care afacerea s-ar fi încheiat verosimil şi eficient ar fi fost cu adevărat moartea lui, o moarte cu atît mai veridică cu cît ar fi trecut mai uşor drept sinucidere. Tu ai ajuns la adevăr pornind corect, de la cap la coadă. Noi, siliţi de împrejurări, am urmat drumul invers, am pornit de la coadă spre cap. Singurul supravieţuitor, Mimi Alboteanu, simulează nebunia. Curînd lucrul ii va reuşi la perfecţie. Ai avut noroc. Omul ăsta a fost tot timpul cu ochii pe tine. Singurul pe care nu-l cunoştea, singurul pe care nu-l alesese el însuşi. Gata ca la cel mai mic semn din care să reiasă că bănuieşti cît de cît adevărul să te suprime. N-a făcut-o, nu pentru că nu i-ar fi stat în fire, ci pentru că ar fi împins prea departe jocul, jocul pe care sperase că n-ai să-l pricepi niciodată. Numai că de ce i-a fost frică n-a scăpat. Pentru că, de ce n-am recunoaşte-o, admirabilul său plan ar fi avut şanse mari de reuşită cu un prost sadea în rolul principal.

— Şi-a recunoscut vina ?

— Crîmpeie. A dat vina pe fiu-său. De fapt nu l-a învinuit încă nimeni de nimic. Din lipsă de probe. Poate

însă că dorești să-l dai în judecată pentru că ți-a dat cu măciuca-n cap ?

— Nu.

— Ești mărinimos. Știam. S-a ridicat în picioare și eu l-am urmat ca un automat. Urmau pedepsele. Ești liber, a zis, și mi-a întins mîna.

Aș fi vrut să-mi zimbească. Măcar cu ochii. N-a făcut-o. Mi se recunoștea ajutorul pe care li-l dădusem, pentru că eu le adusesem, totuși, vînatul în bătaia puștii. Un zîmbet ar fi însemnat însă și recunoașterea calităților mele de om, calități de care cel ce-mi întindea mîna se pare că era dispus să facă abstracție. L-am lăsat cu mîna întinsă. Eu unul nu primesc răsplată pentru lucruri pe care nu le merit.

— Ești liber, a repetat el, ridicînd din umeri. Încearcă să privești altfel lumea. Nu te mai răzbuna pe stînci, aruncîndu-le în aer și crezînd că arunci în aer lumea, dușmana ta. Dacă ai să înțelegi că lumea nu-i adunătura de escroci pe care-o crezi, ai să reușești să revii în mijlocul ei. Du-te ! Acolo unde te vei duce vei fi mult mai folositor decît aici jos, în pivniță, unde credeai că te voi trimite. Du-te ! Soarta te-a răsplătit îndeajuns pentru cîte ai făcut. Cînd ai să revii printre noi, am să te ajut. Am să te ajut să-ți continui studiile.

— Nu, mulțumesc. Mi-ajunge. Am făcut destulă pediatrie cu propriul meu copil. Inutil.

Îmi venea să urlu. Eram printre oameni și ei nu mă vedeau. Cumplită pedeapsă. Le-am întors spatele și m-am îndreptat spre ușă.

— Anatol !

M-am oprit, fără să mă întorc însă.

— Nu știu dacă merită... Oricum, a ezitat marele dirijor de conștiințe, s-a constatat că băiatul nu era copilul tău.

N-am simțit nimic, pentru că nu eram în stare să simt nimic. Copilul rodise în pîntecul femeii pe care o iubisem cu adevărat, iar tată îmi spusese numai mie, nu și nemernicului de Parandărăt. Toate astea însemnaseră ceva pentru mine.

— Am să-ţi spun şi eu ceva, a deschis gura şi găliganul cînd eram cu mîna pe clanţă. Aşteaptă-mă jos.

Am coborît treptele, treaptă cu treaptă, cum s-ar zice. A durat o veşnicie. Nici nu mi-am dat seama că în spatele meu cobora mustăciosul. Mi-a arătat drumul spre garderobă, loc unde mi-am primit toate efectele. Haina uitată la Paul Arion, actele şi banii. Bruma de bani care-mi mai rămăsese. Mîine mi se sfîrşea concediu şi-acolo, în munţi, nu mă aştepta nici un cîine cu covrigi în coadă, doar brazi şi stînci. Stînci pe care le voi arunca cu plăcere din nou în aer.

Mi-am tras haina pe umeri, mi-am trecut mîinile prin păr şi am încercat să-mi zîmbesc în oglindă. A ieşit un rînjet onorabil. Slăbisem îngrozitor.

— Hei, amice !...

M-am întors. Elegantul mă privea acru, la fel ca şi garderobiera, o fată tînără, drăguţă.

— Ce-i, namilă, vrei satisfacţie, nu ? Sper că l-ai studiat din scoarţă-n scoarţă pe Chatauvillard. Ce vrei ?

— Am fost însărcinat să-ţi dau ceva.

N-am văzut cînd m-a pocnit. A fost o lovitură fulgerătoare, cum puţine încasasem în viaţă. Parcă mă lovise în falcă cu o lespede funerară. Am căzut secerat. Înainte de a-mi pierde cunoştinţa am apucat s-o zăresc pe garderobieră devenind subit interesată de conţinutul unui afiş lipit de peretele opus celui de care mă lipisem eu. Ciuma naibii ! Asta însemna că se aştepta să sfărîm în fălci lespezile funerare ale unui întreg cimitir.

N-a mai urmat nimic însă. Aveam un cap cît o baniţă. Sub nasul meu, care se arătase insuficient de lung ca să mi-l vîr chiar şi-n propria mea oală, se afla o mînă, o palmă uriaşă. M-am ajutat de ea ca să mă ridic. Aveam genunchii încă moi.

— Chestia asta chiar că o voi ţine minte ca de la Matei citire, i-am promis mustăciosului care se clătina, încurcat, de pe un picior pe altul.

— Ştii ceva, prietene ? mi-a zis, punîndu-şi mîna de statuie pe umărul meu. Hai la o bere, fac cinste.

Vorbele lui mi-au adus aminte de ceva.

— Nu, prietene, mulțumesc! Poată altădată. Acum sînt ocupat.

L-am lăsat fără replică. Afară ploua și era la fel de mohorît ca și în sufletul meu.

Ploua... Ploua... Ploua...

Am străbătut drumul pe jos. Prin ploaie, prin zloată, cu capul gol.

Cînd am ajuns, i-am bătut în geam. Mi-a zîmbit și albastrul ochilor ei s-a înseninat.

— Ia te uită, Hans! Ce mai vrei, Hans?

— Am venit să te invit la o bere.

A lăsat la o parte creionul pe care îl ascuțea, s-a săltat la fel de unduitoare de la masă, s-a îmbrăcat repede și a ieșit din cușca ei de sticlă. Mi-a șters cu batista ei sîngele care mi se închegase pe buze, după care s-a săltat pe vîrful picioarelor și m-a sărutat ușor, ea, singura femeie care își dorise să bea o bere împreună cu mine, indiferent dacă eram sau nu un mincinos.

Sfîrșit

21 februarie 1979
București

Lector: MAGDALENA BEDROSIAN
Tehnoredactor: GH. CHIRU

Apărut: 1983. Bun de tipar 26.XII.'83.
Format: 16/54×84 Coli tipar: 17,5

C. 282 — I. P. „INFORMAȚIA"
Str. Brezoianu nr. 23—25
București

Cartea lui Dinu Băcăuanu are toate virtuțile unui excepțional roman polițist : acțiune trepidantă, situații dintre cele mai încurcate a căror clarificare e mereu amînată cu o știință a suspansului demnă de toată lauda. Talentul deosebit al autorului ni se relevă însă și dincolo de legile foarte stricte ale genului respectiv. Dinu Băcăuanu este un admirabil creator de atmosferă, un analist percutant, dar, mai ales, un prozator care știe să povestească. O face cu grație și cu dezinvoltură. Povestea curge ca de la sine, iar noi o urmărim cu sufletul la gură...

Sorin Titel

CARTEA ROMÂNEASCĂ